

ÔN THUY AN

Tiểu Tuyết Sơ Tinh

Bạch Y Phương Chấn Mi

Mục lục

Chương 1 : Báo Thù Cho Ta

Chương 2 : – Cổ

Chương 3 : – Thiếu Nữ Bên Sông

Chương 4 : – Vũ Công Cổ Xưa

Chương 5 : – Tiếng Sáo Nơi Núi Hoang

Chương 6 : – Khúc Ca Bi Tráng Trên Thuyền

Chương 7 : – Mềm Mại Quán Quanh Ngón Tay

Chương 8 : – Múa Qua Giang Nam Múa Qua Trường An

Chương 9 : – Trên Biển Có Đầu Lâu

Chương 10 : – Trận Chiến Chìm Thuyền

Chương 11 : – Sát Thủ Giết Sát Thủ

Chương 12 : – Khách Trong Mao Sơn Động

Chương 13 : – Tiểu Tuyết Và Công Công

Chương 14 : – Ngã Thị Thùy Đầu Với Hoắc Oan Nhai

Chương 15 : – Điệp Biến

Chương 16 : – Nói Rõ Chuyện Xưa

Chương 17 : – Nhất Long Tam Trùng Tử Chiến

Chương 18 : – Lấy Cái Chết Tạ Lỗi Hồng Nhan

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Báo Thù Cho Ta

Tập Kinh Phong và Đường Nhị Thập đều là môn hạ cao thủ của Thủ Noãn bang, bởi vì gần đây trong bang ngoài bang liên tục phát sinh chuyện lạ, cho nên phụng mệnh tuần tra khu vực biên cương. Tập Kinh Phong là hảo hán của Ký Đông Tập gia trang, “Tập gia Thất Hồn đao” trong tay hẳn đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Đường Nhị Thập xuất thân từ Thục Trung Đường môn, đệ tử của Đường môn Đường gia bảo dùng ám khí siêu việt thiên hạ, ám khí của Đường Nhị Thập càng đánh bại vô số địch nhân, đã thương rất nhiều địch thủ, giết địch một cách vô tình.

Hai người này có thể nói là tài cao gan lớn, kiến thức rộng rãi, phản ứng nhanh nhạy, là người giang hồ đời núi lập biển rèn luyện ra, nhưng từ trước đến giờ bọn họ chưa từng thấy tình cảnh như vậy.

Lúc này đã là đêm khuya, trên trời một mảnh trăng tàn, bởi vì sương mù nên mờ ảo như có như không, chiếu rọi những cành khô trong nơi hoang dã, vô cùng vắng lặng. Dưới ánh trăng, mỗi cây khô trong rừng đều giống như yêu ma quỷ quái ngàn tay ngàn vuốt, mà tiếng gõ đình đình cũng từ nơi này truyền tới.

Đường Nhị Thập và Tập Kinh Phong chợt nhớ tới những chuyện kì lạ xảy ra gần đây trong ngoài Thủ Noãn bang, lòng bàn tay đổ mồ hôi, chỉ nghe trong tiếng gõ còn xen lẫn tiếng đọc thần chú rất quái dị.

Nhìn từ phía sau, người niệm thần chú hiển nhiên là một cô gái. Nàng quay lưng về phía hai người, tóc dài đến hông, lưng người đều đẹp, áo bào trắng rộng. Đường Nhị Thập và Tập Kinh Phong nhìn nhau một cái, còn

chưa quyết định sẽ làm gì tiếp theo, liền bị một thứ làm chấn động. Cô gái kia vừa niệm thần chú, vừa dùng một cây búa gỗ đóng một con rối bằng vải vào trong thân cây.

Con rối bằng vải kia toàn thân cắm đầy kim, hơn nữa còn dán bùa chú, kỳ lạ nhất là ngũ quan vẽ trông rất sống động, giống như người thật, trên người còn viết ngày sinh bất tự.

Tập Kinh Phong không nhịn được quát hỏi:

- Người làm gì vậy?

Hắn vừa cất lời, Đường Nhị Thập đã nương theo ánh trăng lơ mờ, nhìn thấy ngũ quan và khuôn mặt của con rối nhỏ kia.

Hắn chợt cảm thấy rất quen mắt, muốn ngăn cản Tập Kinh Phong, nhưng Tập Kinh Phong đã quát lên. Cô gái kia chợt ngừng đóng búa, dưới ánh trăng âm đạm và bóng cây, tóc dài rũ xuống áo bào trắng, cũng không cử động.

Lúc này Tập Kinh Phong cũng thấy rõ khuôn mặt của con rối nhỏ kia, không ngờ lại chính là bang chủ Thủ Noãn bang Long Hội Kê.

Tập Kinh Phong kinh hãi, lại thấy ngũ quan của con rối nhỏ kia đang rỉ máu. Hắn nhớ tới những chuyện lạ nghe đồn gần đây, ngạc nhiên nói:

- Người, người là...

Cô gái kia rít lên một tiếng, chậm rãi, chậm rãi, chậm rãi xoay người lại.

Đây là một khuôn mặt rạn nứt, ngoại trừ máu và dịch thể, không một chỗ nào ngũ quan hoàn chỉnh. Lúc Tập Kinh Phong kêu lên một tiếng, Đường Nhị Thập đã ra tay.

Tập Kinh Phong đao pháp tuy cao, nhưng Đường Nhị Thập kinh nghiệm càng phong phú hơn. Hẳn biết kẻ địch đã dám động đến bang chủ, vừa lúc bị hai người mình phát hiện, liền quyết không thể nhân từ nữa.

Đường Nhị Thập xuất thủ cực nhanh, bảy viên chông sắt rít gào xoay tròn bắn ra, giữa không trung lại chọt nổ thành một trăm bảy mươi một mũi kim độc nhỏ như lông trâu. Cùng lúc đó tay trái hẳn cũng đánh ra bảy viên Lôi Công đạn, hòa cùng tiếng gió. Càng khiến người ta không thể phòng ngự là mũi chân hẳn đá một cái, một mũi phi tiễn đen như bóng đêm im hơi lặng tiếng bắn về phía hạ bộ đối thủ.

Bất kể đối phương là người hay quỷ, lần này gặp phải ám khí của hẳn cũng phải nằm xuống.

Trong lúc hẳn nghĩ như vậy, đột nhiên trời đất âm đạm, cùng lúc đó Tập Kinh Phong ở bên cạnh chọt nghe được tiếng kêu thảm của đồng bạn.

Tiếng kêu thảm này quả thật không giống như con người, tiếng kêu này không phải vì đau đớn, không phải vì sợ hãi, không phải vì tuyệt vọng, không phải vì tử vong, mà là vì đau đớn, sợ hãi, tuyệt vọng, tử vong cùng nhau ập đến, khiến tiếng kêu thảm thiết này của hẳn bị bóp méo giống như một khuôn mặt người bị nấu thành hồ dán, nhưng đây đích xác là tiếng kêu của Đường Nhị Thập.

Tập Kinh Phong vừa nghe tiếng kêu thảm thiết này, trong lòng liền trầm xuống. Hẳn dùng một tay che ngực, trong nháy mắt đã biến đổi sáu thức, tay phải rút đao ra, nhưng hai chân vẫn luôn bay ngược ra ngoài.

Không phải hẳn thấy chết không cứu, mà là kinh nghiệm giang hồ nói cho hẳn biết, hai người bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của thứ không phải người cũng không phải quỷ này.

Thay vì liều mạng để cứu một cái thi thể bằng hữu đã chết, không bằng giữ lại tính mạng, tập hợp nhiều người hơn tới báo thù.

Cho nên hãn lập tức rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất có thể trong đời hãn.

Hãn lui lại có thể nói cực nhanh, một hơi chạy đến Tuần Sát đàn, cho dù là một con ngựa khỏe cũng không thể có tốc độ này như hãn. Nhưng dù sao hãn cũng là người chứ không phải ngựa, khi đến Tuần Sát đàn thì đã thở phì phò hỗn hển.

Tuần Sát đàn là một trong bốn đàn lớn của Thủ Noãn bang, đàn chủ đứng đầu là Đường Thập Ngũ. Đường Thập Ngũ là huynh trưởng của Đường Nhị Thập, võ công còn cao hơn cả Đường Nhị Thập và Tập Kinh Phong cộng lại.

Hai người bọn họ tuần tra khu vực rừng rậm, là vì gần đây lưu truyền chuyện lạ, được Đường Thập Ngũ phái đi thăm dò.

Mặc dù Tập Kinh Phong đang thở dốc như trâu, nhưng chạy tới phân đàn gò Xích Tùng, nhìn thấy bốn cây đuốc lớn hừng hực, trong lòng cũng thả lỏng đi nhiều.

Có Đường Thập Ngũ cùng với mười sáu tên huynh đệ bảo vệ đàn khác, hãn còn sợ gì? Nghĩ đến đây, sự sợ hãi chợt biến mất, thay vào đó là cảm giác hưng phấn, gần như muốn ngất đi.

Hãn vội ổn định tâm thần, thầm nghĩ: “Lần này ta không chiến mà chạy, trong Thủ Noãn bang là tội không nhỏ, cộng thêm đồng bạn bị chết là em ruột của Đường Thập Ngũ Đường đàn chủ, mình phải biên soạn ra đủ lý do, nói là chiến đấu với địch một trận thế nào, liều chết xông ra thế nào...”

Nhưng có thể vì chạy nhanh mất sức, trong đầu hãn lại hỗn loạn, không nghĩ ra bất cứ thứ gì.

Chợt nghe một tiếng quát lớn:

- Người nào?

Sáu bảy bóng người đã bao vây tới.

Tập Kinh Phong biết là huynh đệ của mình, cố sức kêu một tiếng:

- Là ta!

Hắn cố gắng dừng lại, bước chân vô lực, trong đầu trống rỗng, gần như ngửa mặt lên trời ngã xuống. Những người chạy tới vội vàng đỡ lấy hắn.

- Là lão Tập, xem ra không ổn!

- Gặp chuyện gì sao? Đường Nhị Thập đâu?

- Nhanh, mau mời đàn chủ tới đây, nói lão Tập gặp phiền toái rồi!

Chợt nghe một giọng nói áp chế tất cả âm thanh:

- Chuyện gì?

Một người gạt mọi người bước ra, phía sau có bảy tám người đi theo.

Tập Kinh Phong nhìn thấy người tới đứng dưới đuốc sáng, cao lớn hùng tráng, mười ngón tay như móc câu, chính là đàn chủ Tuần Sát đàn Đường Thập Ngũ, vội nói:

- Đường đàn, tôi...

Đường Thập Ngũ trầm giọng hỏi:

- Người làm sao vậy? Nhị Thập đệ đâu?

Tập Kinh Phong nói:

- Chúng tôi... tại khu vực rừng đen... gặp phải... gặp phải một nữ nhân...

Nói đến đây, chỉ thấy đám huynh đệ trong bang đang nhìn hăn, ánh mắt đều rất kỳ lạ. Tập Kinh Phong sợ mọi người không tin, vội nói:

- Là thật đấy... nữ nhân kia... rất kinh khủng...

Vừa dứt lời, lại thấy ánh mắt của đám huynh đệ kia lộ ra thần thái cực kỳ sợ hãi.

Tập Kinh Phong muốn nói tiếp, chợt thấy trên đầu mình có thứ gì ẩm ướt nhỏ xuống, liền dùng tay lau một cái, lòng bàn tay chụp được một đồng thứ gì đó. Hăn vừa nhìn, nguyên lai là một khối da đầu mang máu và nửa cái lỗ tai, cùng với một chùm tóc lớn, không biết vì sao đều rơi vào trong tay. Tập Kinh Phong không dám tin những gì mình thấy, không nhịn được dùng tay xoa xoa hai mắt của mình, lần này hăn lại không nhìn thấy gì nữa, chỉ phát ra một tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm này rất giống với tiếng kêu của Đường Nhị Thập mà hăn nghe được, tràn đầy tuyệt vọng, sợ hãi, đau đớn và cận kề cái chết.

Bản thân hăn không nhìn thấy, nhưng các huynh đệ của hăn lại tận mắt nhìn thấy. Hăn vừa xoa một cái, hai tròng mắt đều rơi ra, một rơi xuống đất, một treo trên sống mũi, còn đang nhỏ máu.

Huynh đệ trong đàn nhìn thấy mặt hăn phình to, rạn nứt, không một chỗ nào không rỉ máu, mà bản thân Tập Kinh Phong vẫn còn không biết. Bọn họ không kim được ào ào lui về phía sau.

Những hán tử giang hồ này cũng không phải không có nghĩa khí, mà là cảnh tượng này thật sự quá đáng sợ, cộng thêm gần đây lời đồn xôn xao, những người này đều có gia thất con cái, lòng người làm từ máu thịt, không có lý do gì lại không sợ.

Lúc mọi người lui về phía sau, chỉ có Đường Thập Ngũ đứng yên, lạnh lùng quát một tiếng:

- Ai?

Y vừa quát một tiếng, mọi người đều đứng lại. Dù sao những người này đều đã trải qua sóng to gió lớn, ai cũng biết lúc này rối loạn trận tuyến chính là trùng kế của kẻ địch.

Không biết “kẻ địch” của bọn họ có phải là “người” hay không?

Lúc này chợt nghe một tiếng cười kỳ dị cực đoan truyền đến. Thay vì nói là tiếng cười, không bằng nói là tiếng lang sói bị thương gào rú dưới trăng, hoặc là tiếng cửa miếu hoang bị gió thổi lay động. Âm thanh này vang lên từ mỗi góc nhỏ, khi nghe cẩn thận, nó giống như từ trên trời phát ra, lại giống như từ dưới chân mọi người chui ra.

Mọi người không nhịn được đều nhảy ra. Ngay lúc này, dưới ánh trăng chiếu rọi, có sáu bảy người chỉ vào nhau, kêu lên:

- Người...

Hóa ra bọn họ đều nhìn thấy gương mặt của đối phương, bành trướng, nứt nẻ, nhưng bản thân lại không hề biết, giống hệt như tình cảnh của Tập Kinh Phong.

Mấy người này đều chấn động, những người còn lại đỡ bọn họ, trong lòng kinh ngạc không nói nên lời.

Đường Thập Ngũ chợt hét lớn một tiếng:

- Đừng chạm vào bọn họ...

Bởi vì y đã nhìn ra, lúc này sáu bảy người gương mặt sưng nứt, chính là mấy người vừa rồi đã đỡ Tập Kinh Phong.

Nhưng lúc Đường Thập Ngũ nghĩ thông suốt thì đã hơi chậm, sáu bảy người kia trên mặt đã rỉ máu, mà tám chín người đỡ bọn họ, gương mặt bắt đầu biến thành màu xanh lá kỳ dị, khước mắt muốn nứt ra, nhìn bàn tay của mình vừa đỡ người khác. Chỉ còn lại ba tên cao thủ trong đàn không đụng vào bất cứ người nào, đều rút binh khí ra.

Lúc này tiếng cười quái dị kia chợt trở nên sắc bén, giống như có người dùng đá nhọn chà xát vào lưỡi dao mỏng.

Sắc mặt Đường Thập Ngũ biến đổi, đưa tay vào trong người, đồng thời kêu lên:

- Bảo vệ trận thế!

Nói xong câu này y liền bắt đầu lui, lui đến bên cạnh chiếc bàn gỗ đàn hương dưới ngọn đuốc kia. Lúc này ngọn đuốc bị gió lớn thổi tới, không ngừng lay động. Y nhanh chóng viết lên bốn chữ “báo thù cho ta”.

Lúc y viết xong bốn chữ này, đã nghe được tiếng kêu thảm thứ nhất. Y cũng không nhìn, từ trong lồng trúc cạnh bàn lấy ra một con bồ câu trắng, nhanh chóng cuộn mảnh giấy lại, lúc này lại nghe được tiếng kêu gào thứ hai. Y lập tức thắt cuộn giấy vào chân con bồ câu trắng, lúc này tiếng kêu thảm thứ ba lại vang lên. Y hít sâu một hơi, biết ba tên huynh đệ còn lại trong đàn cũng đã mất mạng.

Lúc y quay người lại, đã thả bồ câu trắng ra.

Chỉ cần bồ câu trắng này có thể bay ra ngoài, y không sợ gì nữa. Bởi vì cho dù chết, cũng sẽ có người báo thù cho y. Người nọ từng đáp ứng, nhất định sẽ giúp y làm một chuyện.

Người đó đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được, cho dù muốn người đó dời một ngọn núi băng ở nam cực về Trường An, hoặc muốn người đó

câu một con cá chày trong sa mạc, người đó đều nhất định có thể làm được. Y và người đó là bằng hữu, bằng hữu tốt.

Nhưng dưới ánh đuốc chiếu rọi, Đường Thập Ngũ lại phát hiện màu sắc của ngòi bút lông là màu xanh lá âm u, chứ không phải mực đen.

Y rõ ràng đã chấm vào mực, sao lại biến thành màu xanh lá? Y đột nhiên cảm giác lòng bàn tay ngứa ngáy, mà vì đang đưa tay vào ngực lấy ám khí, lập tức ngay cả trái tim cũng trở nên tê dại. Lúc này tiếng cười quái dị kia lại vang lên bên tai y, sắc bén, đáng sợ, giống như xé rách cơ thể máu thịt đầm đìa.

Đường Thập Ngũ rất muốn vùng vẫy, nhưng y biết lúc này tình cảnh của mình đã gần giống như Tập Kinh Phong. Trong lòng y vốn còn một điểm vui mừng, bồ câu đưa thư kia sẽ bay đến tay người cần đến, chỉ cần người nọ nhận được, nhất định sẽ báo thù cho y, nhất định có thể giữ gìn Thủ Noãn bang... Thế nhưng, mực nước kia, ngay cả khi dùng bút nhúng lên để viết cũng khiến y trúng độc, hiện giờ mực nước kia viết lên giấy, cột vào chân bồ câu đưa thư, bồ câu làm thế nào chịu được kịch độc kia... Đây là suy nghĩ cuối cùng của y, suy nghĩ này càng làm tiêu tan một chút sinh cơ còn sót lại của y, khiến cái chết của y đến nhanh hơn.

Bồ câu đưa thư có phải sẽ vĩnh viễn không thể bay đến tay người nọ...

Đúng vậy.

Bạch Y Phương Chấn Mi quả thật vĩnh viễn cũng không nhận được phong thư này, nhưng phong thư này lại để người khác nhận được.

Con bồ câu trắng kia bay chưa tới một dặm đường, khí độc liền từ chân lan vào người, lại rơi xuống trên tay một người.

Đây cũng không phải may mắn, bởi vì người nọ chính là Thẩm Thái Công.

Thẩm Thái Công ngoại trừ “ba lớn” là tuổi tác lớn, kiêu ngạo lớn, tính cách lớn, hứng thú lớn nhất của y chính là đặc tội với người khác và bênh vực kẻ yếu, còn lại là thích câu cá bắt chim.

Y câu cá không dùng móc, y câu cá là vì thả cá. Cá là bằng hữu của y, cá đã từng trợ giúp y trong tình hình cực kỳ ác liệt dưới đáy nước, đánh bại một cao thủ trong nước là Thi Kính Đường. Y bắt chim cũng là vì vui vẻ, không phải muốn tàn hại loài chim.

Y vừa nhìn thấy trên trời có một con chim bay không ổn, liền đuổi theo nửa dặm, cuối cùng bắt được chim rơi xuống, nhìn thấy tờ giấy, lại không biết tờ giấy này viết cho ai.

Đồng thời cũng trúng độc.

Độc này vô cùng lợi hại, lan tràn cực nhanh, nhưng muốn hạ độc được Thẩm Thái Công lại không dễ dàng.

Bởi vì bên cạnh y còn có một người.

Đại hiệp Ngã Thị Thùy.

Cả đời Ngã Thị Thùy từng trúng độc vô số lần, có người nói hẳn trúng quỷ kế của kẻ địch còn nhiều hơn là hắt hơi, nhưng hẳn lại là một danh gia giải độc. Có câu là “bệnh lâu có thể tự chữa”, Ngã Thị Thùy tuy không có năng lực tự chữa, nhưng vẫn có khả năng chữa cho người khác. Huống hồ độc tính trên bút mực kia trải qua mấy lần lan truyền, độc lực đã rất nhỏ.

Ngã Thị Thùy giải độc cho Thẩm Thái Công. Lần này cho dù không có bốn chữ “báo thù cho ta” kia, Thẩm Thái Công cũng nhất định phải báo thù cho chính mình.

Huống hồ còn có Ngã Thị Thùy.

Đại hiệp Ngã Thị Thùy chỉ sợ thiên hạ không loạn, khi thiên hạ đại loạn hẳn mới có thể hành hiệp của hẳn, trượng nghĩa của hẳn.

Có hai người này ở cùng nhau, cho dù là hồ Tây Tử yên lặng như gương, cũng phải biến thành sông Tiền Đường sóng to gió lớn.

Vân Nam có “Tam Trùng nguyên thị Nhất Điều Long, Tam Tư Vân Quý Thủ Noãn bang”, hôm nay còn cách sinh nhật năm mươi tuổi của bang chủ Thủ Noãn bang Long Hội Kê ba ngày.

Lúc này Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy đang nghiên cứu nguồn gốc chất độc kia.

- Rốt cuộc thằng nhóc chết tiết nào muốn mưu hại lão nhân gia ta?

Thẩm Thái Công nhíu đôi mày bạc.

- Thằng nhóc kia hạ độc, còn hi vọng lão nhân gia ta báo thù cho hẳn?

Y hỏi Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy nói:

- Lão hỏi ta, ta hỏi ai đây?

Ánh mắt Thẩm Thái Công sáng lên:

- Người tên là Ngã Thị Thùy đúng không?

Ngã Thị Thùy ngạc nhiên. Thẩm Thái Công lại nói:

- Trên giang hồ, nếu muốn tìm một kẻ võ công không tính là quá kém, thường ra mặt giúp người, nhưng cũng thường bị người ta đánh cho như rùa, phải cần thần tài không có đồ thay kia đến cứu, đó nhất định là Ngã Thị Thùy người.

Ngã Thị Thùy nghe được tuy cảm thấy khó chịu, nhưng cũng chỉ đành gật đầu. “Thần tài không có đồ thay” mà Thẩm Thái Công nói, chính là Bạch Y Phương Chấn Mi. Thẩm Thái Công nhìn không quen Phương Chấn Mi thường mặc đồ trắng, liền gọi đùa là “không có đồ thay”. Còn về “thần tài”, là do mỗi lần Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công ăn cơm ở trọ không có tiền trả, Phương Chấn Mi luôn kịp thời chạy tới làm “công tử Bạc Liêu”.

Trong lòng hán tử giang hồ như Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, lúc bọn họ gặp nạn, Phương Chấn Mi xả thân cứu giúp là việc nghĩa nên làm. Bởi vì nếu đổi lại là đối phương, bọn họ cũng sẽ vì nghĩa không tiếc thân. Nhưng Phương Chấn Mi giúp bọn họ “tiêu tiền giải nạn”, bọn họ lại cảm thấy hơi xấu hổ.

- Giống như muốn tìm một võ lâm cao thủ già vẫn tráng kiện, anh tuấn tiêu sái, võ công phóng khoáng thần kỳ, tâm địa thiện lương khả ái, tính tình đáng kính đáng thân, tất nhiên là không ai khác ngoài Thẩm Thái Công ta. Hà hà, danh hiệu này ta không muốn nhận cũng không được.

Thẩm Thái Công nói tiếp:

- Cho nên, muốn tìm kẻ hạ độc, chỉ cần tìm cao thủ dùng độc ở vùng này là được rồi.

Thẩm Thái Công càng nói càng khẳng định, trừng mắt nhìn Ngã Thị Thùy hỏi:

- Người nói xem, đây là nơi nào?

- Vân Nam.

Thẩm Thái Công gật đầu nói:

- Trong số nhân vật võ lâm Vân Nam có ai là cao thủ dùng độc...

Ngã Thị Thùy lạnh lùng ngắt lời:

- Không cần hỏi nữa, cao thủ ở khu vực Vân Nam này, rất ít người không biết dùng độc.

Thẩm Thái Công giậm chân nói:

- Tất nhiên là người người đều biết dùng độc, nhưng có thể độc được Thẩm Thái Công ta, trong võ lâm cũng xem là cao thủ hạng nhất hạng nhì, người nói xem có ai...

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Có, “Tam Trùng nguyên thị Nhất Điều Long, Tam Tư Vân Quý Thủ Noãn bang”.

Thẩm Thái Công cũng yên tĩnh lại, một lát sau mới khàn giọng nói:

- Mười bốn chữ này là ám chỉ bốn bang phái.

Ngã Thị Thùy nói:

- “Tam Trùng”, “Tam Tư” là ba cỗ độc bí truyền, tức là ba bang hội thần bí do Tư Không Thoái, Tư Khấu Tiểu Đậu và Tư Vô Cầu lãnh đạo.

Thẩm Thái Công cũng trầm giọng nói:

- Còn có “Nhất Điều Long” và “Thủ Noãn bang”, chính là chỉ Long Hội Kê Long đại hiệp và đám nhân mã của y.

Ngã Thị Thùy nói:

- Bốn bang nhân mã này, bằng lão và ta cũng không chọc nổi nửa bang.

Lại trầm mặc một hồi. Thẩm Thái Công thấp giọng hỏi:

- Nhưng chúng ta xông pha giang hồ, nguyên tắc là gì?

Ngã Thị Thùy nói từng chữ từng câu:

- Chỉ cần có nghĩa lý, mặc núi đao biển lửa.

Ngã Thị Thùy vừa nói xong, hai người đều vỗ tay cười lớn. Thẩm Thái Công hỏi:

- Tam Trùng Tam Tư Nhất Điều Long, trước tiên nên tìm ai?

Đôi mày rậm của Ngã Thị Thùy nhúc nhích, nói:

- “Nhất Điều Long” Long Hội Kê.

- Long Hội Kê?

- Bởi vì Long Hội Kê là thủ lĩnh quần long ở Vân Nam. Nhờ có y, ba đại cao thủ dùng độc ở Vân Nam mới cúi đầu xưng thần, đoàn kết lực lượng, không độc hại bình dân vô tội. Y là người không thể hạ độc nhất, cho nên từ chỗ y mới có khả năng tìm ra người hạ độc nhất.

Trước sinh nhật năm mươi tuổi hai ngày, Long Hội Kê đứng trên thềm đá rộng rãi, nhìn ba mươi sáu thi thể được khiêng vào, trong đó còn có một đàn chủ dưới tay y, “Kiếm Chương Nhận Chỉ” Kham Thiên Tòng.

Đây là đàn chủ thứ hai của y chết không minh bạch, cũng là đàn chủ thứ hai chết đi trong hai mươi tám năm qua.

Hai mươi tám năm qua, Thủ Noãn bang của y dùng nhân làm cột, dùng nghĩa làm cờ, ai dám vượt râu hổ? Cho dù là trong trận chiến thu phục “Tam Tư Tam Trùng”, y tự mình ra trận, dùng đại nghĩa phục người, không đổ một giọt máu, càng không phải hi sinh nhiều nhân mã như vậy.

Lúc này hai vị đàn chủ dưới tay y, Đường Thập Ngũ và Kham Thiên Tông đã vô duyên vô cớ mất mạng. Những thủ hạ khác hi sinh, gần tháng nay đã hơn trăm người, giống như ba mươi lăm người này, trong đó có năm sáu người bởi vì chạm vào tử thi của huynh đệ đã chết nên mới trúng độc bỏ mình.

Nhưng bọn họ trúng phải độc gì? Long Hội Kê lại hoàn toàn không biết. Chỉ với điểm này, lòng bàn tay của y hơi đỏ mồ hôi, bản lĩnh hạ độc của kẻ địch quyết không dưới y.

Rốt cuộc là kẻ nào?

Y ngẩng đầu nhìn cây cột trên bình đài, gỗ đàn đen kịt tầng tầng đan xen gác lên nhau, khiến cho nóc nhà một mảnh âm u. Nhà này đã xây khá lâu rồi đúng không? Nhà cửa trải qua vài niên đại, nếu như không tu sửa, cuối cùng cũng sẽ sụp đổ. Chẳng lẽ bang phái cũng tương tự? Long Hội Kê chấp hai tay sau lưng, trong lòng cảm khái thật sâu.

Sau đó y nghe được sau lưng có tiếng bước chân nhỏ bé.

Y không cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai. Lâm Thanh Oanh tuy là vợ kế của y, nhưng rất hiểu rõ tính tình của y, lúc y suy nghĩ một chuyện sẽ không quấy rầy.

Cho nên y khẽ thở dài nói:

- Oanh nhi!

Cặp mắt đen trắng rõ ràng của Lâm Thanh Oanh nhìn chăm chú vào bên mặt Long Hội Kê. Chồng của nàng có một khuôn mặt anh hùng, hai xương gò má nhô cao, mũi như ống trúc treo trên gương mặt mang chút màu sắt.

Nàng thở dài, theo đó cũng nhìn thấy ba mươi sáu thi thể được bọc bằng giấy dầu kia.

- Những người này... Kham đàn chủ y...

Long Hội Kê gật đầu một cái, khoác tay lên vai thê tử của mình. Nàng đã có thai tám tháng, không thể để nàng bị kinh sợ.

Y nhìn thân thể hơi nở nang của Lâm Thanh Oanh, gương mặt tròn trịa hiền thực nghe lời, đầy chất phác và thâm tình, nhưng lại có một đôi mắt sáng trí tuệ, chiếu rọi chính mình, khiến mình ảm ảm, khiến mình sáng rõ, khiến mình yêu quý... cũng khiến y nghĩ đến người trước kia... Không, y không muốn nghĩ tới, liền ôn nhu nói:

- Oanh nhi, nàng không ở trong lâu các nghỉ ngơi, ra đây làm gì?

Gương mặt hơi tái nhợt của Lâm Thanh Oanh thoáng hiện lên vẻ hoảng hốt:

- Hai vị đàn chủ Hưu, Diệp cầu kiến.

Long Hội Kê lập tức bảo tráng đinh dưới thềm:

- Mời hai vị đàn chủ vào gặp!

Y cảm giác được thê tử con chưa nói hết, bèn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, ôn nhu hỏi:

- Nàng làm sao vậy?

Long Hội Kê vừa hỏi như vậy, Lâm Thanh Oanh vốn đã cố sức che giấu, lúc này bất lực nhắm mắt lại, hai hàng lệ từ khóe mắt chảy ra.

Long Hội Kê gấp đến độ lắc người nàng, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Giọng nói.

Giọng nói của Lâm Thanh Oanh gần như rên rỉ và nức nở.

- Giọng nói? Giọng nói gì?

- Thiếp chưa từng nghe giọng nói như vậy...

Chỉ nói nửa câu, Lâm Thanh Oanh giống như sợ chạm đến ký ức kinh khủng kia, lại không nói được nữa.

Là giọng nói gì? Nghe được lúc nào? Nghe được ở đâu? Mặc dù Long Hội Kê cảm thấy thê tử của y có thể chỉ gặp ảo giác và bất an lúc mang thai, cùng với bị ảnh hưởng bởi lời đồn gần đây, nhưng y vẫn cố gắng tìm cách khác để hỏi ra kết quả.

Thân thể Lâm Thanh Oanh run rẩy, nhưng nàng cố gắng kiềm chế sự sợ hãi và bi thương, đồng thời vì trượng phu ân cần thăm hỏi, khiến nàng càng trở nên yếu ớt.

- Rất nhiều, rất nhiều giọng nói. Bắt đầu là từ trên nóc nhà, có giọng đang nói “lúc người sinh, chính là lúc chết...”, còn nói “người chưa kịp sinh, đứa trẻ kia sẽ cắn chết người...”, còn có rất nhiều lời nói đáng sợ...

Hai hàng lông mày của Long Hội Kê nhướng lên:

- Trên nóc nhà?

Lâm Thanh Oanh khóc nói:

- Sau đó, sau đó là từ trong bụng thiếp... nói rất nhiều lời đáng sợ. Chàng không biết, buổi tối, chàng không ở cùng thiếp, nhưng thiếp đã nhìn thấy...

- Nhìn thấy cái gì?

Long Hội Kê thấy ánh mắt tán loạn vì hoảng hốt của thê tử, không tìm được đau lòng.

- Đứa trẻ...

Thần trí của Lâm Thanh Oanh hiển nhiên vô cùng hỗn loạn.

- Đứa trẻ?

- Thiếp nhìn thấy đứa trẻ chưa ra đời của chúng ta... đứa bé đó...

- Đứa bé đó làm sao?

- Đứa bé đó... nó... nó...

Lâm Thanh Oanh nghẹn một tiếng khóc lên, nói một cách thương tâm, vô cùng thương tâm.

- Nó... thân thể nó thật nhỏ, thật non, giống như tất cả đứa trẻ khác... nhưng mà, đầu... mặt của nó, già đến... đều là nếp nhăn, nhe hàm răng dài, cười gằn, muốn cắn thiếp...

Long Hội Kê dùng một tay ôm thê tử, đột nhiên quay đầu quát lên:

- Là ai?

Lập tức cảm thấy mình hơi quá khẩn trương, liền lấy lại bình tĩnh, chột cười nói:

- Các người.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 2 : – Cổ

Hai người cùng quỳ một chân xuống, dùng tay phải làm lễ, đồng thời hô lên:

- Nội đàn Hưu Tử Phù, ngoại đàn Diệp Biên Chu thỉnh an bang chủ!

Long Hội Kê đảo mắt qua những thi thể kia, đưa tay ra hiệu cho hai người đứng dậy, nói:

- Sự tình các người đều biết rồi.

Hai người nói:

- Đã biết.

Một người trong đó rất anh tuấn uy nghi, trẻ tuổi tiêu sái, bước lên trước một bước, ôm quyền nói:

- Bẩm bang chủ, lời đồn bên ngoài...

Hai hàng lông mày của Long Hội Kê lại dựng lên:

- Lời đồn bên ngoài thế nào?

Thanh niên tuấn tú kia nhìn Lâm Thanh Oanh một cái, nói:

- Gần đây trong phạm vi mấy trăm dặm liên tục phát sinh chuyện lạ, khiến lòng người xôn xao. Tại nghĩa trang gần A Cầu trấn, trong một đêm quan tài đều bung lên, toàn bộ thi thể đều biến mất. Ngày kể trên tường

quanh trấn phát hiện mấy chục thi hài trong nghĩa trang, treo dưới ánh mặt trời, lính canh đều bị người ta cắn cổ hút khô máu mà chết... Còn có ba mươi sáu thị trấn lớn nhỏ ở khu vực này, trên đường đầy những con rối bị đâm kim bôi máu người, còn dán ngày sinh bát tự, vẽ ngũ quan giống như người, còn...

Long Hội Kê khẽ mỉm cười:

- Còn như thế nào? Còn rất giống ta đúng không?

Lâm Thanh Oanh nghe vậy, không nhịn được nắm chặt cánh tay Long Hội Kê.

Thanh niên kia cúi đầu nói:

- Đúng.

Người trung niên uy phong lẫm liệt phía sau hẳn nói tiếp:

- Ngoại trừ những gì Hưu đàn chủ nói, đệ tử bốn đàn chúng ta cũng thường bị ám toán... Ngay cả dân chúng bình thường cũng không ngừng oán thán, bởi vì gia súc mà bọn họ nuôi, cùng một số thiếu nữ mới lớn cũng mất tích. Còn có vài chuyện lạ trước kia chưa từng xảy ra... chẳng hạn như Lý lão đầu ở cửa thôn bình thường luôn thật thà trung hậu, lại phát điên cưỡng gian con gái nuôi của mình, còn giết chết lão bà muốn ngăn cản hẳn...

Thanh niên kia nói tiếp:

- Hay như Đạt công tử là thầy giáo nghèo ở Nam Sơn, lại đánh mất lý trí, làm thịt mẹ già của mình, cắt thành miếng nhỏ nấu trong nồi ăn, còn gọi hàng xóm tới ăn chung. Ăn được một nửa khách đều khen ngon, hỏi xem là thịt gì, nghe Đạt công tử kia nói mới biết, nhỡ ra không kịp... Bang chủ, những chuyện mất hết tính người này, trước giờ chưa từng xảy ra...

Lâm Thanh Oanh nghe đến đây, đã bắt đầu muốn nôn mửa. Long Hội Kê ra hiệu cho tỳ nữ đỡ nàng về phòng nghỉ ngơi, đồng thời an ủi nàng:

- Oanh nhi, nàng về trước đi, đừng nên suy nghĩ lung tung. Ta xử lý xong một số chuyện sẽ trở lại với nàng...

Đợi Lâm Thanh Oanh rời đi, biến mất nơi góc tối của hành lang, Long Hội Kê lại nhướng mày, hỏi người trung niên kia:

- Diệp đàn chủ, đã xử trí hai tên mất nhân tính kia chưa?

“Thiết Diện Thần Ưng” Diệp Biên Chu đáp:

- Đã xử lý rồi. Thủ Noãn bang vốn bảo vệ chính nghĩa ở khu vực này, không ngờ gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Long Hội Kê trầm ngâm một lúc, nói:

- Hưu đàn chủ đã kiểm nghiệm những thi thể kia, tìm ra nguyên nhân cái chết chưa?

“Cửu Mệnh Thư Sinh” Hưu Tử Phù đáp:

- Đã kiểm nghiệm qua rồi.

Long Hội Kê lập tức hỏi:

- Trúng phải độc gì?

Hưu Tử Phù dừng một chút, nói:

- Độc...

Long Hội Kê thấy hăn hơi ấp úng, liền nói:

- Cứ nói thẳng!

Hưu Tử Phù nói:

- Bọn họ đều giống như không trúng độc.

Đôi mày trắng của Long Hội Kê nhướng lên:

- Vậy tại sao bọn họ lại chết?

Hưu Tử Phù ngậm ngừng nói:

- Thuộc hạ đã điều tra... nếu như là độc, nhất định có nguồn gốc của độc, có thể là một giọt nước, hoặc một chút bột, một trận khói dày, một món ám khí, một loại công lực. Chúng tôi không tìm ra bất cứ loại độc vật nào, nhưng toàn thân người chết đều nhiễm kịch độc... Những người đi khiêng người chết trở về, có một số đựng vào thi thể, cũng toàn thân căng nứt mà chết... Nhưng cách một ngày đựng vào thi thể lại không có chuyện gì... Nếu là độc, tại sao lúc phát tác lợi hại như vậy, nhưng lúc biến mất lại không có một chút ảnh hưởng gì?

Long Hội Kê nhìn chăm chăm vào hắn, nói từng chữ từng câu:

- Nếu không phải độc, chẳng lẽ ngay cả hai vị đàn chủ Đường Thập Ngũ, Kham Thiên Tòng đều vô duyên vô cớ bệnh chết sao?

Hưu Tử Phù nhíu mày, giữa ấn đường hiện ra một nếp nhăn thật sâu, nói:

- Không phải bệnh chết, cũng không phải độc.

Hai hàng lông mày Long Hội Kê dựng lên:

- Vậy là cái gì?

Hưu Tử Phù nói:

- Cỗ.

Long Hội Kê giật mình, thất thanh nói:

- Cỗ!

Hưu Tử Phù nói:

- Cỗ còn cao siêu hơn độc, chỉ cỗ mới có thể giết người mà không tìm ra nguồn gốc.

Diệp Biên Chu chọt chen vào:

- Cỗ chẳng những có thể giết người, hơn nữa còn có thể đuổi ma gọi tà, mê hoặc thần trí con người, thậm chí có thể khiến người chết sống lại, làm ra những chuyện kinh hãi thế tục... Tại khu vực Vân Quý, bang phái dùng cỗ thuật nhiều không kể xiết...

Hưu Tử Phù thấp giọng nói tiếp:

- Nhưng thật sự nổi bật chỉ có ba phái, những vụ thuật cỗ pháp nhỏ khác đều phụ thuộc vào ba phái này...

Long Hội Kê trầm giọng nói:

- Người muốn nói...

Hưu Tử Phù dùng sức gật đầu nói:

- Chính là ba thế lực lớn tôn bang chủ làm long đầu, “Mao Sơn Động” của Tư Vô Cầu, “U Linh Tam Thập” của Tư Khẩu Tiểu Đẩu, “Nhân Đầu Phiên” của Tư Không Thoái.

Long Hội Kê ngẩn ra nói:

- Nhưng... nhưng bọn họ đều là thuộc hạ đồng minh của ta.

Hưu Tử Phù nói:

- Bang chủ đừng trách thuộc hạ liều chết góp lời! Theo thuộc hạ thấy, Tam Tư sở dĩ thần phục bang chủ, là vì thế lực Tam Tư ác đấu cạnh tranh lẫn nhau, tử thương mệt mỏi, không thể không dẹp cờ ngừng trống, cầu hòa bình để bồi dưỡng thực lực. Nhưng bọn chúng tuyệt không phải hạ người lương thiện, cũng không phải vật trong ao, qua thời gian dài nghỉ ngơi dưỡng sức...

Long Hội Kê đột nhiên hỏi một câu:

- Những ngày qua xảy ra nhiều chuyện khác thường như vậy, như con rối đình, tế lễ trên đường, chảy máu, cách nhìn của mọi người đối với ta và Thủ Noãn bang như thế nào?

Hưu Tử Phù nói:

- Chuyện này...

Diệp Biên Chu nói:

- Bang chủ đã hỏi, không dám lừa gạt. Hiện giờ Thủ Noãn bang hoảng loạn như chó nhà có tang, phàm nơi đi qua, đều nói Thủ Noãn bang không chịu tích đức, chọc giận đến trời, dẫn đến những chuyện trái với lẽ thường, lời kêu gọi thay đổi long đầu ngày càng nhiều hơn.

Long Hội Kê nhướng mày nói:

- Không chịu tích đức? Họ Long ta giết không ít người, nhưng tự đánh giá không giết sai người nào...

Diệp Biên Chu nói:

- Thế nhưng, Long bang chủ trước kia từng phụ Âm Hỏa công chúa...

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Long Hội Kê đột nhiên trở nên đỏ bừng, giờ tay chụp vào hai vai Diệp Biên Chu, mười ngón tay cắm sâu vào trong thịt.

Diệp Biên Chu đau đến mức cơ mặt co quắp, trán đầy mồ hôi, nhưng thần sắc vẫn không sợ hãi, nói:

- Bang chủ, thuộc hạ thà chết vì chiến đấu hay can gián, không dám phụ nghĩa bang chủ.

Hai huyết thái dương của Long Hội Kê nổi lên gân xanh, mười ngón tay lại từ từ lỏng ra, một lúc sau mới vỗ vỗ vai Diệp Biên Chu, nói:

- Tốt!

Hai hốc mắt của Diệp Biên Chu ứa nước mắt, nói:

- Thuộc hạ tự biết nói chuyện không nề mặt, kính xin bang chủ giáng tội...

Long Hội Kê phất tay một cái nói:

- Không có gì. Nhưng công chúa... nàng đã không còn ở nhân gian... cũng không nên nhắc lại trước mặt nhị nương.

Diệp Biên Chu gắng sức gật đầu, sau đó cúi đầu. Hán tử giang hồ cho dù rơi lệ cũng không muốn để người khác nhìn thấy.

Giọng nói của Long Hội Kê hơi khô khốc:

- Các người nói xem... những kẻ đó muốn nhổ sạch Thủ Noãn bang chúng ta, sẽ chọn vào lúc nào?

Diệp Biên Chu và Hưu Tử Phù nhìn nhau một cái. Thần sắc của Long Hội Kê có vẻ thê lương:

- Ta đã bảo rồi... cứ nói thẳng không sao!

Hưu Tử Phù rút cuộc nói:

- Còn có... còn có hai ngày, chính là đại thọ của bang chủ ngài...

Long Hội Kê gật đầu một cái, khoát tay áo nói:

- Các người đi đi... phải tăng cường phòng thủ, bọn chúng đã giết Kham Thiên Tông và Đường Thập Ngũ, chỉ sợ cũng sẽ ra tay với các người...

Hưu Tử Phù, Diệp Biên Chu khom người nói:

- Chuyện này thuộc hạ tự hiểu được, xin bang chủ bảo trọng nhiều hơn!

Long Hội Kê lại nói:

- Tốt. Chuyện mừng thọ vẫn làm theo kế hoạch ban đầu. Kẻ địch đã muốn chúng ta luống cuống, chúng ta sẽ không như vậy... cũng xem thử rút cuộc có mấy hảo hán dám tới tham gia yến hội tử vong này...

Hưu Tử Phù nói:

- Bang chủ đừng nói như vậy, cho dù kẻ tới là quỷ chứ không phải người, chúng ta cũng sẽ khiến hắn không lật người được trong âm ty địa phủ.

Long Hội Kê lắc đầu nói:

- Không phải ta không tin bản lĩnh của các người, nhưng kẻ địch đã có thanh thế như vậy, hôm nay Thủ Noãn bang có thể nói là đã đến lúc sinh tử tồn vong. Sống chết của cá nhân không có gì đáng tiếc, nhưng nếu Thủ Noãn bang không thể duy trì chính nghĩa nơi này, lại giống như mấy chục

năm trước cố độc tàn hại người vô tội, Tam Tư giành ngôi chém giết lẫn nhau, đó mới là bất hạnh to lớn... có điều...

Y ngừng một chút lại nói:

- Lần thọ yến này, khách tuy ít, nhưng người tới nhất định bất phàm. Trong đó còn có một người, chỉ cần y tới, đủ để giúp Thủ Noãn bang cải tử hoàn sinh...

Diệp Biên Chu, Hưu Tử Phù không nhịn được đều hỏi:

- Là ai?

- Không biết...

Y vốn muốn nói “không biết vị nào có phân lượng như vậy”, nhưng vừa nghe tên của người kia, những lời định nói ra đều nuốt trở vào.

- Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi.

Hưu Tử Phù vui mừng nói:

- Có Bạch Y Phương Chấn Mi tới, đúng là không thể tốt hơn, không biết...

Long Hội Kê khẽ mỉm cười nói:

- Ta và vị Giang Nam danh hiệp này cũng không quen biết, nhưng Đường Thập Ngũ và y lại là bằng hữu. Đường đàn chủ từng mời y tới tham dự sinh nhật ta, khi đó còn chưa xảy ra những chuyện này, Đường đàn chủ, hẳn, cũng chưa bị giết hại...

Nói đến đây, y nhớ tới những chiến công của Đường Thập Ngũ trong Thủ Noãn bang, không kìm được cảm khái, nhìn về hai thi thể phía trước

ba mươi sáu thi thể kia, chính là thi thể của Kham Thiên Tông và Đường Thập Ngũ.

Vừa nhìn như vậy, đột nhiên giấy dầu rung lên. Tại khoảnh khắc này, Long Hội Kê không dám tin vào hai mắt mình, nhưng tử thi của Kham Thiên Tông đã nhảy lên, cặp mắt căng ra muốn nứt xanh biếc như lân, mười ngón tay đồng thời cắm vào cổ họng của Long Hội Kê và bụng của Hưu Tử Phù.

Biến hóa đột ngột xảy ra, Long Hội Kê kịp thời ngửa người tránh khỏi một trảo, đồng thời tung một cước đá vào ngực cương thi kia. Nhưng cùng lúc đó, tay trái của Kham Thiên Tông đã đâm vào bụng Hưu Tử Phù không hề phòng bị.

Kham Thiên Tông bị đá bay, rơi ra bên ngoài một trượng, kêu lộc cộc giống như một chuỗi ngọc châu bị cắt dây rơi xuống đất. Hưu Tử Phù kêu lên một tiếng ngã xuống.

Diệp Biên Chu hét lớn xông lên, nhưng Kham Thiên Tông đã chết rồi, thật sự đã chết rồi, trên gương mặt vốn đã rách nát của hắn rỉ ra dịch thể, trông càng đáng sợ.

Hưu Tử Phù ôm bụng, đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, khàn giọng nói:

- Cỗ... cỗ!

Trong lòng Long Hội Kê hiểu rõ, một cước “Khoa Phụ Bôn Nhật thoái pháp” kia của mình chỉ đá Kham Thiên Tông bay ra ngoài, tuyệt đối không đến mức chết. Nhưng Kham Thiên Tông căn bản đã chết rồi, là do một loại lực lượng thần bí khiến tên thân tín đã chết này biến thành hung thủ, thi triển một chiêu độc ác với nhóm người mình, sau đó lại hoàn toàn chết đi.

Ngoại hiệu của Kham Thiên Tông là “Kiếm Chương Nhận Chỉ”, công phu trên mười ngón tay con lợi hại hơn đao nhọn, kiếm sắc, búa rìu, nếu

một chiêu đánh trúng chỗ hiểm nào còn cứu được? Một cước kia của Long Hội Kê tuy đá rất nhanh, nhưng Hưu Tử Phù cũng đã trúng nửa chiêu.

Lúc Long Hội Kê nghĩ như vậy, nhà sau đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai.

Đó là tiếng thét của tỳ nữ Tiểu Lũ. Người hầu tỳ nữ của Long phủ dĩ nhiên không phải hạng tầm thường, nếu không phải sợ hãi cực lớn sẽ không phát ra tiếng kêu như vậy. Huống hồ tiếng thét này chính là của tỳ nữ Tiểu Lũ đưa nhị nương về phòng.

Tiếng thét vừa vang lên, Long Hội Kê đã như rồng dạo trên trời, nhoáng người lướt ra, giữa không trung để lại một câu với Diệp Biên Chu:

- Bảo vệ Hưu đàn chủ!

Tiếng thét vừa dứt, Long Hội Kê đã đến trước người tỳ nữ đang kinh hãi kia.

Y dùng một tay nắm lấy nàng, quát hỏi:

- Chuyện gì?

Lập tức lại phát hiện Lâm Thanh Oanh ngã dưới đất.

Y liền chạy tới đỡ nàng dậy, nội lực xuyên qua lòng bàn tay truyền vào trong cơ thể Lâm Thanh Oanh. Sắc mặt Lâm Thanh Oanh vốn trắng bệch như tờ giấy, lúc này mới loáng thoáng ửng hồng.

Tỳ nữ kia nhìn thấy bang chủ, mới có thể lắp bắp nói ra lời:

- Vừa rồi, có một đứa bé, với gương mặt lão nhân, nhe răng, há miệng, nói với nhị nương...

Nói đến đây, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ sợ hãi, lại không nói được nữa.

- Nói gì?

- Nó nói... nói... nói lão gia ngài... ngài hại chết Âm Hỏa công chúa và hài tử của nàng... Hiện giờ, đứa bé kia lại muốn hóa thành hồn phách, đi vào trong bụng nhị nương, một lần nữa đầu thai, tới hại chết đứa trẻ trong bụng nhị nương... Nó nói xong, liền, liền nhào lên, nhe răng cắn... lúc đó, tôi liền kêu lên...

Ánh mắt Long Hội Kê nhanh như chớp đảo qua chung quanh:

- Bây giờ yêu quái kia đâu?

- Tôi vừa kêu, nó... nó đã không thấy nữa.

Long Hội Kê hừ một tiếng, huyết thái dương nổi lên gân xanh, trong lòng nghĩ đến một số chuyện, khiến y vừa hồi hận vừa phiền muộn. Lúc này Lâm Thanh Oanh trong ngực đột nhiên khẽ cử động. Long Hội Kê vội cúi đầu hỏi:

- Oanh nhi, nàng làm sao vậy?

Hai mắt Lâm Thanh Oanh tán loạn vô thần, chỉ thốt ra được mấy chữ đứt quãng:

- Chúng ta... chúng ta không cần đứa bé kia, được không...

Nàng nói, bàn tay yếu ớt nắm chặt bàn tay mạnh mẽ có lực của Long Hội Kê. Long Hội Kê cảm thấy tay của nàng giống như đang nắm lấy trái tim y, trái tim co quắp đang nhỏ máu.

Long Hội Kê đã năm mươi tuổi, không có con trai, cũng không có con gái. Đối với một lão nhân đã xế chiều như vậy, đứa trẻ trong bụng nhị

nương có lẽ là cơ hội cuối cùng của để y kéo dài dòng dõi.

Lúc này chỉ còn cách đại thọ của Long Hội Kê hai ngày.

Thời vụ xuân hàn, bờ sông khói hoa, một vệt tà dương chiếu nghiêng, rọi lên mặt sông một mảnh chói lóa. Giống như một bức tranh sáng ngời, trong tranh có rất nhiều nhân vật đi qua. Nguyên lai nước sông này bởi vì tuyết đọng chưa tan, vẫn trải một lớp băng mỏng, nhưng phần lớn đều đã tan rã, cho nên băng mỏng nổi trên nước, phản chiếu ánh tà dương, phát ra màu sắc rực rỡ như ánh sáng của gợn nước. Đều là do năm ngoái tuyết rơi quá lâu. Trong sông vươn ra mấy cành cỏ không biết tên, đầu cỏ còn nở hoa nhỏ, yên lặng nở ra trong năm tháng. Trên sông nổi một tầng sương mù nhàn nhạt.

Ánh nước màu vàng kia lại diễm đạm ôn nhu. Chim nước lướt lên, lại lập tức chui vào trong đám lau sậy bờ bên kia. Thuyền sang sông đã đi bờ đối diện, người đợi thuyền ở bên bờ sông.

Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công cũng ở bờ sông.

Ngã Thị Thùy ngơ ngẩn nhìn tà dương nước chảy. Thân thể cao lớn của hắn lại có tâm tư đa sầu đa cảm. Đương nhiên, anh hùng hảo hán đường dài dầm máu, đỉnh núi ác đấu, múa kiếm hát vang, uống say thỏa thích, vì một chuyện nhỏ người khác xem là việc vặt không tiếc rút đao xông lên, vì chính nghĩa chân lý không tiếc đổ máu rơi đầu, đối với hắn đều là chuyện bình thường. Nhưng thỉnh thoảng lướt qua trên lầu, nghe tiếng nhạc không biết con gái nhà ai tấu mà dâng lên ưu sầu, hoặc đêm mưa trong nhà trọ hoang dã, kẻ lãng tử uống rượu mạnh một mình, hoặc tại xuân hàn bên sông, lãng khách chân trời không tìm được nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Ngã Thị Thùy đang suy nghĩ, bờ sông đẹp như vậy, tại sao bên cạnh ta không phải là người bên kia sông, hoặc là thiếu nữ xinh đẹp, cùng nắm tay trong giờ lành cảnh đẹp, mà lại là lão bất tử Thẩm Thái Công kia?

Hắn nghiêng đầu nhìn qua Thảm Thái Công một chút, thấy Thảm Thái Công vẫn híp mắt, nghẹo mũi, dấu môi vuốt râu, nhảy nhót giống như một đứa trẻ.

Ngã Thị Thùy thật sự không hiểu.

Tại sao lão già này đã nói cả một ngày, đến lúc hoàng hôn này vẫn còn muốn tự nói chuyện với mình.

Thảm Thái Công đang nói chuyện.

- Kỳ quái.

Y nói:

- Tại sao dọc theo đường đi, đều là con rối đâm kim, hình nộm đục lỗ... Mấy ngày nay cũng không phải tết Vu Lan, tại sao đi qua mấy thị trấn, trên đường đều là tro bụi giấy tiền vàng mã... tại sao...

Y đưa mắt sang, chỉ thấy bên bờ sông cũng có hai thôn dân đang đốt nhang đèn, khấu đầu bái thần, miệng lầm bầm, lão bà bà kia còn dùng kiếm gỗ đào ra sức đánh vào quần áo giấy trải trên đất.

- Nam mô A Di Đà Phật, nam mô Quan Thế Âm đại từ đại bi Bồ Tát, trừ ma trừ yêu, mau trừ bỏ yêu quái...

Thảm Thái Công không nhịn được đi lên trước hỏi:

- Vị đại thúc đại thẩm này, vì sao trong mấy chục dặm quanh đây đều có người bái tế, rốt cuộc là tế lễ gì...

Đôi lão công công lão bà bà kia đang bái đến hăng say, chợt có người quấy rầy, vốn rất bực bội, nhưng nghe khẩu âm của xứ khác, quay đầu nhìn thấy một lão già râu trắng xóa, lại xưng hô hai người mình là “đại thúc đại thẩm”, cũng bớt giận một chút.

Hóa ra thôn dân ở khu vực này rất thích người khác gọi mình là lão đại, nhất là lão nhân gọi mình là lão, chính là điềm lành trường thọ.

Bọn họ đương nhiên không biết Thẩm Thái Công luôn thích tự nhận là trẻ tuổi.

Lão bà bà kia lập tức đáp:

- Ai da, ngài từ nơi khác tới, không biết phụ cận nơi này, ma quỷ lộng hành...

Nói đến đây, liền dùng tay đặt bên quai hàm ra hiệu phải nhỏ giọng:

- Đúng vậy, chỉ riêng bờ sông này, mấy chục năm nay cũng chưa từng chìm chết một con heo, nhưng trong một tháng nay lại lật thuyền hai lần, chết đuối bảy tám người...

Lúc này Thẩm Thái Công mới hiểu được, hóa ra đôi vợ chồng già này là lão bản và lão bản nương làm nghề đưa đò ở đây.

- Sao lại đột nhiên bất hạnh như vậy?

Y hỏi.

Lần này lão bản nương đúng là oán khí ngất trời:

- Không phải đều do Long lão gia tử kia sao! Lão nhân gia ông ta trước kia gây nghiệt, lại dám vứt bỏ vợ cả, hại chết lão bà. Ai da, vợ trước của Long lão gia tử là Âm Hỏa công chúa...

- Âm Hỏa công chúa là ai?

Thẩm Thái Công không nhịn được hỏi tiếp.

Lão bà bà kia cảm thấy ngạc nhiên. Thấm Thái Công biết bà ta nghi ngờ người lạ, liền không hỏi tiếp, chỉ đưa cho bà ta một thỏi bạc, giấu trong lòng bàn tay bà ta, nói:

- Đây là một chút tâm ý của ta đối với thần linh, bà hãy nhận lấy, cầm tới cầu chúc thần linh!

Lão bà bà lập tức tươi cười rạng rỡ:

- Đã là vật kính thần, ta cũng không dám không nhận, đợi mua gia súc rượu lễ tới, sẽ thay ngài cầu phúc là được. Ta thấy ngài trung thực cho nên mới nói, Âm Hỏa công chúa chính là con gái một của U Minh Vương khu vực Vân Quý năm xưa...

- U minh vương?

Thấm Thái Công lại ngần ra.

U Minh Vương thì không ai không biết, không ai không hiểu. Khu vực Vân Quý vốn là thiên hạ của “U Minh Vương” Tiết Mộng Sơn. Nghe nói người này có lực lượng thần bí, có thể nửa đêm phi kiếm lấy đầu người, lại giỏi dùng độc, sở trường cổ thuật, chẳng những có thể hại người, còn có thể cứu người, càng có thể khiến người khác phục tùng hẳn, phục vụ cho hẳn. “Tam Tư” khi đó là thuộc hạ của U Minh Vương, ba người Tư Vô Cầu, Tư Không Thoái, Tư Khẩu Tiểu Đậ vốn chỉ tương đương với chức đường chủ. Cho đến khi U Minh Vương chết bất đắc kỳ tử, ba người Tư Vô, Tư Không, Tư Khẩu tranh đoạt ngôi vị, chém giết lẫn nhau, dùng mọi thủ đoạn, mới hình thành ba phái “Mao Sơn Động”, “Nhân Đầu Phiên”, “U Linh Tam Thập”.

Lão bà bà giống như trách y kiến thức hẹp hòi.

- Đúng vậy, sau khi U Minh Vương chết, Âm Hỏa công chúa là con gái duy nhất của hẳn. Cơ nghiệp Thủ Noãn bang do U Minh Vương sáng

lập vốn chỉ truyền nữ không truyền nam, mà Long lão gia tử khi đó độc chiếm ngôi đầu, cưới Âm Hỏa công chúa... Ai da, lúc đó danh vọng của Long lão gia tử quả thật giống như mặt trời ban trưa, không ngờ vẫn có tính cách kia của nam nhân, vứt bỏ thể tử, mới dẫn tới báo ứng...

Nói đến đây, lão bà bà dường như phát giác ngữ điệu mình có vẻ như đang cười trên nỗi đau của người khác, vội bổ sung:

- Ta... ta cũng chỉ biết như vậy. Tóm lại... Long lão gia tử quả thật đã tạo không ít phúc cho cư dân ở khu vực này, nhưng sau khi Âm Hỏa công chúa đi, danh dự của Long lão gia tử xuống dốc không phanh. Gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, người người đều nhìn thấy khắp nơi có người đóng con rối có ghi ngày sinh bất tự và vẽ hình Long lão gia tử, nghe nói là do âm hồn của Âm Hỏa công chúa làm... Nếu không phải nữ Bồ Tát của Linh Ẩn tự chạy tới các nơi bái tế niệm Phật siêu độ, oán khí của đám thôn dân còn cao hơn nhiều.

Nói xong liền chấp tay trước ngực làm dấu “nam mô A Di Đà Phật”, vái sau lưng Thẩm Thái Công một cái.

Thẩm Thái Công xoay người nhìn lại, chỉ thấy phía sau mình có bốn nữ ni, cũng đang khẽ chấp tay trước ngực.

Thẩm Thái Công ngạc nhiên hỏi:

- Linh Ẩn tự?

- Đúng vậy.

Lão bà bà nói:

- Chính là mười vị nữ Bồ Tát, Quan Âm sống này, bôn ba trừ tà giúp bà con.

Bởi vì tình hình võ lâm ở khu vực biên thù, Thẩm Thái Công cũng không quen thuộc Linh Ẩn tự, nhưng tên như ý nghĩa, nhất định có liên quan đến U Linh Tam Thập do Tư Khấu Tiểu Đẩu lãnh đạo. Lại nghe lão bà bà kia ngược mắt lăm bẫm nói:

- Phàm là nơi mấy vị Bồ Tát này sống này đã bái tế, lại không có tà ma quấy rầy, nhất định là thần tiên hạ phàm, Như Lai Quan Âm tái thế...

Thẩm Thái Công gật đầu, đang định nhìn lại đám nữ ni ở bến thuyền, nhưng chỉ quay đầu một cái như vậy, bốn nữ ni đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại sóng nước lấp lánh, thuyền sang sông đã sắp cập bờ.

Ngay lúc này, ánh mắt Thẩm Thái Công bỗng sáng lên.

Không biết bởi vì nắng chiều đỏ thắm, hay là ánh sáng lóa mắt trên nước trên băng, Thẩm Thái Công lại ngẩn ra.

Trên cầu gỗ ở bến thuyền, có rất nhiều người đang đợi thuyền. Những người này bởi vì nghe y hỏi lão bà bà, cũng đều bàn tán xôn xao, phần lớn đều oán trách Long Hội Kê chọc giận ông trời. Nhưng trong số đám người này, Thẩm Thái Công lại chỉ nhìn một người.

Một cô gái nhỏ nhỏ, có lẽ vì cảm thấy y hỏi rất thật thà, hoặc là râu trắng xóa, hay là cái gì khác, lại nhìn y hiền hậu cười một tiếng.

Trong khoảnh khắc, trong mắt Thẩm Thái Công không có băng trôi, gợn nước, thuyền đà, nắng chiều, trong đầu cũng không có Âm Hòa công chúa, U Linh Tam Thập, U Minh Vương, chỉ có nụ cười này.

Một nụ cười thật đẹp.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 3 : – Thiếu Nữ Bên Sông

Cô gái này chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, dáng dấp rất thanh tú, lúc cười lộ ra hai chiếc răng cửa lớn, mang theo vẻ ngượng ngùng. Có lẽ vì thấy bộ dạng của Thẩm Thái Công nhìn mình hơi buồn cười, cho nên không nhịn được cười lên. Cô gái này rất nhỏ, vầng trán đều đặn, dáng vẻ rụt rè, mái tóc rất dài, đây là ấn tượng đầu tiên của Thẩm Thái Công với nàng, cảm giác rất quen thuộc.

Cô gái này cũng phát giác mình thất lễ, nhưng nàng rất thích lão công công kia, râu ria bạc trắng, giống như rất nhiều rất nhiều thỏi bạc. Nhưng trước giờ nàng chưa từng chạm vào bạc, chỉ có một lần nàng cùng bà đi thăm cha, trong chiếc tủ cao cao lớn lớn của cha có rất nhiều bạc. Nhưng đó cũng không phải bạc của cha, cha nàng chỉ là người viết giấy cầm đồ trong tiệm mà thôi. Sau khi cha nàng qua đời, nàng cũng chưa từng nhìn thấy bạc... thậm chí ngay cả tiền đồng cũng khó nhìn thấy.

Nàng cảm giác được mình thất lễ, liền ngượng ngùng cúi đầu, đưa giỡn góc áo, hi vọng lão công công kia đừng trách mình, là do nàng cảm thấy lão công công rất gần gũi nên mới cười.

Nhưng ánh mắt lão công công kia vẫn nhìn nàng, trong lòng nàng cảm thấy hơi sợ.

Bà lão cũng biết nàng đã gây họa, liền giả vờ lớn tiếng trách mắng:

- Không quy không củ, cười, cười cái gì! Cũng không sợ người ta cười cho!

Tiểu cô nương đỏ mặt, lại biết bà lão không phải thật sự muốn mắng mình. Thấm Thái Công cũng muốn đi qua bảo bà lão kia đừng trách mắng tiểu cô nương, y thích nhìn nàng cười, cho dù mặt trời không chiếu, gió không thổi, buổi tối cú mèo không kêu, y cũng hi vọng nhìn thấy tiểu cô nương cười.

Bởi vì trong lòng khát vọng, cho nên y thật sự đi qua. Đột nhiên một bàn tay đặt lên vai y. Trong lòng Thấm Thái Công phát lạnh: “Tại sao mình lại hồ đồ như vậy, nếu bị kẻ địch thừa cơ thì làm sao?”

Y bắt lấy mạch môn của cánh tay kia, lập tức xoay người. Chỉ thấy Ngã Thị Thùy đang trừng mắt nhìn y, giống như phát hiện trên trán y mọc ra hai chiếc sừng, hỏi:

- Lão không phát sốt đấy chứ?

Thấm Thái Công cả giận nói:

- Người mới phát sốt đấy.

Ngã Thị Thùy vẫn không tin y không có chuyện gì:

- Vậy tại sao đất liền lão không đi, lại muốn đi xuống nước?

Thấm Thái Công cúi đầu nhìn, trông thấy nước đã ngập đến đầu gối. Hóa ra y chỉ muốn đi thẳng đến trước mặt tiểu cô nương kia, lại không biết trước mặt là sông, càng đi càng sâu.

Y lập tức hơi xấu hổ, liền nói:

- Ta... ta nhìn thấy một con, một con cá rất lớn.

Ngã Thị Thùy trừng mắt nhìn y, một lúc sau mới nói:

- Mỹ nhân ngư?

Thẩm Thái Công lại nghe được tiếng cười như trúc đào đón gió nở rộ của tiểu cô nương kia.

Lúc này thuyền sang sông đã cập bờ, một nhóm người đã chen lên thuyền.

Mấy ni cô kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trong đám người. Thẩm Thái Công cũng muốn lên thuyền, Ngã Thị Thù lại níu lấy y:

- Lão lên thuyền làm gì?

Thẩm Thái Công gãi gãi đầu, nói:

- Ta muốn qua bờ bên kia.

Lần này Ngã Thị Thù cảm thấy Thẩm Thái Công không chỉ trên đầu mọc hai chiếc sừng, mà trên mũi còn mọc một quả ổi:

- Từ khi nào lão trở nên thành kính như vậy?

Thẩm Thái Công trở mặt hỏi:

- Người nói gì?

Ngã Thị Thù lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Người qua bờ bên kia đều là để cúng bái Tế Sinh nương nương của Linh Ẩn tự, lão đi làm gì?

Lúc này thuyền đã dùng sào chống ra khỏi bến, khua mái đi xa, thuyền nhỏ tạo nên những đợt sóng vàng trong nước sông, dập dờn dưới ánh tà dương chiếu rọi và sương mù tràn ngập. Trên thuyền chỉ còn lại những điểm đen, Thẩm Thái Công đã không phân biệt được ai là ai.

Tiểu cô nương kia tên là Tiểu Tuyết, nàng theo bà lên bờ. Trên bờ cỏ dại mọc thành bụi, chỉ có một con đường dẫn đến mấy trăm bậc thềm đá, trên thềm đá chính là Linh Ẩn tự.

Nàng và bà theo sau đám người thành kính, đi thẳng đến điện thờ. Thềm đá một bậc lại một bậc, giống như đi mãi không hết, rêu xanh mọc trên mỗi bậc thềm tạo thành những đờ án khác nhau. Tiểu Tuyết dùng tay sờ một cái, cảm thấy rêu xanh kia mềm nhũn, hơi ẩm ướt.

Nhưng thể lực của bà lão không tốt, trèo lên thềm đá cao xa như vậy, đối với người già là chuyện quá tốn sức.

Nhưng bà đến đây là để bái thần cầu nguyện cho cháu gái nhỏ, nghe nói miếu này chuyên phù hộ nữ hài nhi, phàm là người đến miếu cổ này cầu khẩn, đều rất ít gặp nạn trong yêu họa lần này. Bởi vì đứa cháu nhỏ này là bản khoản duy nhất trong lòng bà, đến cái tuổi như bà, lỡ may có gì bất trắc, cháu gái nhỏ sẽ hoàn toàn bơ vơ không nơi nương tựa. Bà đang lo nghĩ cho đứa trẻ khổ mệnh này, nhưng đứa trẻ thấy bà đi loạng choạng, liền dừng lại đỡ bà, chờ bà, hai con người đảo quanh dưới chòm tóc ngắn, hoang dã giống như cỏ tranh ngoài thềm đá.

Cho nên bà thở dài nói:

- Tiểu Tuyết, cháu đừng chờ bà nữa, đi lên trước cầu nguyện đi, trên đường bà còn phải nghỉ mấy lần nữa...

Tiểu Tuyết vui vẻ cười nói:

- Được, cháu lên trước cầu nguyện cho bà, nhờ Bồ Tát phù hộ bà sống lâu trăm tuổi, thân thể khỏe mạnh, một ngày có thể lên lên xuống xuống những thềm đá này mười chuyến...

Bà lão cười nói:

- Nha đầu gốc, bà ở chỗ này lên lên xuống xuống mười chuyến để làm gì...

Lúc bà nói như vậy thì Tiểu Tuyết đã đuổi theo một con bướm nhiều màu chạy ra xa, bà liền lẩm bẩm nói:

- Nha đầu gốc.

Lại đi thêm mấy chục bước, bà đã mệt, liền ngồi xuống. Bà đang muốn nhổ một ngụm đờm, đột nhiên liếc thấy vũng nước ở chỗ lổm trên thềm đá phản chiếu mấy bóng người. Bà giật mình, cố sức quay đầu nhìn lại, hóa ra là bốn vị ni cô.

- Ô, là bốn vị nữ Bồ Tát...

Bà chào hỏi như vậy.

Nhưng bốn ni cô kia thần sắc hờ hững. Một người nói:

- Ta thấy là thích hợp nhất rồi.

Một ni cô khác nói:

- Đã vậy, sao không động thủ?

Bà lão nghe không hiểu gì. Một ni cô hỏi:

- Ngoại trừ bà ra, cô bé kia còn thân thích nào khác không?

Bà lão theo bản năng lắc đầu, một ni cô cũng nhìn bà lắc đầu. Bà lão không hiểu là ý gì, nữ ni kia ni sắc mặt trắng bệch như đao, bỗng giật lấy chiếc giỏ treo ở khuỷu tay bà, ném xuống thềm đá, nào nhang nào nến nào giấy nào tiền đều rơi đầy thềm đá.

Bà lão sợ đến ngậy người. Nữ ni kia ở bên cạnh tung một cước, đá bà lăn thẳng xuống. Theo tiếng kêu la, bà lão đã rơi xuống chừng trăm bậc đá, trên trán đầy máu, đọng lại trong nếp nhăn tạo thành những rãnh máu.

Bốn nữ ni kia nhìn nhau một cái, đang định đi lên thêm đá, chợt nghe bà lão nằm trên thềm đá thấp giọng rên rỉ. Trên mặt bốn nữ ni đều lộ vẻ tàn nhẫn, một người trong đó vọt nhanh xuống, giữa không trung ba lần dùng mũi chân nhún vào bậc đá, lại rơi xuống phía dưới thềm đá.

Bà lão hơi mở mắt, bởi vì tròng mắt dính máu, cộng thêm nắng chiều chiếu vào trên mặt, cho nên không thấy rõ cái gì, chỉ thấp giọng gọi tên cháu gái.

Nữ ni kia hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào ngực bà lão. Bà lão phun ra một ngụm máu, lập tức mất mạng.

Tiểu Tuyết đuổi theo bướm bướm một lúc, đang rất vui vẻ, nhưng không biết vì sao luôn nhớ đến bà, lại cảm giác được dường như có người đang gọi tên mình. Cho nên nàng không đuổi theo bướm bướm nữa, từ chỗ cỏ dại trở lại thềm đá, ngơ ngác nhìn tháp đá cao vút, trong miệng nhai nhai cây cỏ chờ đợi một lúc, nhưng vẫn không thấy bà đi lên, liền không nhịn được nhảy xuống dưới nhìn xem thử.

Đột nhiên nàng khựng lại, bởi vì nàng nhìn thấy trên thềm đá có một số thứ rải rác, dưới thềm đá có một đám người vây quanh, còn nhìn thấy vết máu, còn có giỏ đồ vẫn luôn nằm ở khuỷu tay bà.

Trong lòng cô vẫn luôn nói “sẽ không, sẽ không...”, nhưng cũng không dám khẳng định chắc chắn, liền ghé vào trong đám đông khách hành hương nhìn thử, quả nhiên trông thấy bà lão. Trong lòng cô vẫn nói “không phải, không phải...”, nhưng lần này lại òa khóc ôm lấy thi thể bà lão.

Khách hành hương bên cạnh nhìn thấy đều thương xót.

- Đáng thương, một lão bà bà...

- Ài, tiểu cô nương này không nơi nương tựa...

- Gần đây không biết làm sao, lại xảy ra tai hoạ như vậy...

- Ài, đây đều là nghiệt do Long lão gia tử gây ra trước kia...

- Đừng nói nữa, mau đến trước mặt Tế Sinh nương nương cầu bình an đi!

- Nhưng tiểu cô nương kia còn thân nhân không? Phải có người dẫn cô bé về nhà gọi người tới thu liễm chứ.

Tiểu Tuyết nghe được những lời chung quanh, nhưng trong lòng vẫn luôn nói: “Không phải vậy, không phải vậy, bà của ta không chết...”

Chợt nghe một giọng nữ bình tĩnh nói:

- Nàng không thân không thích, tang sự này cứ để tặc tử xử lý là được rồi. Tiểu cô nương này, chúng tôi sẽ chiếu cố nàng...

Tiểu Tuyết nghe được cảm thấy kỳ quái, làm sao người kia lại biết nàng chỉ còn một thân một mình... lại cảm thấy có người khẽ vuốt tóc mình, không nhận được hai mắt nhắm lại, quay đầu nhìn lại, trông thấy bốn nữ ni áo xám đang hiền hòa nhìn nàng.

Khách hành hương bên cạnh nghe được đều nói:

- Có nữ Bồ Tát của thần tử chiếu cố tiểu cô nương này, vậy là tốt rồi...

- Yên tâm rồi... khực, thật là đáng thương.

- Tiểu cô nương không nên quá thương tâm!

- Linh Ẩn tử lại làm một việc thiện rồi.

Nữ ni sắc mặt như đao kia nói:

- Nên vậy, nên vậy, A Di Đà Phật!

Nói xong lại dùng tay vuốt ve sau đầu Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết cảm thấy mình không nói rõ được lại nghe theo mấy người xa lạ này, trong lòng rất thương tâm, lớn tiếng khóc lên, hi vọng tiếng khóc thể lương của nàng có thể đánh thức được bà.

- Bà tôi chết thế nào?

- Rêu xanh trên thềm đá cũng quá nhiều.

Nữ ni kia thở dài xa xăm, nói:

- Bà của cô là ngã chết.

Cho dù trong lòng Tiểu Tuyết nghĩ “rêu trên đá kia xanh biếc đáng yêu như vậy, sao lại hại chết bà...”, nhưng lại không dám nói ra. Một nữ ni kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, muốn tách nàng ra khỏi thi thể bà lão.

- Tiểu cô nương, tới đây, ta dẫn cô lên miếu tắm gội ăn chay. Bà của cô, chúng ta sẽ sai người mang lên an táng, siêu độ cho bà.

Tiểu Tuyết vẫn khóc đến sướt mướt, không ngừng hỏi:

- Bà tôi chết thế nào.

- Ngã chết.

- Sao bà lại ngã chết?

- Lão nhân gia trượt chân một cái, liền ngã chết.

Sắc mặt nữ ni kia đã bắt đầu không kiên nhẫn.

- Ta cũng là lão nhân gia, vì sao ta không ngã chết?

Nữ ni kia đột nhiên quay đầu, trông thấy hai người một già một trẻ, gia thì cười đùa tí tưng, trẻ thì gương mặt nghiêm túc.

Sở dĩ Thấm Thái Công và Ngã Thị Thùy qua sông tới Linh Ẩn tự, chủ yếu là Thấm Thái Công không biết vì sao, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến Linh Ẩn tự, cho nên hỏi Ngã Thị Thùy:

- Long Hội Kê ngoại hiệu là “Nhất Điều Long”, đánh giá về y trong võ lâm, ta nghĩ người cũng biết rồi.

- Võ lâm khu vực Vân Quý có được mười mấy năm yên tĩnh, có thể nói đều là công của người này.

- Đúng vậy, trước đó U Minh Vương mặc dù là kỳ nhân võ lâm, sở trường dùng cổ, nhưng thường dùng giết chóc để ngừng giết chóc, khiến giang hồ hỗn loạn bất an. Sau khi hãm chết, Tam Tư dưới trướng, bất cứ người nào nắm đại quyền đều sẽ khiến đối phương không phục. Vì vậy Long Hội Kê quật khởi, y dùng nhiều nhân nghĩa, lấy đức phục người, võ công xuất chúng, cho nên có thể khiến võ lâm quần hào ở khu vực này cúi đầu xưng thần.

- Long Hội Kê quả thật đã làm không ít việc thiện, ít nhất là khiến cho hảo hán giang hồ ở khu vực Vân Quý này mười mấy năm không dám lạm sát kẻ vô tội, không đến mức huênh hoang sinh sự. Hơn nữa dưới cờ khởi nghĩa của Long đại hiệp, không ít người cải tà quy thuận, về các mặt thủy lợi, ruộng đồng, dạy học, y được đều có không ít cống hiến.

- Với thái độ làm người của Long Hội Kê, cho dù thế nào cũng công nhiều hơn tội.

- Tất nhiên là vậy.

- Như vậy, bồ câu đưa thư, hạ độc hại người, vốn định đi hỏi Nhất Điều Long, nhưng dọc theo đường đi phát sinh nhiều chuyện như vậy, xem ra ít nhiều đều có liên quan đến Long Hội Kê. Mọi người nguyên rủa y, oán trách y, treo tởm treo ốt giống như quỷ hồn tết Trung nguyên, đốt quần đốt áo giống như tiền đưa tiểu quý, dường như đều quên mất công đức trước kia của y...

- Phần lớn mọi người đều xem người thắng là vua, kẻ thua là giặc, luôn quên thiện nhớ ác, dùng thành bại luận anh hùng.

- Qua một ngày nữa chính là sinh nhật của Long đại hiệp, chúng ta đi tìm Long đại hiệp hỏi rõ chuyện này cũng tốt... Có điều trước khi tìm Nhất Điều Long, không ngại tìm một vài người, nắm rõ tình hình đại khái, nghe ngóng nhiều mặt cũng là chuyện tốt.

- Lão muốn nói đến ai?

- Tư Khấu Tiểu Đậ, chính là nữ chủ trì của Linh Ẩn tự.

- Tìm bà ta làm gì?

- Bà ta là một trong “Tam Trùng” năm xưa, cũng là một trong “Tam Tư” dưới trướng U Minh Vương, hiện nay có giao tình rất tốt với Nhất Điều Long, từ chỗ bà ta có thể biết được một chút tin tức của Long Hội Kê.

- Vậy ý của lão muốn nói, bây giờ phải qua sông đến Linh Ẩn tự?

- Người thật thông minh, nếu ta có đứa con trai như người, nhất định sẽ cười chết.

- Ta có một câu muốn hỏi lão.

- Người nói đi!

- Nếu lão muốn qua sông đi xem cô gái nhỏ kia, sao không nói thẳng, nói nhảm lòng vòng như vậy để làm gì?

Ngã Thị Thùy vuốt cằm hỏi Thẩm Thái Công đã cười không nổi:

- Thế nào? Lão có đứa con trai thông minh như vậy, nhất định sẽ rất vui vẻ, vô cùng vô cùng vui vẻ đúng không?

Thế là Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công qua sông, lên bờ.

Lúc bọn họ lên bờ thì đã gần hoàng hôn, bầu trời một màu tím sẫm, hoa dại nở trên vách núi. Bọn họ chạy tới thềm đá dẫn đến Linh Ẩn tự, lại nhìn thấy người chết, vũng máu và nhang đèn tế phẩm rơi trên đất.

Đương nhiên còn có cô gái nhỏ.

Nữ ni nhìn hai người này, lạnh lùng nói:

- Lão thí chủ đứng trên đất bằng nói như vậy, đương nhiên không ngã chết rồi.

Thẩm Thái Công cười, bước nhanh về hướng bậc đá.

Mọi người thấy y bước đi như bay, lên chừng trăm bậc, quay lưng về phía mọi người, ngồi thấp xuống, cười nói:

- Nào, ta đã đứng cao như thế, vẫn không ngã chết.

Nữ ni lạnh lùng nói:

- Chuyện này khó nói.

Lúc này Thẩm Thái Công cố ý nhảy một cái, giữa không trung văng người, đầu gối không cong, trở về bậc cũ, cười nói:

- Chẳng lẽ ta không ngã chết, người xuất gia như người còn không cao hứng sao?

Nói xong lại nhảy một cái, trở về bậc cũ, vẫn quay lưng về phía mọi người ở dưới.

Y nhảy hai cái như vậy là để khoe khoang, đồng thời chọc giận mấy nữ ni này. Khi Thẩm Thái Công còn chưa đáp xuống, một nữ ni trong đó đột nhiên hai vai khê động, bốn hạt sen sắt bắn vào bốn yếu huyết sau bấp chân của Thẩm Thái Công.

Lúc hai chân Thẩm Thái Công sắp chạm đất, đột nhiên đập về phía sau, giống như sau lưng có mắt, đá bay mấy hạt sen sắt đánh lên không biết văng đến nơi nào.

Hai vai của nữ ni kia vừa động, đột nhiên cảm thấy hai cánh tay như bị khóa cứng. Ba nữ ni còn lại lập tức phân tán ra, hai nữ ni rút kiếm sáng loáng, nữ ni mặt như đao kia thét lên với Ngã Thị Thù đang nắm chặt hai vai nữ ni phát ra ám khí:

- Phật môn thanh tịnh, người muốn làm gì!

Ngã Thị Thù cười lạnh hỏi lại:

- Nơi này thanh tịnh sao?

Những khách hành hương kia đều rất thành kính với Linh Ẩn tự, thấy Ngã Thị Thù khống chế ni cô, liền mắng chửi tới tấp.

- Đáng giận!

- Thật coi trời bằng vung!

- Ngay cả nữ Bồ Tát cũng dám khinh nhờn, mau báo quan đi!

Ngã Thị Thùy có trăm miệng cũng không biện bạch được, đành phải tức giận đứng yên.

Thẩm Thái Công cười lạnh, lướt một cái xuống dưới. Người khác thấy khinh công của y cao như vậy đều giật mình, cộng thêm Ngã Thị Thùy mày rậm trầm xuống, hai mắt trợn trừng, mọi người đều bị dáng vẻ uy mãnh của hắn hù dọa, những lời muốn mắng ra đều nuốt ngược trở về.

Thẩm Thái Công khẽ mỉm cười, mở tay ra, bốn “hạt sen sắt” lại nằm trong lòng bàn tay y:

- Nếu là người xuất gia thanh tịnh, vì sao lại ám toán lão nhân gia ta một cách hèn hạ như vậy?

Nữ ni kia tuy bị Ngã Thị Thùy kiềm chế, nhưng vẫn không sợ hãi, cười lạnh nói:

- Ta dùng hạt sen sắt này tập kích khi nào? Ta vốn trói gà không chặt, người đừng ngậm máu phun người!

Thẩm Thái Công cười lạnh nói:

- Người trói gà không chặt? Nếu không phải người trong võ lâm, người làm sao có thể vừa nhìn đã biết thứ đồ chơi này gọi là “hạt sen sắt”?

Nữ ni mặt đao kia lạnh lùng tiếp lời:

- Ám khí này có gì hiếm thấy? Nhận ra cũng chưa chắc đã là người phóng.

Ngã Thị Thùy trầm giọng hỏi nữ ni:

- Người thật sự không chịu thừa nhận là mình tập kích?

Nữ ni kia cười lạnh nói:

- Ta là đệ tử Phật môn, chẳng lẽ người dám lục soát người ta?

Ngã Thị Thùy nói:

- Không dám.

Lời còn chưa dứt, song trào của hăn đổi thành chưởng. Sắc mặt nữ ni kia lập tức biến đổi, theo đó thân thể run rẩy giống như bị sét đánh. Chỉ nghe một trận tiếng lách cách, mười mấy hạt sen sắt từ trong tay áo của ả rớt ra. Nguyên lai Ngã Thị Thùy đã dùng nội lực bức ra ám khí ẩn giấu trên người đối phương.

Thẩm Thái Công nhặt hai hạt sen sắt lên, đối chiếu với hạt trong lòng bàn tay, cười nói:

- Các người còn không thừa nhận?

Khách hành hương thấy thật sự có chuyện, cũng không dám lên tiếng bảo vệ nữ ni nữa. Nữ ni mặt đao kia nói:

- Cô ấy tuổi còn nhỏ, chỉ đùa giỡn với lão gia ngài, cũng không sao chứ?

Thẩm Thái Công cười mỉm nói:

- Nếu như ta ngã chết, vậy thì không sao rồi.

Y chỉ vào bà lão trên đất nói:

- Tại sao các người lại giết bà ta?

Nữ ni mặt đao lạnh lùng nói:

- Chúng ta là người xuất gia, người xuất gia làm sao giết người?

Thẩm Thái Công nói:

- Bà ta không phải tự mình ngã chết. Những nhang đèn tế phẫm rơi trên thềm đá bên kia, còn bà ta lại ngã chết ở bên này, nếu không có người giật giỏ ra khỏi bà ta sau đó đẩy bà ta xuống, sẽ không có cảnh tượng như vậy.

Y nói xong liền hạ thấp người xuống, nhắc chân của nữ ni mặt đao lên, quả nhiên phía dưới giày vải có vết máu:

- Người sợ bà ta không chết, còn bồi thêm một cước này.

Nữ ni mặt đao hét lên giận dữ, chân còn lại đá ra.

Thẩm Thái Công nhẹ nhàng lộn một cái ra sau tránh khỏi, kêu lên:

- Ôi chao ghê quá, ni cô phát uy, hòa thượng phải chạy!

Từ khi Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy xuất hiện, Tiểu Tuyết vẫn luôn khóc, lúc này nàng lại nhào tới nữ ni mặt đao:

- Tại sao người muốn giết chết bà, tại sao người muốn giết chết bà của ta...

Nữ ni mặt đao hừ lạnh một tiếng, trở tay phát ra ba mũi phi tiêu, một bắn vào Thẩm Thái Công, một bắn vào Ngã Thị Thùy, một bắn vào Tiểu Tuyết.

Thẩm Thái Công quát lên:

- Cẩn thận!

Lập tức dùng chưởng đẩy phi tiêu ra, lăn đến trước người Tiểu Tuyết, tay phải nắm lấy eo nhỏ của nàng, ngăn nàng chạy tới, tay trái tiếp lấy phi tiêu.

Y vốn có thể dùng chỉ ngăn cản phi tiêu, hoặc dùng nội lực đánh văng cũng được, nhưng vì sợ thương tổn đến Tiểu Tuyết, cho nên mới tiếp lấy phi tiêu. Y vừa chụp như vậy liền rùng mình một cái, vội vàng vứt bỏ phi tiêu. Y lạnh đến mức toàn thân khẽ run, cùng lúc đó Tiểu Tuyết bị y ôm lấy cũng run rẩy, đôi môi đỏ tươi trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Nguyên lai trên phi tiêu truyền đến một luồng khí lạnh, Thẩm Thái Công mặc dù bị khí lạnh tập kích, nhưng nội lực dồi dào, lập tức bảo vệ yếu mạch, bức khí lạnh ra. Có điều một bộ phận khí lạnh trên cơ thể Thẩm Thái Công đã truyền vào người Tiểu Tuyết không hề biết võ công.

Thẩm Thái Công không dám xem thường, vội phong bế huyết đạo của Tiểu Tuyết, dùng nội gia cương khí tu luyện mấy chục năm truyền vào người Tiểu Tuyết, giúp nàng bức khí lạnh ra. Nên biết dùng cương khí trong cơ thể bảo vệ tâm mạch không phải việc khó, nhưng giúp người bị trúng cổ không có võ công bức khí lạnh ra, như vậy rất hao tổn nội lực.

Ngã Thị Thùy lắc mình tránh khỏi phi tiêu, nhưng phi tiêu đánh trật lại bắn về phía đám người. Hãn hét lớn một tiếng, xoay người đuổi theo phi tiêu kia, vượt lên trước mặt, tung ra một cước, phi tiêu kia liền bị đá văng không biết đi đâu.

Hãn đuổi theo như vậy, lúc quay đầu lại thì bốn ni cô kia đã không thấy bóng dáng. Hãn hận đến nghiến răng nói:

- Lần sau mà để ta gặp được đám yêu bà này...

Lúc này Thẩm Thái Công đang tập trung trị độc cho Tiểu Tuyết. Sắc mặt Tiểu Tuyết tái xanh, mồ hôi đã ướt đầm áo. Đối với nàng thì trúng cổ vẫn là chuyện nhỏ, nhưng cái chết của bà lại tạo thành đả kích quá lớn.

Ngã Thị Thùy vẫn nổi giận đùng đùng, sai bước về phía Linh Ẩn tự:

- Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu, ta đi tìm bọn chúng tính rõ món nợ này!

Nói xong hắn đã chạy thẳng lên thềm đá.

Hắn tin tưởng có Thâm Thái Công ở đây, nhất định có thể chiếu cố cho Tiểu Tuyết. Huống hồ đối với việc an ủi nữ hài, mai táng người chết, trước giờ hắn không rành lắm.

Không bằng tranh thủ thời gian san bằng Linh Ẩn tự hại người này.

Hắn nghĩ như vậy liền làm ngay. Rất nhiều người luôn nghĩ gì làm nấy, không nghi ngờ là người tính tình thẳng thắn, nhưng loại người này gây họa gây rối cũng không cần phải nói.

Chủ trì Linh Ẩn tự là một trong “Tam Tư” của khu vực Vân Quý, Tư Khấu Tiểu Đậ. “U Linh Tam Thập” dưới trướng bà ta võ công hiểm thấy, dùng cổ thành danh. Huống hồ tối nay còn là xuân tế của Linh Ẩn tự.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 4 : – Vũ Công Cổ Xưa

Ngã Thị Thùy bước về phía Linh Ẩn tự dần dần hiện lên trên thềm đá, trong lòng sinh ra một cảm giác bi tráng. Hắn luôn cảm thấy một người, một cái mạng, một đôi nắm tay, xả thân vì nghĩa, thật sự là một chuyện rất bi tráng. Hắn thích loại cảm giác này, không tiếc vì nó mà liều mạng.

Lúc hắn đi vào chùa, trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ.

Chùa này là một tòa tháp đá, hoàn toàn do đá lớn màu trắng xây thành, dây mây bám đầy tường, hơn nữa còn tạo ra rất nhiều vết nứt. Nữ ni trong chùa đang niệm kinh, thần sắc đờ đẫn. Chính giữa có một bồn lửa, ngọn lửa xen lẫn một chút màu xanh lá, cháy thẳng lên đỉnh tháp. Đỉnh tháp trống không, phía trên có một thứ gì đó treo ngược giống như con dơi. Đám khách hành hương dường như rất sùng bái “thứ kia”, cúi đầu lấy giấy vàng bạc ra đốt, lại dùng gậy gỗ đào đánh vào tiểu quỷ làm bằng vải.

Ngoại trừ đồng lửa này còn có mấy ngọn đèn thất tinh, bên cạnh điện thờ rất tối, chỉ có nhang khói trong bóng tối lộ ra những điểm đỏ sâu thẳm kỳ dị.

Ngã Thị Thùy đột nhiên quay lại, cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chăm chú vào mình. Nhưng lúc hắn xoay người, “cặp mắt” kia đã không thấy nữa, chỉ còn lại một pho tượng thần.

Dựa vào ánh sáng nhỏ bé vắn vẹo như như thân rắn, Ngã Thị Thùy trông thấy tượng thần kia là nữ, pho tượng trông rất sống động, cười rất quyến rũ.

Trong lòng Ngã Thị Thùy rất khó chịu, chỉ thấy cả điện đầy tiếng niệm kinh nhàm chán lặp đi lặp lại. Hắn đang định cao giọng kêu lên “chủ trì ở đâu”, đột nhiên ngọn lửa kia lóe một cái, giống như có người rắc thứ gì vào lửa. Dưới ánh lửa chiếu rọi, Ngã Thị Thùy phát hiện tượng nữ thần bên cạnh hắn lại có vẻ mặt khóc lóc.

Chuyện này khiến Ngã Thị Thùy không tìm được nổi da gà. Tượng thần bên cạnh mình có biến hóa lớn như vậy, mà mình lại không hề phát giác, chẳng lẽ, chẳng lẽ tượng nữ thần này là người thật? Nghĩ như vậy, hắn liền dùng tay chạm vào tượng thần, nhưng đó chỉ là đất sét được mạ một lớp bột vàng. Ngã Thị Thùy không lý giải được, chỉ cảm thấy nơi tối tăm của đại điện tràn đầy huyền bí và thần bí, lại giống như có thứ gì đang nhìn chăm chú vào mình, nhưng hắn dùng hết nhãn lực vẫn không nhìn ra sau màn che thần thánh kia là cái gì. Một lúc sau hắn mới thu hồi ánh mắt, đang muốn rời đi, bất giác ngẩng đầu nhìn lại tượng nữ thần kia một cái, lần này mới khiến hắn hoàn toàn ngây người.

Vẻ mặt của tượng nữ thần kia lại biến thành dở khóc dở cười.

Ngã Thị Thùy bị dọa lui lại nửa bước, nhưng hắn lập tức tiến lên một bước. Hắn bình sinh không bao giờ tin vào tà ma, không bị hù dọa, cũng không sợ quỷ, nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự quá kinh hãi, mới khiến hắn lui lại nửa bước. Nhưng cá tính của hắn quật cường, lại tiến tới một bước dài.

Hắn vừa bước tới, góc độ khác biệt, lại nhìn thấy rõ tượng thần. Hóa ra tượng thần này điêu khắc rất đặc biệt, nửa mặt bên trái là đau buồn, nửa mặt bên phải là vui vẻ, nhìn từ chính giữa lại là dáng vẻ dở khóc dở cười. Hắn ba lần ngẩng đầu nhìn, góc độ đều khác nhau, do đó mới sinh ra ảo giác “tượng thần thay đổi biểu tình”.

Lần này hắn đúng là tự mình dọa mình, trong lòng lại suy tính. Hắn vốn định cao giọng gọi chủ trì Linh Ẩn tự, hiện giờ cảm thấy chùa này rất

khác thường, liền quyết định lên vào xem thử thế nào rồi tính sau.

Hắn giống như một con con báo lách vào trong điện. Nếu lúc này có người nhìn thấy hắn, cũng không dám tin một hảo hán cao lớn uy mãnh như vậy, khi di chuyển lại yên lặng hơn cả một con thằn lằn.

Ngã Thị Thùy vượt qua mấy ngôi viện sau tháp đá, càng đi vào sâu càng tĩnh mịch, nhưng lại không phát hiện được gì. Nơi xa ngoài điện truyền đến tiếng tụng kinh, càng âm u kỳ dị. Lúc này sắc trời đã hoàn toàn âm đạm, ánh tà dương từ vài song cửa sổ rách nát chiếu vào, giống như một quyển sách đã cũ đến mức nổi mốc.

Ngã Thị Thùy tìm tòi một trận, lại không phát hiện được gì. Nếu nói là có, vậy chỉ là trong một gian thiền phòng có rất nhiều người vải, người giấy, người cỏ treo ngược hoặc dùng kim ghim vào. Giống như nếu không dùng phương pháp tàn khốc trói lại, những con rối này sẽ ra ngoài làm ác. Ngoài ra trong mấy gian phòng đều có ni cô thần sắc đờ đẫn, ngồi thẳng như âm hồn. Ngã Thị Thùy đến gần dùng ngón tay đâm thủng giấy dán nhìn vào, trông thấy có một nữ ni ngồi ở chính giữa, màu môi rất tươi. Ngã Thị Thùy chột nhìn, chỉ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi là ai.

Nhất định là người hắn đã gặp gần đây... nhưng rốt cuộc là ai? Ngã Thị Thùy kinh ngạc một lúc, cặp mắt mùa thu như đao của nữ ni kia lại quét về phía hắn.

Trong lòng Ngã Thị Thùy phát lạnh, lập tức rời khỏi cửa sổ, lướt lên mái hiên, bay qua ba căn mái ngói, đến một ngôi viện khác.

Ngôi viện này nằm phía sau tháp đá, càng cũ kỹ hơn. Lúc này sắc trời lờ mờ, thiền phòng trong viện này đều khóa chặt, yên tĩnh không có cả tiếng ve.

Ngã Thị Thùy đang định rời đi, đột nhiên một tiếng đàn truyền đến. Hẳn lập tức giống như một con báo lách vào, bay qua mấy thiền phòng, đáp xuống một phòng rất loang lổ, âm thanh là từ bên trong truyền tới.

Ngay khi Ngã Thị Thùy muốn đi đến tìm hiểu, tiếng đàn cô tịch kia đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì đàn dừng, thiền viện này đột nhiên càng tịch mịch ngột ngạt.

Ngã Thị Thùy thật sự muốn kêu to lên, xóa tan sự yên lặng gặm nhấm con người này, ngay lúc này tiếng đàn kia lại khẽ vang lên, như xa như gần.

Mỗi thớ thịt trên người Ngã Thị Thùy đều đang cảm nhận âm thanh kia. Hẳn nhanh chóng băng qua mấy gian thiền phòng tĩnh tọa tu luyện, đến trước một thiền phòng nho nhỏ được sơn đen kịt, khẳng định tiếng đàn từ bên trong truyền đến, liền nghĩ thầm: “Bất kể thế nào, lần này cũng không để người chạy được.”

Lúc này chiều hôm hoàn toàn buông xuống, áo đen của Ngã Thị Thùy đã dần hòa cùng bóng đêm.

Hẳn đưa mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong có một ngọn đèn nhỏ, bên cạnh đèn có một người mặc áo đen, sắc mặt khô vàng, thái dương nhô cao. Người này ngồi ở đó, yên tĩnh giống như một pho tượng, chính là hẳn đang đánh đàn.

Đàn của hẳn cổ xưa đen kịt, chỉ có vài chỗ lộ ra màu đỏ như ngọn lửa.

Tiếng đàn rất chậm rãi và cổ xưa, giống như một cô gái đang thuật lại thân thế của nàng.

Khiến Ngã Thị Thùy kinh ngạc nhất là trong phòng còn có một cô gái đang múa.

Ngã Thị Thùy vốn không kiên nhẫn nhìn người khác khiêu vũ, hẳn cảm thấy một hảo hán nhìn người khác xoay đến xoay đi, vòng tới vòng lui giống như con quay, đó là chuyện mất mặt nhất. Nhưng hiện giờ hẳn vừa nhìn thấy cô gái kia liền bị thu hút.

Trước giờ hẳn cũng chưa từng nhìn thấy điệu múa như vậy. Cô gái kia tóc mây chải cao, từ tai đến cổ mở rộng, trắng đến mức ngay cả hoa tai bằng ngọc đeo lên cũng không nhìn thấy, chiếc cổ thon dài xinh đẹp, mà hẳn cũng chưa từng thấy chiếc mũi nào xinh xắn kiêu ngạo như vậy, chiếc cằm ngẩng cao, cùng với dáng người cao gầy hư ảo, giống như một con phượng hoàng vênh váo nhìn quanh tự phụ, lại giống như một hoàng thất tuyệt thế soi gương tự khen.

Trong nhịp điệu chậm chậm của đàn cổ, nàng múa lên động tác nhẹ nhàng, giống như gà con trong trứng mổ nhẹ vài cái muốn ra khỏi vỏ. Mà trong âm cuối của đàn cổ như tiếng binh lính can qua sát phạt, nàng lại giống như đối diện với mười vạn hùng quân, bình tĩnh uy phong mà không sợ hãi. Chỉ thấy nơi ngón tay thon dài như lược ngọc của nàng vung qua, lúc thì như mây nước trôi chảy, lúc thì như cờ lớn của mười vạn binh sĩ vung lên.

Người này là ai?

Ngã Thị Thùy đã nhìn đến quên cả suy nghĩ, hẳn nín thở ở đó không phải vì sợ bị phát hiện, mà là sợ quá nhiều đến vũ điệu này.

Đột nhiên cô gái kia quay đầu sang hỏi:

- Làm sao vậy?

Nam tử kia xấu hổ cúi đầu nói:

- Thuộc hạ đánh sai một nhịp.

Cô gái kia dịu dàng hỏi hẵn, vẻ mặt không vui không buồn:

- Người còn nghĩ đến những chuyện kia...

Trên mặt nam tử hiện lên một loại biểu tình như cố nén căm phẫn:

- Thuộc hạ quả thật không cam lòng...

Cô gái kia mỉm cười, ung dung nói:

- Người không cam lòng thì có tác dụng gì... Ngày mai chính là sinh nhật của hẵn, đến lúc đó...

Ngã Thị Thùy tập trung tinh thần muốn nghe tiếp, nhưng chợt nghe một tiếng kêu lớn:

- Ngã Thị Thùy, người đang ở đâu?

Giọng nói này không biết bao xa, nhưng vẫn có thể vang vọng, xa xăm truyền vào trong tai. Ngã Thị Thùy giật mình, biết là giọng của Thẩm Thái Công, lại không thể cao giọng trả lời làm kinh động người bên trong, không kìm được lại đưa mắt nhìn vào.

Lần này lại khiến hẵn hoàn toàn ngỡ ngác.

Ngọn đèn nhỏ kia vẫn còn, nhưng trong thiên phòng nửa người cũng không có, chỉ có một chiếc đàn cổ, thân đàn đen kịt, cùng với mấy đốm đỏ rung động lòng người.

Người đâu?

Hai người kia đã đi đâu?

Sương đêm càng lúc càng dày, Ngã Thị Thùy dụi dụi mắt nhìn lại, vẫn không thấy bóng người nào. Chiều hôm đã thành đêm tối, ban đêm có

sương. Chẳng lẽ vừa rồi nhìn thấy không phải là thật, chỉ là ảo giác của mình? Chẳng lẽ tiếng kêu vừa rồi của Thẩm Thái Công đã kéo mình ra khỏi lời nguyện? Nhưng cô gái kia thì sao? Cô gái với điệu múa cổ xưa kia thật sự là ảo ảnh? Ngã Thị Thùy không muốn đó là mộng ảo, mà hi vọng là thật. Nhưng nhân sinh như thật như ảo, chớp mắt đã đổi thay, hẳn thật mong ước có thể nắm mộng tiếp.

Nhưng chỉ cần là mộng, sẽ có lúc tỉnh.

Ngã Thị Thùy trong mơ hồ bị một tiếng hừ lạnh đánh thức.

Lúc hăn chợt tỉnh đã bị người bao vây, những người này cũng như mộng ảo, nhưng lại là âm hồn trong ác mộng. Những người này mặc áo bào màu trắng, trong đêm tối giống như những mảnh tuyết, kiếm trong tay bọn họ cũng tỏa ra ánh sáng lạnh như tuyết.

- Thí chủ có biết đây là nơi nào không?

Lúc Ngã Thị Thùy nghe được câu hỏi này, thật sự có phần hốt hoảng không biết mình đang ở đâu.

Chỉ thấy cặp mắt trong vắt của nữ ni cầm đầu kia nhìn chăm chăm vào hăn, hỏi:

- Người là ai, tại sao lại đến đây?

Ngã Thị Thùy mờ mịt nói:

- Nơi này là... Linh Ẩn tự...

Đôi môi đỏ tươi của nữ ni kia giống như đang hôn, nói:

- Người biết thì tốt... Linh Ẩn tự không cho phép người ngoài quấy rối, người lại xông vào thiền viện trọng địa.

Ngã Thị Thùy nhớ được nữ ni này chính là người mà mình nhìn thấy trong thiên phòng, vẫn cảm thấy quen thuộc, nhưng không biết đã gặp ở nơi nào:

- Ta... ta hình như từng gặp cô ở đâu.

Hắn vừa nói ra câu này, những nữ ni khác đều giận dữ, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương mắng.

- Ngông cuồng! Người dám nói chuyện với sư phụ như vậy!

- Đồ vô sỉ! Linh Ẩn tự há là nơi để người giương oai!

- Cuồng đồ to gan, còn không tự vả miệng đi!

Ngã Thị Thùy bị mắng cũng tức giận:

- Cô ta là sư phụ của các người, nhưng không phải của ta... Còn nữa, các người đã đưa vũ công kia đi đâu rồi? Ngoài ra tính mạng của bà lão chính là do đám các người hại, bốn ả hung thủ kia trốn đâu rồi?

Hắn càng nói càng giận, đồng loạt tính sổ cả chuyện “vũ công mất tích” và “sát hại lão bà”.

Những nữ ni kia đều ngây ra.

- Tên này nói gì vậy?

- Xem ra là một kẻ thần kinh.

- Đuổi hắn ra ngoài đi! Đừng nói nhảm với hắn!

Ngã Thị Thùy cũng cảm thấy đám ni cô này bất chấp lý lẽ, liền quát lớn:

- Chủ trì của các người là ai, bảo cô ta đi ra nói chuyện với ta!

Nữ ni kia cười lạnh một tiếng, cặp mắt trong vắt nhìn vào hắn, nói:

- Ta đã sớm ở trước mặt ngươi.

Ngã Thị Thùy ngạc nhiên:

- Cô... cô, cô chính là...

Nữ ni kia gật đầu, có phần dờ khóc dờ cười nhìn Ngã Thị Thùy:

- Ta chính là đại tỷ của U Linh Tam Thập, cũng là chủ trì của Linh Ẩn tự...

- Ta chính là Tư Khẩu Tiểu Đậ.

Cách một lúc, Ngã Thị Thùy mới đột nhiên tỉnh ngộ:

- Cô... cô chính là Tư Khẩu Tiểu Đậ, ta đang định tìm cô!

Lúc này hắn nhìn thẳng vào Tư Khẩu Tiểu Đậ, chỉ cảm thấy con người trong vắt kia giống như một cái giếng cổ, hắn cố gắng không muốn nhìn nó nhưng vẫn cứ nhìn vào.

Vẻ mặt Tư Khẩu Tiểu Đậ tươi cười hỏi:

- Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Ngã Thị Thùy muốn trả lời, nhưng lưỡi giống như dính chặt, không thốt lên được. Hắn chỉ cảm thấy mình giống như nhảy vào cái giếng cổ, thân thể rõ ràng đang trôi nổi, nhưng vẫn luôn chìm xuống dưới giếng, chìm xuống...

Tư Khẩu Tiểu Đậ cười, đi lên trước một bước:

- Ngươi tìm ta là vì muốn thần phục ta, đúng không?

Ngã Thị Thùy rất muốn nói “không phải, không phải vậy...”, nhưng khí khái nam tử vang dội non sông của hấn lại giống như bị đánh vào hàm ngậm, chôn vào đầm lầy, không thể hiện được.

Tư Khấu Tiểu Đâu ôn nhu nói:

- Nếu người đến là vì cúi đầu xưng thần với ta, sao trước tiên không quỳ xuống...

Ngã Thị Thùy chỉ cảm thấy có một lực lượng vô hình muốn hấn quỳ xuống, mặc dù trong đầu ra lệnh cho hấn “quỳ, quỳ...”, nhưng vẫn có một phần tâm chí thốt lên “không quỳ, không quỳ...”, do đó hai chân hấn vẫn luôn run rẩy, giống như bệnh động kinh phát tác, nhưng vẫn không quỳ xuống.

Sắc mặt Tư Khấu Tiểu Đâu khẽ biến đổi, đây là lần đầu tiên cô ta dùng cổ gập phải đối thủ có ý chí mạnh như vậy, cho nên lập tức thay đổi một phương thức khác.

- Nếu như người không quỳ, chính là chống lại mệnh lệnh của ta. Người tới là vì muốn thần phục ta, nhưng lại xúc phạm đến quy tắc của ta, vậy người còn sống làm gì? Không bằng chết đi!

Cô ta nói chuyện ôn nhu, chậm rãi đi lên phía trước, tay phải giơ đến mặt, bàn tay kia trắng như tuyết ngọc, giống như trên tay kết một lớp băng.

Lúc này trong lòng Ngã Thị Thùy mê hoặc mờ mịt, lại có mâu thuẫn cực lớn. Hấn một mặt nghĩ “quỳ, quỳ xuống đi...”, nhưng một mặt khác vẫn có ý chí mãnh liệt, vẫn luôn kêu gọi “không thể quỳ! Không thể quỳ! Ta là Ngã Thị Thùy, nếu như quỳ xuống, không bằng chết đi...”

Ý nghĩ “không bằng chết đi” này vừa xuất hiện, quả thật không thể cứu vãn. Hấn giơ tay phải lên, đang chuẩn bị đánh xuống đỉnh đầu mình.

Tư Khấu Tiểu Đậu vừa thấy Ngã Thị Thùy giơ tay lên, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Lúc này trong đầu Ngã Thị Thùy giống như bị xe ngựa cán qua, kêu lên “chết đi, nên chết đi...”, nhưng tâm lý vẫn còn một chút thanh tỉnh, đang sôi trào, mâu thuẫn, giãy giụa... Đúng lúc này, chợt nghe giữa không trung có một tiếng hét lớn:

- Đại câu hùng, ngươi muốn làm gì?

Trong đó xen lẫn tiếng kêu của một cô bé:

- Đại ca ca, huynh không nên chết...

Ngã Thị Thùy vừa nghe, giống như sấm vang chợt tỉnh, cánh tay khựng lại. Chỉ thấy giữa không trung có một người râu tóc lông mày đều bạc trắng đáp xuống, trên lưng cõng một cô bé. Cô bé kia hiền thực giống như một con mèo nhỏ, hơn nữa rất thanh tú lạnh lợi.

Tư Khấu Tiểu Đậu quát lớn:

- Ngươi là ai...

Lão nhân kia cười hào sảng nói:

- Lão tử của ngươi!

Lão không thềm trả lời, tát một cái vào mặt Ngã Thị Thùy, cũng không quay đầu lại, một cước đá vào hông Tư Khấu Tiểu Đậu đang muốn xông tới ngăn cản.

Người tới là Thẩm Thái Công và Tiểu Tuyết.

Nguyên lai Thẩm Thái Công giúp Tiểu Tuyết bức ra “Hàn cốt” trúng phải trên người, một lúc sau Tiểu Tuyết lại cảm thấy thể xác và tinh thần

thoải mái, đó là do Thăm Thái Công truyền một phần công lực lên người nàng.

Tiểu Tuyết thấy Thăm Thái Công mệt đến thở phì phò, khuôn mặt như trẻ con căng đến đỏ bừng, trong lòng cảm thấy rất bất an, biết lão công công trước mắt này thực sự đối xử rất tốt với nàng.

Đợi khi Thăm Thái Công vận khí điều tức một lúc, mở mắt ra liền thấy Tiểu Tuyết nước mắt chưa khô đang nhìn y, trong lòng liền cảm thấy được an ủi.

Thăm Thái Công cười với nàng, cố gắng khiến mình cười hiền lành một chút:

- Cháu tên gì?

Tiểu cô nương đáp:

- Cháu tên Tiểu Tuyết.

- Là tuyết nào?

- Tuyết trong tuyết rơi.

- Cháu họ gì?

- Trước đây cha cháu họ Du.

- Vậy cháu là Du Tiểu Tuyết rồi?

- Ừm.

- Tên rất đẹp. Người có tên đẹp như vậy, cũng không nên thương tâm buồn bã. Tới đây, ta khiêng di thể của bà cháu, đi lên tìm bằng hữu đại cầu hùng của ta. Nếu đây là một ngôi chùa tốt, sẽ an táng bà cháu ở chỗ này,

còn nếu là xấu, chúng ta sẽ châm một mồi lửa đốt trụi nó, sau đó an táng bà cháu, được không?

- Ừm.

Tiểu Tuyết vẫn cúi đầu xuống thật thấp.

Thế là Thẩm Thái Công lưng cồng Tiểu Tuyết, hai tay khiêng thi thể bà lão đi lên Linh Ẩn tự. Lúc này cao thủ của Linh Ẩn tự bởi vì phát hiện hành tung của Ngã Thị Thùy, phần lớn đều chạy tới nội viện, do đó Thẩm Thái Công lại không bị phát giác.

Y tìm một hồi vẫn không thấy Ngã Thị Thùy, liền sốt ruột kêu lớn. Cuối cùng chạy đến đỉnh tháp ở hậu viện, từ trên cao nhìn xuống, thấy Ngã Thị Thùy thần chí mơ hồ, hiển nhiên đang gặp hiểm cảnh. Y lập tức bỏ thi thể bà lão xuống, cồng Tiểu Tuyết chạy thẳng đến, quyết chí làm cho Linh Ẩn tự long trời lở đất.

Một cước của Thẩm Thái Công đá về phía sau, có thể nói vô cùng khéo léo, thân thể Tư Khấu Tiểu Đậ đang lao tới, giống như đụng thẳng vào một cước này.

Nhưng thân thể Tư Khấu Tiểu Đậ đột nhiên mỏng như tờ giấy, bay lên không trung, khiến cho một cước của Thẩm Thái Công đá trật. Tư Khấu Tiểu Đậ người ở giữa không trung, phát trần tỏa ra thành một chùm lưới bông chụp thẳng xuống.

Thẩm Thái Công vốn có thể lướt tới trước hoặc lui về sau, tránh khỏi đòn sát thủ này. Nhưng y sợ Tiểu Tuyết trên lưng bị thương, liền ngửa người một cái, chòm râu bạc trắng vung lên, quần lấy tơ bạc của phát trần, xoắn vào với nhau.

Thẩm Thái Công hét lớn một tiếng, dùng sức kéo mạnh, muốn kéo Tư Khấu Tiểu Đậ xuống. Tư Khấu Tiểu Đậ đang ở giữa không trung, không

chỗ mượn lực, lập tức bị Thấm Thái Công kéo xuống.

Thấm Thái Công đột nhiên xoay tròn, chòm râu bạc trắng của y cũng bị kéo căng. Phất trần trong tay Tư Khấu Tiểu Đậ bị y quấn lấy, cũng xoay vòng giống như chong chóng.

Chỉ thấy chòm râu dưới cằm Thấm Thái Công kéo đến thẳng tắp, xoắn lấy một cây phất trần, trên phất trần lại có một Tư Khấu Tiểu Đậ, xoay thành vòng lớn giữa không trung.

Trong lòng Tư Khấu Tiểu Đậ biết rõ, chỉ cần Thấm Thái Công đột nhiên dừng lại, mình nhất định sẽ bị ném bay ra ngoài, nghĩ đến đây cô ta lại buông tay.

Đây giống như một người trên tay cầm một sợi dây thừng, đầu dây thừng cột một quả bóng, đang xoay vòng vù vù. Nếu quả bóng ở đầu dây thừng đột nhiên bay ra, đập vào đâu cũng đều rất ác liệt.

Tư Khấu Tiểu Đậ mặc dù bay nhanh ra ngoài, nhưng thân thể lúc lên, lúc xuống, lúc trầm, lúc thẳng, giống như lay động theo gió, sau đó xoay người một cái, chẳng những hoàn toàn hóa giải lực lượng, còn lướt đến sau lưng Thấm Thái Công.

Thấm Thái Công chợt cảm thấy lực kéo trên râu nhẹ đi, biết Tư Khấu Tiểu Đậ đã bay ra ngoài, lập tức cường hành ngừng thân thể đang xoay tròn lại.

Nhưng vào lúc này, y chợt cảm thấy sau lưng nổi lên một luồng gió gập. Nếu là lúc bình thường, y có thể xoay người đón đỡ, nhưng lúc này Tiểu Tuyết đang ở sau lưng y, chuyển động của y đã không linh hoạt như bình thường.

Mười ngón tay của Tư Khấu Tiểu Đậ đâm thẳng vào hai bên sườn Thấm Thái Công. Tiểu Tuyết đang ở sau lưng Thấm Thái Công, nhưng hai

bên sườn cũng không bị thân thể nhỏ nhắn của nàng che lại. Mười móng tay của Tư Khẩu Tiểu Đậu bôi đầy màu đỏ như chu sa, dài đến nửa thước, giống như mười mũi đao sắc bén.

Móng tay của cô ta lại không phải dùng để giết người. Nếu Thâm Thái Công bị đâm trúng một chút, tuy không chết nhưng còn khó chịu hơn là chết, bởi vì kẻ địch đã trúng cổ của cô ta.

Cổ độc này đủ khiến bất kỳ nam nhân nào trúng thành với cô ta cả đời.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 5 : – Tiếng Sáo Nơi Núi Hoang

Lúc Tư Khấu Tiểu Đậu rãnh rỗi thường cẩn thận ngắm nghía móng tay của mình, cô ta thích sơn hoa đỏ lên móng tay, hình dáng đó, diện mạo đó, giống như mười ngón tay nhỏ dài có lực của mình.

Hiện giờ mười ngón tay của cô ta vươn ra, muốn đâm vào sau lưng Thẩm Thái Công thành mười lỗ máu đầm đìa...

Nhưng lại không có máu, thay vào đó là một tấm vải đen.

Vải đen nhanh chóng trùm lấy tay cô ta, sau đó hai bàn tay mạnh mẽ có lực nắm lấy vải đen. Tư Khấu Tiểu Đậu lập tức đau đến nước mắt nước mũi đều chảy ra, gần như có thể nghe được tiếng xương tay gãy nứt của mình.

Ngã Thị Thùy để trần thân trên, hắn đã cởi áo, bọc lấy tay đối phương, sau đó dùng tay nắm chặt vải đen.

Giống như hai bàn chân gấu đè lên quả quýt.

Tư Khấu Tiểu Đậu không khóc, cũng không kêu, chỉ “thối” một hơi vào Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy từng ngửi rất nhiều loại hương hoa, từ hoa lan tử la đến hoa mộc lan, nhưng mùi hương dập dờn trong không khí còn thơm hơn tất cả hương hoa cộng lại, khiến người ta muốn say.

Ngã Thị Thùy không say, hấn lập tức buông tay, thân thể lộn về phía sau, nhảy ra tám thước, mũi chân nhún một cái, lại lui nghiêng bảy thước, tiếp đó xoay người một cái, tránh ngang sáu thước.

Từ khi thiếu chút nữa bị Tư Khấu Tiểu Đậu mê hoặc, tự sát mất mạng, hấn đã thề phải đề phòng nữ nhân như rắn độc này.

Tư Khấu Tiểu Đậu cười, tiếng cười cục cục giống như một con gà mẹ vừa đẻ trứng.

Bên kia Thẩm Thái Công đã bị ba mươi nữ ni bao vây, ba mươi người tạo thành một lưới kiếm sáng loáng lấp lánh, mũi kiếm như rắn linh hoạt. Nhưng Thẩm Thái Công dùng râu cột lấy phát trần, trở thành một vũ khí dài, rắn cắn tới đâu thì y lại không khách khí đánh vào đầu rắn tới đó.

Cho nên ba mươi nữ ni căn bản không đến gần y được, ngay cả kiếm cũng không đến gần được.

Tiếng cười của Tư Khấu Tiểu Đậu đột nhiên dừng lại, nhắm mắt giống như một pho tượng thần, liên tục niệm khẩu quyết.

Lúc này ba mươi nữ ni kia cũng đột nhiên ngừng công kích, đứng nghiêm như tượng đất, mỗi người đều nắm quyết, nhắm chặt hai mắt, lẩm bẩm tụng niệm, chuyên chú đến mức giống như bị điểm huyết đạo.

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy đều ngẩn ra. Trong lúc đối địch với cao thủ, đột nhiên hành động như vậy có thể nói rất không sáng suốt. Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy quả thật nghĩ không ra những ni cô này đang giở trò gì. Ngay lúc này, Tiểu Tuyết ở sau lưng Thẩm Thái Công đột nhiên khê rên một tiếng.

Tiếng rên này tuy thấp, nhưng có thể thấy Tiểu Tuyết đang cố gắng chịu đựng đau đớn mãnh liệt, không muốn hai người bị phân tâm. Tiếng rên trầm thấp này vẫn kinh động đến hai người, trong lòng cả hai phát lạnh,

cùng lúc đó ngực cảm thấy bị dồn nén, giống như một khối chì nhét vào trong ngực, hơn nữa còn dần dần bành trướng.

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy muốn nôn, nhưng lại nôn không ra.

Bọn họ đồng thời phát giác hô hấp của mình trở nên dồn dập, tim đập nhanh hơn, giống như có một chiếc trống lớn đánh ở trong ngực. Tiết tấu dần dần tăng nhanh, tiếng trống cũng càng thêm mãnh liệt. Bọn họ dùng tay ôm ngực, có thể cảm giác được trong ngực có thứ gì đó đụng vào, muốn nôn ra tim gan ngũ tạng.

Chỉ thấy Tư Khấu Tiểu Đậu và ba mươi nữ ni sắc mặt đều trắng như tờ giấy, tĩnh mạch trên mặt hoàn toàn lồi lên, thân thể run rẩy, y phục trong gió dờng như cũng không thể chịu được áp lực, cặp mắt hơi lật lên, chỉ nhìn thấy tròng trắng mắt, nhưng tiếng tụng niệm càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp, càng lúc càng trầm thấp.

Theo đó ba người Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy, Du Tiểu Tuyết tim đập cũng càng lúc càng kịch liệt.

Tiểu Tuyết đã ngã xuống đất. Ngã Thị Thùy miễn cưỡng đứng vững, nhưng móng tay đã cắm vào lòng bàn tay.

Thẩm Thái Công dù sao cũng đã già, râu ria lông mày của y rung động, giống như bồ công anh bị thổi tan.

Ba mươi nữ ni và Tư Khấu Tiểu Đậu càng niệm nhanh hơn, thân thể bọn họ cũng như lông ngỗng trong gió rét, phát phơ, run rẩy kịch liệt. Nhưng Tiểu Tuyết, Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy tim đập nhanh như tiếng trống nơi hoang dã, mỗi lần đập gần như đều muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Ngay lúc này, một tiếng sáo thanh tịnh bỗng vang lên.

Trời đất vốn tràn ngập sát khí, tim của ba người đập nhanh như có người đánh từng quyền vào ngực. Nhưng tiếng sáo trong trẻo này vừa vang lên, giống như dòng chảy trong vắt cuốn đi tâm tép bên bờ sắp khô cạn, nắng ấm xua tan áng mây mù mịt, tất cả đều có lại sinh cơ.

Tiếng sáo này giống như cổ nhân bồng bênh nơi núi xa, cầm kiếm nhìn về chân trời, vừa giống như phụ nữ đang đợi thư chồng, cuối cùng thư đã đến, lại giống như giữa ruộng đồng thiên nhiên, khí trời sau cơn mưa, thảo nguyên nhìn ra vô tận, trong khe núi phía xa có một con chim nhỏ xinh đẹp không biết tên đang khe khẽ hót lên.

Tiếng sáo vừa vang lên, tiếng tim của Ngã Thị Thù, Thẩm Thái Công, Tiểu Tuyết đều ôn hoà lại.

Thân thể ba mươi nữ ni lại càng run rẩy kịch liệt. Tư Khấu Tiểu Đậ chọt mở hai mắt ra, cô ta quyết không để một già một trẻ này hồi phục công lực được.

Mười ngón tay của cô ta vung lên, cắm thẳng vào cổ họng hai người Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thù.

Lần này mặc dù cô ta ra tay cực nhanh, nhưng giữa không trung đột nhiên có một người lướt tới. Tiếng “bụp bụp” liên tục vang lên, Tư Khấu Tiểu Đậ sửng sốt, chỉ thấy mười ngón tay của mình đã trơ trọi, không còn một mảnh móng tay nào.

Người nọ khẽ mỉm cười, lật cây sáo trúc nhỏ xanh biếc khả ái dài nửa thước như lục ngọc, từ trong lỗ trúc rơi xuống mấy mảnh gì đó, rơi vào trong lòng bàn tay Tư Khấu Tiểu Đậ.

Tư Khấu Tiểu Đậ định thần nhìn lại, đây không phải móng tay vốn mọc trên đầu ngón tay của cô ta thì là gì? Lần này cô ta đúng là bị dọa, ngẩng đầu nhìn người nọ. Chỉ thấy người nọ khẽ mỉm cười, nhìn cô ta giống như nhìn một người bình thường, hoàn toàn không có vẻ thù địch.

Thứ nổi bật nhất là bộ áo bào rộng của người nọ.

Trường bào màu trắng.

Người nọ khẽ cười, lông mày dài nghiêng lên phía trên, giống như hai thanh kiếm phân biệt chống đỡ vầng trán ngay ngắn có lực, lúc cười lại giống như hai con rồng lướt vào thiên đình.

Người nọ cười nói:

- Tại hạ nóng lòng cứu người, nếu có chỗ mạo phạm, xin tiền bối thứ tội!

Bị một người vừa xuất thủ đã gọt đứt mười móng tay của mình gọi là “tiền bối”, trong lòng Tư Khấu Tiểu Đẩu cũng không biết có tư vị gì, lấp bắp nói:

- Người... người là ai...

Chợt nghe Thẩm Thái Công “hà” một tiếng kêu lên:

- Thần tài không có đồ thay kia tới rồi!

Người áo trắng kia quay đầu lại, hai tay đặt lên vai Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công đánh một cái vào lưng trần của Ngã Thị Thùy. Ngã Thị Thùy đang vận công kháng cự, cho nên loạng choạng một cái, ngồi xõm xuống, đánh một quyền xuống đất, tạo thành một cái lỗ lớn sâu đến khuỷu tay.

Nhìn dáng vẻ bọn họ, quả thật còn cao hứng hơn ăn mày nhặt được một cục nguyên bảo lớn trong bát.

Đối với những hán tử giang hồ như bọn họ, có chuyện gì cao hứng hơn đột nhiên nhìn thấy bằng hữu đã lâu không gặp.

“Thần tài không có đồ thay” trong miệng Thẩm Thái Công, đương nhiên chính là Phương Chấn Mi, Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi.

Tư Khấu Tiểu Đậu bỗng rít lên một tiếng, đồng thời trong mắt phát ra một loại ánh sáng sắc bén như la sát.

Lúc này những nữ ni đang run rẩy mới như chợt tỉnh khỏi mộng, giống như người trong tuyết lạnh không mặc quần áo, sắc mặt tái nhợt, răng run lập cập, hai tay khoanh trước ngực, loạng choạng lui lại mấy bước, dìu nhau mới có thể không ngã xuống.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Tiền bối thi triển “Khấu Tâm thuật” mà không ngừng nội tức, đúng là dày công tôi luyện, sâu không lường được.

Tư Khấu Tiểu Đậu đảo mắt qua Phương Chấn Mi:

- Vậy cũng không bằng một cây sáo bên môi công tử.

Phương Chấn Mi nói:

- Tại hạ nghĩ rằng núi hoang chùa cổ, thổi sáo để tự giải trí, không ngờ lại quấy rầy nhã hứng của chư vị, thật là có lỗi!

Tư Khấu Tiểu Đậu lạnh lùng nói:

- Tiếng sáo nơi núi hoang của Phương công tử, thổi rất đúng lúc.

Thẩm Thái Công không nhịn được mắng:

- Yêu phụ, dám dùng loại cổ thuật tà đạo này ám toán lão nhân gia ta, hừ hừ, nếu không phải lão nhân gia ta định lực cao cường...

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nói:

- Hết rồi.

Thẩm Thái Công nổi giận ùng ùng nói:

- Hết rồi cái gì?

Ngã Thị Thùy nói:

- Ta muốn nói, lão nhân gia ngài định lực cao thâm, nếu không phải là cái tên không có đồ thay kia kịp thời thối cái thứ kia, ngài đã sớm “hết rồi”.

Thẩm Thái Công nhất thời không biết nói gì.

Tư Khẩu Tiểu Đậu lại thở dài một tiếng, xa xăm nói:

- Các người tới làm gì? Đầu tiên là hai người bọn họ, không vào miếu bái thần, cũng không hỏi trước một tiếng, lại xông vào trọng địa của tệ tự. Chúng ta muốn hỏi rõ ràng, nhưng vị hảo hán này lại nói năng lỗ mãng, bảo trong chùa chúng ta chứa chấp hung thủ giết người, còn che giấu người nào chẳng biết... Sau đó lão nhân gia này xông tới, lập tức tay dấm chân đá... Trong chùa hoang của chúng ta chỉ có mấy nữ nhân quy y phật môn, không phải đối thủ của chư vị. Nếu chư vị không phân rõ phải trái muốn quấy rối, có Phương công tử ngài che chở, chúng ta lại dám làm gì...

Nói xong lại giống như đầy bụng ủy khuất thở dài một tiếng.

Phương Chấn Mi đành nhìn sang Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy.
Thẩm Thái Công mắng:

- Ai bảo ni cô trong chùa các người giết người!

Tư Khẩu Tiểu Đậu “ồ” một tiếng, ánh mắt giống như mũi đao đảo qua chung quanh một vòng:

- Vậy ni cô giết người kia có ở đây không?

Thẩm Thái Công đã sớm nhìn hết các nữ ni, nhưng lại không có bốn người giết bà lão dưới thềm đá, đành phải gãi đầu nói:

- Hình như không có.

Lập tức lại giống như phát hiện điều gì, kêu lên:

- Nhất định là trốn ở trong chùa!

Tư Khấu Tiểu Đậ u oán nhìn sang Phương Chấn Mi:

- Phương công tử, ngài xem có phải không?

Cô ta giống như đầy bụng ủy khuất nói:

- Linh Ẩn tự chúng ta từ trên xuống dưới chỉ có ba mươi ni cô, người giang hồ đặt cho chúng ta một cái danh hiệu khó nghe, đó là “U Linh Tam Thập”, trước giờ không nhiều hơn một người, cũng không ít hơn một người. Hiện giờ ba mươi đệ tử của ta đều ở đây, vị lão công công này vẫn khẳng khẳng muốn vu oan cho Linh Ẩn tự ta, ta cũng không có cách nào, đành phải mời y lục soát ngôi chùa cũ nát này một chút.

Thẩm Thái Công lại chế nhạo:

- Vậy nếu các người là người xuất gia ăn chay niệm phật, tại sao... lại đốt lửa kỳ quái, giữ lại tóc, nói chuyện cử chỉ thì cũng... hừ!

Tư Khấu Tiểu Đậ cười trong trẻo nói:

- Vị lão bá này chắc là người Trung Nguyên đúng không? Nơi này của chúng ta tuy là bái phật, nhưng không cấm ăn mặn, tuy là cai quản chùa miếu, nhưng không cầu nệ, chỉ cần để tóc thờ lửa, càng không xưng hô phật hiệu, đây đều là quy củ ở nơi này. Lão trượng nếu như... nếu như nhìn tệ tự không vừa mắt, cần gì phải đến tệ tự?

Thẩm Thái Công bị hỏi đến cứng họng không trả lời được, đành phải chỉ sang Ngã Thị Thù:

- Không phải lão nhân gia ta muốn đến... là do các người muốn đổi phó hăn, lão nhân gia ta nhìn không vừa mắt, mới tới giúp hăn.

Tư Khấu Tiểu Đậ lại quay đầu nhìn sang Ngã Thị Thù, hỏi:

- Như vậy vị hảo hán này lên vào tậ tự để làm gì? Vì sao lại nói chúng ta chứa chấp ai đó... rốt cuộc là ai?

Ngã Thị Thù từng lên vào trong chùa, điều tra mỗi thiền phòng nhưng không phát giác chỗ nào khả nghi, tự biết đỏi lý, có điều trong gian phòng đen kịt kia thật sự có dáng múa của một cô gái.

- Ta nhìn thấy trong phòng này có một nam tử đánh đàn, có một nữ tử nhảy múa...

Tư Khấu Tiểu Đậ hơi kinh ngạc:

- Chuyện này lại kỳ quái, phong tục nơi này của chúng ta tuy hơi khác thường, nhưng quyết không phải nơi đàn múa, sao lại có...

Nói đến đây, giống như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, bởi vì chuyện này thật sự khiến cô ta quá kinh ngạc, cho nên ngay cả một người trấn định như cô ta, trên mặt cũng không tìm được hiện lên vẻ nghi hoặc.

Ngã Thị Thù lại nhìn về phía gian phòng nhỏ đen kịt, quả thật bên trong đã không có người nào. Hăn suy nghĩ một chút, trầm tư nói:

- Là ta lỗ mãng, có chỗ nào đắc tội, xin bỏ qua cho!

Tư Khấu Tiểu Đậ gượng cười nói:

- Cũng không có gì...

Tính cách của Ngã Thị Thùy nói một là một, nói hai là hai, đã cảm thấy mình có chỗ không đúng, cũng không mang thù hận, lập tức nhận sai.

Nhưng nhìn thần sắc của Tư Khẩu Tiểu Đâu cũng giống như có điểm bất an, vội vã nói mấy câu khách sáo, lại hỏi:

- Hai người kia... người thật sự nhìn thấy? Đáng về thế nào?

Ngã Thị Thùy nói:

- Có thể là ta nhất thời hoa mắt.

Tư Khẩu Tiểu Đâu muốn hỏi tiếp, nhưng Phương Chấn Mi đã vỗ vai Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, cười nói với Tư Khẩu Tiểu Đâu:

- Lần này là chúng ta vô lễ lỗ mãng, quấy rầy quý tự... may được chừa vị tha lỗi, chúng ta xin cáo từ ở đây!

Lập tức vái chào ba mươi nữ ni vây quanh, sau đó cùng Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy, Tiểu Tuyết nhẹ nhàng rời đi.

Bốn người đi xuống núi. Trong bóng đêm, Phương Chấn Mi lập tức hỏi Ngã Thị Thùy:

- Rốt cuộc người nhìn thấy người thế nào? Xem ra người mà người nhìn thấy có liên quan rất lớn đến U Linh Tam Thập và Tư Khẩu Tiểu Đâu, có lẽ còn dính dáng đến vụ án này.

Ngã Thị Thùy lại ngạc nhiên hỏi:

- Người nói vụ án nào?

Phương Chấn Mi nói nhỏ:

- Không phải là ta vừa khéo đến đây. Chuyện là như vậy, năm trước con gái của võ lâm bá vương U Minh Vương đã qua đời của khu vực Vân Quý xảy ra chuyện, có một hương chủ thủ hạ của Long Hội Kê tên là Đường Thập Ngũ đến Trung Nguyên điều tra kỹ càng. Bởi vì y gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, đã chọc giận “Hấp Huyết Tương Phi” Tần Thanh. Tần Thanh kéo người tới giết y, bị ta nhìn thấy. Một mình y chống lại mấy chục cường địch, nhưng vẫn che chở cho một người đi đường vô tội. Ta thấy y là một hảo hán, liền ra tay cứu y, do đó hai người trở thành bằng hữu.

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy vẫn không hiểu chuyện Phương Chấn Mi nói có liên quan gì đến U Linh Tam Thập và Tư Khẩu Tiểu Đâu.

- Ta và Đường Thập Ngũ kết giao, nhiều lần nghe y nói tới tính cách của Long Hội Kê, khiến y bội phục đến sát đất. Ta vốn cũng nghe nói khu vực Vân Quý biên giới phía tây có “Nhất Điều Long” Long Hội Kê là một hảo hán, cũng sớm muốn diện kiến. Thế là Đường Thập Ngũ mời ta đến dự thọ yến của Long Hội Kê, ta đã đồng ý. Nhưng năm ngoái bởi vì chuyện quyết chiến Đại Đảm tướng quân nên không tới được, trì hoãn đến nay năm. Ta nhận được bồ câu đưa thư của Đường Thập Ngũ, kiên quyết muốn ta đến phía tây. Ta thấy bên mình cũng không có chuyện gì, đang muốn đến phía tây thưởng thức danh hoa danh trà, không ngờ...

Nói đến đây lại than một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Không ngờ Đường Thập Ngũ đã bị người ta hại chết, hơn nữa còn chết rất thảm. Đường Thập Ngũ tính tình chính nghĩa, lại bị kẻ khác hại chết, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Huống hồ còn có rất nhiều bộ hạ Thủ Noãn bang của Long Hội Kê liên tiếp bị độc chết, cũng chết oan rất nhiều bách tính... Trong đó còn có rất nhiều lời đồn, đều cực kỳ bất lợi với Long Hội Kê. Theo ta biết, tính tình của Long Hội Kê quang minh lỗi lạc, trong mấy năm y cầm quyền, cũng cai quản võ lâm ở biên giới phía tây rất tốt, không kéo người gây hấn, bao che bè cánh... Ngoại trừ nghe nói y

có chút vướng mắc tình cảm với con gái của U Minh Vương năm xưa, người này lẽ ra không có lỗi lớn, sau lại có nhiều chuyện bất lợi với y như vậy?

Phương Chấn Mi nói vậy, Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy mới hiểu được một chút.

- Cho nên ta quyết định tạm thời không biểu lộ thân phận, điều tra cẩn thận. Long Hội Kê quả thực từng dốc sức nhiều cho địa phương, đã làm không ít việc thiện sửa cầu lót đường, nhưng bởi vì gần đây thảm họa liên tục xảy ra, người ta luôn nhớ oán gần mà quên ơn xa, đều chỉ trích y có lỗi, ngay cả bộ hạ của y cũng dần dần lục đục... Ta muốn tra rõ chuyện này, mà lại tử trong miệng vài người không chết ngay tại chỗ, nghe được bọn họ trước khi chết la lên hai chữ “nữ quỷ”, hiển nhiên là trúng cổ dẫn đến thần trí mơ hồ. Cho nên ta muốn bắt tay điều tra tử Tam Tư. Người hạ cổ thủ đoạn rất cao minh, do đó ngay cả đệ tử Thủ Noãn bang tinh thông cổ thuật cũng trúng độc thủ. Trong võ lâm Tây Nam, xét về cổ thuật thì “Tam Trùng Nhất Long” là cao nhất. Nhất Long là “Nhất Điều Long” Long Hội Kê, Tam Trùng dĩ nhiên là Tam Tư, bao gồm Tư Không Thoái, Tư Vô Cầu, Tư Khẩu Tiểu Đậ. Bởi vì trong ba người thì Tư Khẩu Tiểu Đậ xác định là nữ nhân, Tư Vô Cầu thì chưa từng có ai nhìn thấy, mà U Linh Tam Thập do Tư Khẩu Tiểu Đậ thống lĩnh cũng là nữ tử, cho nên ta quyết định đến Linh Ẩn tự xem thử có đầu mối gì không.

Phương Chấn Mi cười cười lại nói:

- Tìm được Linh Ẩn tự rồi, nhưng không điều tra được gì. Lúc này lại nghe Thẩm lão công gọi tên A Thùy, ta liền chạy tới, nhìn thấy các người đã động thủ...

Y ngừng lại một chút, nghiêm mặt nói:

- Võ công của Tư Khấu Tiểu Đậ không hề cao hơn Thâm lão ngài, đại khái trong một trăm chiêu có thể phân ra thắng bại. Nhưng người có thể giao thủ một trăm chiêu với Thâm lão, cho dù trong võ lâm Trung Nguyên cũng không thấy nhiều...

Thâm Thái Công nghe Phương Chấn Mi khen ngợi mình, đã sớm cười đến toa toét, xoa đầu Tiểu Tuyết nói:

- Tiểu Tuyết, có nghe Phương thúc thúc nói không? Phương thúc thúc là người nói chuyện có phân lượng nhất, thành thật nhất ở Trung Nguyên đây.

Tiểu Tuyết gật đầu nói:

- Công công, cháu đang nghe.

Thâm Thái Công nhếch miệng nói với Phương Chấn Mi:

- Người nói tiếp đi!

Phương Chấn Mi lắc đầu nói:

- Nhưng các người giao thủ với cô ta, e rằng rất khó thắng lợi, nhất là có U Linh Tam Thập, các người càng chắc chắn thất bại. Bởi vì cô ta am hiểu sử dụng cổ thuật, vừa bắt đầu cô ta đã dùng “Nhân cổ” khống chế tâm chí của A Thù, ép hẳn quỳ xuống, may mắn ý chí của A Thù rất vững vàng, mà Thâm lão lại kịp thời chạy tới... Nhưng khi cô ta biết rõ không phải là đối thủ của các người, trước tiên dùng “Hương cổ”, sau đó lại dùng “Khấu Tâm thuật”. Khấu Tâm thuật là một loại “Tâm cổ”, có thể dựa vào ý chí lực ba mươi một người liên hợp, khiến tim của kẻ địch đập nhanh hơn cho đến khi không chịu đựng được, cuối cùng sẽ dẫn đến huyết mạch nổ tung mà chết...

Ngã Thị Thù không nhịn được hỏi:

- Có kỳ công như vậy...

Phương Chấn Mi chậm rãi nói:

- Có. Chúng ta có thể nghe được loại chuyện như vậy ở khắp nơi. Chẳng hạn như ở một thôn nào đó có một thần đồng, có thể bằng ý chí lực khiến hoa nở hoa tàn ngoài cửa sổ... càng có người dùng tâm thần khiến bút lông viết chữ trên giấy, thậm chí dùng hận ý phá vỡ bình hoa, thậm chí dùng hai mắt giận dữ nhìn một con ếch khiến nó đột tử... còn có một số Mao Sơn thuật sĩ dạy người dựa vào tâm ý khiến cái ly đi động trên không, nhận được đáp án khi xem bói, càng có người lúc xem quẻ thành tâm chuyên ý khiến cho đũa trúc viết chữ trên sa bàn... Tư Khẩu Tiểu Đậu thống lĩnh một đám nữ ni đã được huấn luyện, liên hợp tâm thần ý chí của ba mươi một người, khống chế nhịp tim của kẻ địch, nói ra chỉ là một loại vận dụng ý chí lực, cũng không phải chuyện gì thần kỳ... Nhưng nếu các người không có đối sách, gặp phải tình hình như vậy chắc chắn sẽ bại. Vừa rồi ta nhìn thấy rõ ràng, Tiểu Tuyết bởi vì chưa từng học qua công phu, cho nên tâm mạch bị khống chế trước tiên, cảm thấy đau đớn. Tiểu cô nương tâm địa tốt, chịu đựng không kêu lên, nhưng chỉ khẽ rên một tiếng, lập tức bị các người phát giác. Có điều các người chỉ hơi phân thần, cũng bị trúng cạm bẫy... Giao chiến với người giang hồ ở Vân Quý Tây Nam, các người tuyệt đối không thể sơ suất, nếu không thì không có phần thắng.

Trong lòng Thẩm Thái Công vô cùng bội phục, nhưng vẫn nhún vai cười khổ nói với Tiểu Tuyết:

- Ài, xem ra người này tuy chưa bao giờ nói dối, nhưng luôn có phần khoa trương về kẻ địch.

Tiểu Tuyết cúi đầu, dáng vẻ rất buồn bã:

- Đều do cháu không tốt.

Phương Chấn Mi, Thẩm Thái Công cùng hỏi:

- Cháu có gì không tốt?

Tiểu Tuyết cúi đầu xuống thật thấp, tay xoa xoa góc áo:

- Đều do cháu kêu lên, làm hại công công và đại ca ca...

Nói xong lại buồn bã muốn khóc.

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công cùng nhảy lên, giậm chân nói:

- Ai da, sao lại như vậy được!

Thấm Thái Công nói:

- Không phải bây giờ chúng ta vẫn khỏe mạnh sao? Cháu buồn làm gì!

Ngã Thị Thùy nói:

- Cho dù cháu không kêu, chúng ta cũng không ngăn được U Linh Tam Thập và “Tâm cố”.

Tiểu Tuyết nghe vậy, tâm tình mới dễ chịu hơn một chút. Ngã Thị Thùy bèn kể lại những gì nhìn thấy tại Linh Ấn tự, không bỏ sót chuyện nào.

Sau khi Phương Chấn Mi nghe xong, giống như lâm vào trầm tư, đột nhiên hỏi:

- Người cảm thấy Tư Khẩu Tiểu Đậu có điểm quen mặt?

Ngã Thị Thùy khẳng định gật đầu:

- Đúng.

Phương Chấn Mi lại hỏi:

- Mà người xác định trước đây chưa từng gặp cô ta?

Ngã Thị Thùy lại không do dự gật đầu.

Phương Chấn Mi lại hỏi:

- Người nhìn thấy nam tử đánh đàn và nữ tử nhảy múa trong phòng kia, có gì đặc biệt không?

Thẩm Thái Công không kiên nhẫn được, liền nói:

- A Thùy đúng là gặp quý rồi. Rốt cuộc bước tiếp theo chúng ta nên làm gì? Đám người này chẳng những trước tiên mưu hại lão nhân gia ta, còn giết bà của tiểu cô nương, không thể mặc kệ được!

Phương Chấn Mi ngạc nhiên hỏi:

- Mưu hại ngài? Là mưu hại thế nào? Bà của vị... tiểu cô nương này lại là chết ra sao?

Đám người Thẩm Thái Công mai táng bà lão, sau đó tiếp tục đi xuống, đến bến thuyền mới kể xong toàn bộ tình hình cho Phương Chấn Mi.

Lúc này bè trúc còn ở giữa sông, Thẩm Thái Công dùng hai tay tạo thành nửa vòng cung kêu lớn:

- Nhà thuyền, nhà thuyền!

Nhưng sóng đêm khá lớn, thuyền kia dường như không nghe thấy. Ngã Thị Thùy lại kêu một tiếng:

- Đây! Lái thuyền...

Lúc này ông lão đội nón lá mới nghe thấy, liền vẫy tay, chống thuyền về phía này.

Phương Chấn Mi nhìn chăm chú gợn nước lấp lánh phản chiếu một mảnh trăng tàn, nói:

- Ta nghĩ, huyết thư kia không phải vì muốn hạ độc ngài. Có thể là một nạn nhân trong số án mạng xảy ra gần đây, viết một câu cuối cùng nhờ bồ câu đưa cho bằng hữu có thể báo thù cho hắn... đáng tiếc độc đã công tâm, đồng thời cũng truyền đến ngòi bút. Mà Thâm lão lại có nhã hứng đuổi theo chim bồ câu, cho nên độc mới dính vào ngài... Những ngày này khu vực Vân Quý xảy ra nhiều chuyện, không hề đơn giản, giống như có âm mưu cực lớn.

Thâm Thái Công suy nghĩ một chút, vẫn thà tin đối phương thật sự tính kế hạ độc mình, như vậy ít nhất biểu thị mình là người quan trọng, nếu không thì đúng là ngờ ngàng như mất mát:

- Vậy chúng ta trực tiếp đi tìm Long Hội Kê, bảo vệ y không bị kẻ khác hãm hại, chẳng phải được rồi sao.

Phương Chấn Mi gật đầu nói:

- Đây cũng là một biện pháp. Có điều ngày mai là sinh nhật của Nhất Điều Long, bất kể yêu ma quỷ quái gì, muốn hạ thủ có lẽ sẽ đợi đến ngày mai. Chúng ta vẫn còn thời gian một buổi tối.

- Buổi tối muốn đi đâu?

Nghe nói có chuyện để làm, hứng thú của Thâm Thái Công lại dâng lên.

Lúc này bè trúc đã cập bờ, ánh mắt Phương Chấn Mi lấp lánh như sao:

- Chúng ta sang sông trước rồi nói sau!

Ngã Thị Thùy nhìn ánh sáng đen nhánh trong mắt Phương Chấn Mi, trong lòng rất cảm động. Hẳn quen biết Phương Chấn Mi đã lâu, nhưng ánh sáng kia lại khiến hần nhớ tới, mặc dù mọi người đều là người giang hồ tuổi tác tương đương, nhưng mình vĩnh viễn không có ánh sáng lấp lánh trí tuệ như vậy...

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 6 : – Khúc Ca Bi Tráng Trên Thuyền

Đề tài của người trên thuyền đã mở rộng ra:

- Nhớ năm xưa... hừ, ta dùng một chiếc cần câu đấu với hai đại cao thủ Đường môn là Đường Quân và Đường Binh. Khi đó Đường Quân ngoại hiệu là “Ám khí không có người thứ hai”, Đường Binh nổi tiếng là “Trừ khi không ra tay, ra tay không người sống”. Trận chiến ấy, hà, ta dùng giỏ cá và lưới cá thu hết tám mươi bốn món ám khí của bọn chúng, dùng dây câu trói bọn chúng như quả bóng ném tới ném lui... Sau trận chiến đó, đến hôm nay bọn chúng vẫn trốn ở Đường môn, không dám xuất hiện nữa.

Thẩm Thái Công nói như vậy, Ngã Thị Thùy lại không phục:

- Hình như lão nói thiếu một Đường Nguyệt Lượng.

Thẩm Thái Công lấp bắp nói:

- Đường Nguyệt Lượng gì... không quan trọng.

Tối nay dường như Ngã Thị Thùy cũng nói rất nhiều:

- Lão đừng thấy Tiểu Tuyết không biết, lại nói năng lung tung tự xưng là anh hùng. Lão thật sự đánh cho Đường Binh và Đường Quân giống như chó rơi xuống nước, có điều Đường Nguyệt Lượng vừa xuất hiện, cô ta dùng mười ba sợi “vô hình tơ” đánh ngã lão, lại dùng ám khí kỳ quái là “mưa nhỏ trong đêm Trung Thu” muốn nhổ sạch râu tóc của lão, trút giận cho hai đệ đệ của cô ta. Lão đấy, bị cô ta đánh cho vừa la vừa chạy, lại không có chỗ nào để ẩn nấp.

Tiểu Tuyết lo lắng hỏi:

- Vậy sau đó công công có chạy thoát không...

Thẩm Thái Công xấu hổ giành nói:

- Ta à? Ta cần gì trốn! Ta đánh không lại cô ta, đành phải chửi ầm lên. Cô ta nói muốn ta gọi là bà cố thì mới tha, nhưng ta tuổi tác như vậy làm sao có thể gọi được, hừ!

Nói đến đây Thẩm Thái Công giận đến râu cũng vểnh lên, nhìn sang Tiểu Tuyết, muốn nàng biểu thị đồng ý. Tiểu Tuyết đương nhiên vẫn luôn gật đầu, dù sao ai đánh lão công công đều là người xấu, lúc nào nàng cũng đứng về phía lão công công.

Thẩm Thái Công thấy nàng gật đầu liền vui vẻ nói:

- Cho nên ta không chịu gọi, bá tám tên là Đường Nguyệt Lượng kia liền bảo ta khóc. Ta hỏi khóc để làm gì, cô ta nói thích nhất nhìn hảo hán giang hồ khóc. Ta mới nói “bà nội người, người thích nhìn, lão tử cứ không khóc”. Cô ta lại nói muốn dùng một loại ám khí ác độc gọi là “Mộng Thường” để đối phó ta, ta bèn nói “Thẩm Thái Công ta không phải đối thủ của người khác, có thể chạy, có thể la, cũng có thể nhận thua, nhưng sẽ không khóc, không ám toán, cũng không tôn xưng người ta một tiếng...”. Cháu thấy đấy, ngay cả “thần tài” mà ta cũng không tôn xưng hẳn câu nào, làm sao có thể ôn tồn gọi cô ta là bá cố. Cô ta đừng có mơ!

Tiểu Tuyết không nhịn được hỏi:

- Lão công công, ngài không chịu gọi, cô ta làm sao đối phó ngài?

Ngã Thị Thùy đứng ra giành trả lời:

- Khi đó ta lại gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, đứng ra chiến đấu với cô ta.

Tiểu Tuyết mở to cặp mắt linh xảo nói:

- Vậy nhất định là đánh cho cô ta chạy!

Lần này đến phiên Thẩm Thái Công cười lớn, cười đến mức thở hổn hển, giống như chỉ sợ lần sau không có cơ hội cười nữa:

- Hãn à? Hãn đấy... nào có chuyện cứu giúp! Hãn lại bị Đường Nguyệt Lượng dùng “Thập tam vô hình to” đánh cho ngã rồi lại dậy, dậy rồi lại ngã. Bà nương xấu xa kia, bà nương xấu xa kia còn cười hãn là đại cầu hù... Hà! Ngoại hiệu của hãn chính là từ đây mà có.

Thẩm Thái Công dương dương đắc ý, giống như đã quên mất lúc đó y cũng là bại tướng.

Tiểu Tuyết thật không dám tin, thần tiên lão công công có thể công nàng “bay tới bay lui” trên trời, cùng với vị đại ca ca cao lớn uy mãnh cường tráng oai vệ này, đều đánh không lại người ta, trong lòng sốt ruột đến mức hỏi thẳng:

- Như vậy bà nương gì đó có bị đuổi chạy không?

Nàng tức giận vì Đường Nguyệt Lượng đánh bại Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, xưng hô đối phương cũng không khách khí, mặc dù trong tâm hồn ngây thơ của nàng cũng không biết “bà nương” rốt cuộc là có ý gì.

- Sau đó à...

Thẩm Thái Công mỉm cười chỉ vào mũi Phương Chấn Mi nói:

- Hãn lại tới.

Tiểu Tuyết nghe Phương Chấn Mi tới, nghĩ thầm bản lĩnh của người này cao như vậy, vừa đến đã dọa cho những ni cô kia kia sững sờ, nhất định là đuổi nữ nhân xấu xa kia chạy mất, liền vỗ tay cười nói:

- Phương thúc thúc tới, ba người đánh một người, nhất định là thắng rồi!

Ai ngờ nàng vừa nói như vậy, trên mặt Phương Chấn Mi, Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy đều có vẻ lúng túng. Nguyên lai hảo hán trong võ lâm kỳ nhất là lấy nhiều đánh ít, huống hồ đối phương còn là một nữ tử, cho dù thắng cũng không vinh quang chút nào.

- Đừng gọi ta là Phương thúc thúc!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Gọi ta là Phương Chấn Mi, hay như bọn họ gọi ta là thần tài, như vậy thân thiết hơn.

Nhưng Tiểu Tuyết đảo đôi mắt, lại không hiểu người này có điểm gì giống với thần tài phúc hậu mà nàng thấy mọi người bái tế trong miếu thờ?

- Ta tới cũng không có tác dụng gì.

Phương Chấn Mi cười khở nói:

- Ta cũng không phải từ khi sinh ra đã biết võ công, đồng dạng là một trận một trận, một tầng một tầng rèn luyện lên. Khi đó võ công của ta tuy không yếu, nhưng lại không có kinh nghiệm đối địch, nhất là gặp phải cao thủ như Đường Nguyệt Lượng...

Thực ra danh hiệp trong võ lâm, có ai vừa sinh ra đã là cao thủ? Bọn họ phấn đấu mạo hiểm, vất vả đổ máu, có thể viết thành một bộ truyền kỳ cổ sự. Người bình thường hạnh phúc phần lớn đều như nhau, nhưng người

có thể ngồi vững trong sóng to gió lớn đều có cảnh ngộ không tầm thường. Những chuyện này Tiểu Tuyết còn không hiểu được.

- Cho nên.

Ngã Thị Thùy khó khăn lắm mới tìm được một chuyện có thể chế giễu Phương Chấn Mi:

- Hắn cũng không đánh lại Đường Nguyệt Lượng, cuối cùng lại thi triển một chiêu pháp bảo...

- Pháp bảo gì?

Tiểu Tuyết hỏi.

Phương Chấn Mi xấu hổ cười cười:

- Người cũng đừng nói xấu người khác nữa!

Thẩm Thái Công giống như chỉ sợ người khác không nói ra, liền cười nói:

- Hắn đấy, cái tên Bạch Y Phương Chấn Mi này, lại lăn một vòng qua đồng phân heo bên đường, sau đó xông lên muốn quấn lấy Đường Nguyệt Lượng. Hóa ra Đường Nguyệt Lượng này rất sợ bẩn, nhất là sợ mùi của nam nhân, nghe nói cô ta mỗi ngày tắm rửa năm lần, mỗi lần đều dùng bảy loại hoa tươi khác nhau ngâm vào, hơn nữa tuyệt đối không dùng thứ mà nam nhân đã chạm vào, kể cả thứ mà cha cô ta đã chạm. Thần tài vô lại này liều mạng... liền dọa cho bà nương xấu xa kia chạy mất, cũng không dám tới quấy rầy nữa.

Tiểu Tuyết nghe được cảm thấy rất buồn cười, nàng thấy đáng về Phương Chấn Mi không nhiễm bụi trần, ngay cả tưởng tượng cũng không nghĩ ra được tình cảnh hắn dính đầy phân đánh nhau. Bốn người cười một

trận, cho đến khi Phương Chấn Mi, Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy đều im lặng, Tiểu Tuyết vẫn còn cười. Nàng cười một lúc, thấy không có ai cười nữa, liền lặng lẽ im tiếng. Nhưng nàng bất giác nghĩ tới tình hình khi đó, ba người giống như không sợ trời không sợ đất này bị đánh cho như vậy, lại không nhin được cười lên, ban đầu là cười khanh khách, sau đó không kìm được cười đến chảy nước mắt.

Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công, Phương Chấn Mi thấy vậy đều rất thoải mái. Thực ra bọn họ nhắc lại chuyện xưa, lại cố ý chọn chuyện buồn cười, chính là muốn chọc cho tiểu cô nương này vui vẻ, hi vọng nàng quên đi cái chết của bà, cùng với tình cảnh của nàng một mình không nơi nương tựa.

Ngã Thị Thùy nhìn sóng nước, cảm khái nói:

- Khi đó, chúng ta còn không quen biết...

Thực ra Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy là không đánh thì không quen. Tiểu Tuyết nghe Ngã Thị Thùy than một tiếng như vậy, tâm hồn ngây thơ đang suy nghĩ: “Làm sao mấy người này, mọi người còn không quen biết, lại liều mạng giúp đỡ nhau?”

Nàng lại nghĩ đến chuyện bọn họ đối xử với mình, chẳng phải cũng như vậy, bà bị người ta hại chết, bọn họ lại ra mặt vì mình... Nghĩ đến bà, trong lòng nàng lại cảm thấy buồn bã.

Phương Chấn Mi khoan thai ngồi xuống, nhìn dòng chảy thông thả nói:

- Cổ nhân nói “rửa chân trong nước, không giống trước kia...”, năm xưa chúng ta vốn không quen biết, bây giờ lại tâm đầu ý hợp...

Đột nhiên hai tay hấn vung ra, năm lấy hai người ướt sũng nhấc lên, giống như xách hai con gà con, hỏi:

- Hai người các người, có phải cũng muốn kết giao với chúng ta không?

Hai người này bị nhấc lên bè gỗ, toàn thân không thể động đậy, hiển nhiên đã bị Phương Chấn Mi phong bế huyết đạo. Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công thấy hai người này mặc đồ lặn màu đen, hốc mắt lõm sâu, hiển nhiên không phải người Trung nguyên. Trong tay bọn họ cầm đao nhọn hình tai trâu, rõ ràng là chuyên hành động trong nước. Một khi cắt đứt dây cột bè gỗ, trong sông lớn chảy xiết này, ba người dù võ công có cao cũng khó sống sót được.

Thẩm Thái Công giận tím mặt, tóm một người lên hỏi:

- Ai sai các người tới?

Hỏi vài tiếng như vậy, người nọ lại cắn chặt răng không trả lời. Thẩm Thái Công giận dữ, liền cho hấn vài cái bạt tai.

Ngã Thị Thùy nói:

- Lão không thấy hấn bị điểm huyết đạo sao!

Thẩm Thái Công vội vàng muốn giải huyết. Phương Chấn Mi lại nói:

- Không cần, còn có người không bị điểm huyết.

Mọi người không rõ hấn muốn nói ai.

Cách một lúc, Phương Chấn Mi mới nói:

- Lái thuyền, người muốn đưa chúng ta đi đâu?

Câu nói này lại khiến hai người Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy giật mình, phát giác đây đã không phải là nhánh sông lúc trước. Trên dòng sông mờ mịt, nơi xa có một chiếc thuyền buồm đen kịt, trên thuyền treo một lá

cờ màu đen, trên cờ dường như thêu hình gì đó, nhưng dưới trăng tàn và trong sóng nước lại không nhìn thấy rõ. Thuyền buồm màu đen đang nhanh chóng đến gần bè gỗ.

Người lái thuyền kia ngừng chèo, chậm rãi cầm mái chèo móc vào bè gỗ. Hẳn giống như đang suy nghĩ điều gì, vài động tác đơn giản lại thực hiện một cách vô cùng chậm chạp.

- Phương Chấn Mi cười nói chế ngự kẻ địch trong vô hình, danh bất hư truyền. Nhưng Mãn Thị Song Xà bơi lặn có thể nói là đệ nhất, ta chèo thuyền cũng năm này tháng nọ, không biết làm sao sơ xuất vẫn bị Phương đại hiệp phát giác ra?

Tiểu Tuyết muốn nhìn rõ người nói chuyện giọng trầm thấp kia, nhưng không biết từ lúc nào Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy đã một trước một sau che nàng lại. Nhất là Ngã Thị Thùy cường tráng như trâu chẵn ngang trước người, nàng muốn tìm được một khe hở cũng khó.

Đồng dạng cũng có thể tránh người khác ám toán nàng.

- “Chu Tử Sát Thủ” Trương Hận Thủ là đệ nhất sát thủ trong nước, trên sông trên biển đều là số một, khả năng bơi lặn của Mãn Thị Song Xà cũng rất cao, ta tự nhiên không nhìn ra sơ hở... Chỉ là vừa rời các hạ ở giữa sông, cố ý biểu thị không vội chờ chúng ta qua sông, cho nên Thẩm Thái Công kêu tiếng thứ nhất giả vờ không nghe thấy, Ngã Thị Thùy kêu tiếng thứ hai mới nghe được. Nội lực của Thẩm lão tuy không mạnh bằng A Thùy, nhưng kéo dài hơn xa A Thùy, các hạ cách càng xa thì càng nên nghe thấy mới đúng... Nếu các hạ giả vờ, tại hạ tự nhiên phải chú ý nhiều hơn, cho nên trước khi Mãn Thị Song Xà động thủ cắt dây đục lỗ, tại hạ đã làm một chút chuyện nên làm.

- Rất tốt.

Người chèo thuyền kia chậm rãi cởi áo tơi ra, dưới áo tơi có một thanh kiếm. Kiếm của hắn rất kỳ lạ, to, rộng và dài, hơn nữa tư thế đeo kiếm càng kỳ dị.

Thông thường người ta đều đeo kiếm bên eo phải, hoặc đeo sau eo, hoặc đeo trên lưng. Nhưng kiếm của người này lại giắt thẳng vào đai lưng, cũng tức là vỏ kiếm dán vào ngực và bụng, mũi kiếm gần như đụng vào cằm. Đeo kiếm như vậy rõ ràng là phương thức khó rút kiếm nhất.

Thẩm Thái Công nhìn thấy hắn đeo kiếm như vậy, trái nhìn không vừa mắt, phải cũng nhìn không thuận mắt, liền cười híp mắt nói:

- Kiếm của người đeo đâu không đeo, lại đeo dưới cổ họng, giống như mặc yếm...

Y còn chưa dứt lời, người chèo thuyền bỗng ngửa người một cái, tư thế rất kỳ lạ, ót gần chạm đến đất. Sau một tiếng “choang”, một vệt sáng chọt lóe lên trong bóng tối, bắn về phía Thẩm Thái Công.

Trong nháy mắt người này đã rút vũ khí ra, nhanh như chớp tấn công một chiêu. Ngã Thị Thùy đứng phía trước, Tiểu Tuyết đứng ở giữa, Thẩm Thái Công đứng cuối cùng, nhưng người nọ vừa ra tay đã vòng qua Ngã Thị Thùy, tránh khỏi Tiểu Tuyết, tập kích Thẩm Thái Công.

Thẩm Thái Công đột nhiên im tiếng, thân hình bay ngược ra ngoài.

Chỉ thấy áo bào rộng màu xám nhoáng một cái trên mặt sông, Thẩm Thái Công lại trở về trên bè gỗ.

Ánh sáng đã không thấy nữa, nó đã trở về trong vỏ.

Vỏ kiếm vẫn treo trong y phục của người áo tơi, trên gần cổ họng, dưới ngang đầu gối.

Thẩm Thái Công nhoáng một cái quay về, nhưng vẻ hài hước trên mặt đã không còn nữa.

Chòm râu bạc dưới cằm dài hơn ba thước của y đã bị cắt gần một thước. Tại khoảnh khắc ánh sáng lóe lên, y đã bay ngược, dùng tư thế tốt nhất tránh khỏi kiếm đâm lướt ngược ra, nhưng thứ đối phương rút ra từ vỏ kiếm là đao chứ không phải kiếm.

Y may mắn tránh khỏi một đao này, trên lưng đã đổ mồ hôi lạnh.

Phương Chấn Mi đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng, không hề ôn nhu đôn hậu giống như bình thường:

- Trương Hận Thủ, người tới làm gì?

Bất cứ ai khi dễ bằng hữu của hãn, hãn cũng sẽ không lễ phép khách khí với đối phương.

Trong bóng tối, giọng nói của Trương Hận Thủ khiến người ta nghĩ đến khuôn mặt thần thờ của hãn:

- Người biết đấy, ta là một sát thủ.

Phương Chấn Mi nói:

- Ta chỉ biết người là một con người.

Trương Hận Thủ dừng một chút, chậm rãi nói:

- Mục đích mà ta tới.

Hãn chỉ chỉ Mãn Thị Song Xà nằm trên bè gỗ:

- Cũng giống như bọn họ.

Phương Chấn Mi hỏi:

- Giết người?

Trương Hận Thủ lắc đầu.

Thẩm Thái Công tuy còn sợ hãi, nhưng vẫn cười nói:

- Chuyện này lại kỳ quái. Trung Nguyên sát thủ “Chu Tử Thích Khách” Trương Hận Thủ không đến giết người, chẳng lẽ là đến làm mai mối?

Hai mắt Trương Hận Thủ lại lóe lên ánh sáng sắc bén.

Phương Chấn Mi cắt lời hỏi:

- Xin hỏi mục đích đến?

Trương Hận Thủ đáp:

- Mua đồ.

Phương Chấn Mi lại hỏi:

- Dùng thứ gì để mua?

Trương Hận Thủ nói:

- Một chiếc Thái Liên thuyền, một thanh Thiết Mộng đao, một trăm viên đá mắt mèo, cộng thêm chu vi chín mươi dặm ở Cô Sơn Đoạn Kiều.

“Thái Liên thuyền” còn gọi là chốn tiêu tiền, trên Thái Liên thuyền mỹ nữ như mây, một đêm ngàn vàng khó mua, vạn vàng khó cầu. Nữ tử trên thuyền dù không phải đẹp nhất thiên hạ, cũng có thể nói là quyến rũ nhất. Huống hồ thứ càng không mua được, càng khiến nhiều người khao khát, không tiếc tất cả muốn mua đến tay.

Một chiếc Thái Liên thuyền, giống như có ba mươi nữ tử xinh đẹp động lòng người mà hoàng kim không mua được. Nhưng một thanh Thiết Mộng đao, lại là bảo bối mà người trong võ lâm mơ ước.

Bởi vì người nào có được Thiết Mộng đao, chẳng những công lực gia tăng gấp bội, hơn nữa còn có một truyền thuyết rất hấp dẫn, ai có được Thiết Mộng đao thì sẽ vung đao chém không đứt tắc tắc nhu tình, những cô gái xinh đẹp đa tình trong thiên hạ đều sẽ xem trọng yêu thích chủ nhân Thiết Mộng đao.

Đây không phải là hình mẫu mà những nam tử trẻ tuổi mong muốn trở thành sao?

“Đá mắt mèo” là tinh phẩm trong kim cương, thông thường mười viên kim cương cũng không đổi được một viên đá mắt mèo, hiện nay lại có một trăm viên.

Còn như “chu vi chín mươi dặm”, đất đai vĩnh viễn là tượng trưng cho tài sản, hơn nữa càng có sinh lực và quyền lực hơn so với ngân phiếu, hoàng kim. Huống hồ đây còn là Cô Sơn Đoạn Kiều, thắng cảnh xinh đẹp ở Tô Hàng, nếu dựng nhà ở đây có thể khiến thế nhân hâm mộ, nếu quật khởi ở đây thì như vương nghiệp tiền đồ, chính là nơi rồng ẩn mình.

Thái Liên thuyền, Thiết Mộng đao, đá mắt mèo, Cô Sơn Đoạn Kiều...

Phương Chấn Mi cười hỏi:

- Là ai bỏ ra số lượng lớn như vậy?

Trương Hận Thủ trừng mắt nhìn đối phương, trong bóng tối không thấy rõ khuôn mặt dưới nón trúc của hắn, nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt lấp lánh khiến người ta lạnh đến thấu tim.

- Người nhất định muốn ta nói?

- Thái Liên, Thiết Mộng, đá mắt mèo, cộng thêm Cô Tô thẳng cánh Đoạn Kiều Cô Sơn, số lượng như vậy nghe giống như năm mộng, nếu không nói ra người mua, ai biết là thật hay giả?

- Được, ta nói.

Trương Hận Thủ nói:

- Nhưng nói xong các người lại không thể không bán.

Hắn không quay đầu lại, dùng tay chỉ thẳng, nói:

- Nhân Đầu Phiên.

Hắn chỉ về phía sau. Lúc này chiếc thuyền đen ở phía sau đã dần tiếp cận, lá cờ trên mũi thuyền một mảnh đen kịt, đột nhiên lại nổi lên một trận ánh sáng âm u, trên buồm đen xuất hiện hình dáng một chiếc đầu lâu, như ẩn như hiện.

Tiểu Tuyết sợ đến căn rặng, không dám kêu thành tiếng.

Phương Chấn Mi nhìn lại, chỉ thấy vài buồm trên thuyền đen tung bay phần phật, nhưng lại không có bóng người nào.

- Là Tư Không Thoái của Nhân Đầu Phiên?

Trương Hận Thủ không trả lời, chỉ hỏi:

- Người có bán không?

- Bán cái gì?

- Một người.

- Ai?

- Cô ta.

Trương Hận Thủ dùng tay chỉ.

Tiểu Tuyết sợ đến mức co lại phía sau, trốn ở sau lưng Thâm Thái Công. Người mà Trương Hận Thủ chỉ chính là nàng.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Cô ta?

- Thế nào? Người chỉ cần đưa cô ta lên thuyền, lập tức sẽ trở thành chủ nhân của Thái Liên thuyền, Thiết Mộng đao, một trăm viên đá mắt mèo, Cô Sơn Đoạn Kiều.

Phương Chấn Mi nói:

- Cám ơn người, tạm biệt!

Trương Hận Thủ cả giận nói:

- Là ý gì?

Phương Chấn Mi nói:

- Ý tứ chính là không bán.

Tay của Trương Hận Thủ từ từ đặt lên chuôi kiếm, chậm một cách đặc biệt, nhưng ai cũng biết hắn đang kiếm chế cơn giận, hỏi:

- Người và cô ta có quan hệ gì?

Phương Chấn Mi nói:

- Không quen không biết, nhưng cô ta là bằng hữu của bằng hữu ta, cũng chính là bằng hữu của ta.

Thẩm Thái Công cười nói:

- Ta bán cá bán tôm, có lúc cũng bán chim, nhưng không bán bằng hữu, lớn hay nhỏ, nam hay nữ, biết hay không biết võ công, tất cả đều không bán.

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nói tiếp, hần chỉ nói một câu:

- Người biến đi!

Trương Hận Thủ cười lạnh, lúc này gió sông rất mạnh, hần cũng chỉ nói một câu:

- Người không bán bằng hữu thì phải bán một thứ của người.

Hần nói với Phương Chấn Mi.

- Thứ gì?

Phương Chấn Mi rất hứng thú hỏi.

- Ngón tay.

Trương Hận Thủ nói từng chữ từng câu:

- Ngón giữa tay phải của người. Ta chỉ cần một ngón tay này.

- Người chỉ cần bán ngón tay này, tất cả mọi thứ vẫn là của người.

Lúc hần nói, mọi người đều yên tĩnh lại, yên tĩnh một cách đột ngột.

Một lúc sau mới nghe Ngã Thị Thùy cười lớn, tiếng cười khiến cho sóng nước trên sông giống như xao động:

- Ai cũng biết chỗ tuyệt diệu nhất trong võ công của Bạch Y Phương Chấn Mi nằm ở một ngón tay, ngón giữa tay phải. Người mua ngón tay của

hắn, cũng giống như mua tính mạng của toàn bộ chúng ta.

- Đúng vậy.

Giọng nói của Trương Hận Thủ trầm đến mức giống như một chiếc chuông cao mười trượng, dày một trượng:

- Ta chính là muốn mua mạng của các người, tính mạng của toàn bộ các người.

Phương Chấn Mi nói:

- Trên đời này không có vật sống nào có thể mua mạng của vật sống khác, mạng là của mình, ai cũng có lý do để tiếp tục sống.

Trương Hận Thủ lạnh lùng nói:

- Nhưng mèo muốn mạng của chuột thì có thể, muốn bắt, muốn ném, muốn cầm, muốn chơi đều có thể. Cá lớn nuốt cá bé, thành sống bại chết cũng là đạo lý xưa nay.

Thẩm Thái Công cười lạnh nói:

- Chỉ sợ người mới là con chuột, chúng ta là mèo...

Còn chưa nói xong, Trương Hận Thủ chợt ngẩng đầu, “choang” một tiếng, kiếm đã rời vỏ, hóa thành ánh đao chém thẳng vào Thẩm Thái Công. Đao thể như một vệt sáng cực kỳ nóng rực, tốc độ lại rất nhanh, trong nháy mắt đã đến ngực Thẩm Thái Công. So với một đao trước thì một đao này nhanh hơn không chỉ gấp bội, thân hình Thẩm Thái Công vừa động, mũi đao đã đâm tới vạt áo.

Ngay lúc này một tiếng “keng” vang lên, đao gãy làm hai.

Ngón giữa tay phải của Phương Chấn Mi nhanh chóng búng vào thân đao, đao của Trương Hận Thủ giống như kem cây gặp phải ngọn lửa, tự động gãy ngang.

Trương Hận Thủ sửng sốt, lúc này trên tay hắn chỉ còn lại nửa đoạn đao.

Hắn nhìn đao của mình, trên mặt không có một chút biểu tình nào.

Thẩm Thái Công cười, híp mắt nói:

- Cho dù người là mèo, lần này cũng gặp phải chó... một con chó săn giỏi...

Phương Chấn Mi kéo kéo ống tay áo của y, ra hiệu cho Thẩm Thái Công không nên nhạo báng nữa. Lúc này chợt nghe Trương Hận Thủ hát một khúc ca, tiếng ca hùng dũng, có lực, trầm thấp, bi ai vô tận, giống như người nước Lỗ xa xưa, nhìn sông lớn chảy về đông, năm tháng vô thường, trời đất miên man, hát lên thương tiếc.

Ngã Thị Thùy đột nhiên nói:

- Cẩn thận, hắn hát xong sẽ tự sát.

Hắn hiểu được trên đời có một loại người, là sát thủ cũng thế, là nghĩa sĩ cũng vậy, thà chết chứ không bại, một kích không trúng, cũng là lúc sinh mệnh của hắn như sao băng đã đến điểm cuối, một đao cuối cùng là dùng tự sát để trở về bóng tối của sinh mệnh.

Thẩm Thái Công không nhịn được nói:

- Nếu mèo trên thế gian bị chó cắn một cái là tự sát, không có mặt mũi đi gặp mèo già Giang Đông, vậy mèo trên đời có lẽ đã tuyệt chủng rồi.

Trương Hận Thủ không để ý đến y, vẫn tiếp tục hát, khúc hát của hắn đã qua một nửa.

Phương Chấn Mi đột nhiên nói:

- Muốn hắn không chết, còn có một cách.

Thẩm Thái Công lập tức hỏi:

- Cách gì?

Phương Chấn Mi chỉ vào chiếc thuyền lớn màu đen đã đến rất gần, nói:

- Chúng ta xông lên thuyền, khi hắn còn chưa hát xong, chúng ta bắt giữ chủ nhân của hắn... Chủ nhân cũng không địch lại chúng ta, vậy thích khách dưới trướng sao cần phải chết.

Mấy câu sau của Phương Chấn Mi nói rất vang dội:

- Nếu chủ nhân thật sự đáng để hắn liều chết quên mình, vậy thì không nên để thủ hạ tùy tiện vứt bỏ tính mạng.

Chợt nghe trên thuyền đen lớn kia có người cười một tiếng:

- Kế hoạch hay, có điều muốn hắn không chết, các người cũng chỉ có cách xông lên.

Lúc này khúc ca bi tráng trên thuyền đã đến đoạn sau.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 7 : – Mềm Mại Quán Quanh Ngón Tay

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công liếc nhau một cái, cũng không nói gì, lập tức vọt người lên.

Thuyền lớn tuy gần bè nhỏ, nhưng cũng xa hơn một trượng, cộng thêm mạn thuyền cao hơn bè gần mười thước, Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công nhảy một cái, thật giống như bắn thẳng lên trời, nhanh chóng vô cùng.

Phương Chấn Mi khẽ than một tiếng, như vậy Tiểu Tuyết ở trên bè nhỏ, mình cũng không thể bỏ nàng đi lên thuyền lớn, chỉ có thể ở lại canh giữ.

Thân hình hai người Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công giống như chim ưng, bay vọt lên mũi thuyền, đang định xông vào, chợt thấy trong gió mạnh trên sông, nhất là trong thân thuyền đen kịt như hang động này tràn ra vài cơn gió âm u kỳ dị.

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công dù sao cũng là hảo thủ trải qua nhiều trận chiến, trong nháy mắt một người găm nhẹ, một người rỗng giận, đều chỉ muốn nhắc nhở đối phương một chữ:

- Cố!

Chữ “cố” vừa thốt lên, Thấm Thái Công và Ngã Thị Thùy đều nín thở, vận công dùng chân khí bao bọc toàn thân, lao nhanh vào trong khoang thuyền.

Cách khoang thuyền còn hơn một trượng, Ngã Thị Thùy và Thâm Thái Công trước tiên nhảy lên cao hơn một trượng, sau đó lướt vào trong thuyền, khó tránh khỏi phải nhún chân xuống sàn thuyền, mượn lực một chút.

Nhưng mũi chân của hai người nhún xuống, lại không có chút lực nào, thân thể giống như đá lớn rơi xuống giếng, không ngừng chìm xuống.

Trong lòng hai người phát lạnh, hóa ra “sàn thuyền” này đã không có gỗ, cũng không có bất kỳ chỗ nào mượn sức, chỉ là một cái hố đen cực lớn và sâu.

Hai người Ngã Thị Thùy và Thâm Thái Công giữa không trung đề khí, muốn vọt người lên, nhưng thân hình đã chìm xuống, lực đã dùng hết, cộng thêm trước đó nín thở, chân khí không lưu chuyển được, vừa muốn hít vào, ai ngờ trong hố đen lại tỏa ra một mùi hôi thối, lập tức xộc vào mũi bọn họ.

Tuy hai người công lực cao thâm, nhưng lúc này trong phổi giống như nhét một đồng rong biển, toàn thân mềm nhũn mệt mỏi.

Trong hố đen không phải nước biển, mà là nước đọng còn đáng sợ hơn biển sâu.

Phương Chấn Mi trên bè nhỏ nhìn thấy hai bóng dáng một đen một xám, vừa nhảy lên lập tức trầm xuống, kêu lên một tiếng “cổ”, sau đó không còn âm thanh gì nữa. Hắn biết tình thế không ổn, lập tức nói với Trương Hận Thủ một câu:

- Chiếu cổ tiêu cô nương!

Khúc ca bi tráng của Trương Hận Thủ vừa dứt, liền ngân ra tại chỗ, Phương Chấn Mi đã như một con diều trắng bay ra.

So sánh tư thế bay giữa con diều và chim ưng, đương nhiên là một thong thả tự nhiên còn một nhanh chóng mạnh mẽ. Phương Chấn Mi bay ra quả thật như nước chảy mây trôi, nhưng tốc độ còn nhanh hơn chim ưng. Lúc Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy chìm xuống phía dưới, thân hình Phương Chấn Mi đã vượt qua mạn thuyền.

Hắn lập tức cảm giác được trong không trung có cỗ độc.

Đối phương dụ bọn họ tới đây vốn là một cái bẫy.

Hắn cũng biết hố đen dưới thuyền có kịch độc.

Phương Chấn Mi liền bật hơi cao giọng, hét lớn một tiếng. Tiếng hét này giống như một chiếc chùy đánh xuống, khiến tốc độ đang giảm sút của hắn lại gia tăng không chỉ gấp mười lần.

Hắn kịp thời vượt qua Thẩm Thái Công, nhưng cũng không dừng lại, tiếp tục trầm xuống vượt qua thân thể Ngã Thị Thùy. Ngã Thị Thùy vốn nặng hơn Thẩm Thái Công, cho nên rơi xuống cũng nhanh hơn, lúc này chỉ còn cách “nước đọng” ở đáy thuyền không tới ba thước.

Phương Chấn Mi vội vàng lật cổ tay, một tay chụp lấy mắt cá chân Ngã Thị Thùy, phát lực ném Ngã Thị Thùy lên cao.

Mọi chuyện diễn ra nhanh như chớp, Ngã Thị Thùy vừa bắn lên trên, Thẩm Thái Công đã rơi xuống tới chỗ Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi hơi nghiêng người, để chân của Thẩm Thái Công đập lên vai trái mình. Phương Chấn Mi lại vận lực hất một cái, Thẩm Thái Công liền mượn lực lật người nháy lên trên.

Lúc này Phương Chấn Mi lại trầm xuống, chỉ còn cách “nước đọng” một thước, mùi tanh hôi quái gở kia khiến hắn cũng phải choáng váng.

Bỗng nhiên hai tay áo Phương Chấn Mi vận lực đánh xuống như gõ nhịp, cơn gió do hai tay áo tạo nên đánh xuống mặt nước, lực phản chấn khiến thân thể nhẹ như giấy mỏng của hắn nhanh chóng bay lên.

Hắn bay lên nhanh như vậy, khiến nước đen vừa hôi vừa tanh bị đánh trúng lại không kịp bắn vào người.

Giữa mạn thuyền và khoang thuyền cách nhau một “sàn thuyền không đáy” lớn như vậy, trên khoang thuyền có một lan can, trên lan can có ba người.

Khoang thuyền đen kịt, chỉ có một ngọn lửa vàng lung lay chập chờn, giống như thắp trong khoang thuyền, lại giống như lửa ma trời trên trên biển xa xôi nhiều gió này.

Ba người trên lan can đứng ở chỗ khuất sáng.

Hai người trái phải hoàn toàn tối đen, không ai thấy rõ mặt bọn họ. Một người chính giữa đứng trong bóng tối, trong mắt hiện lên hai đốm lửa màu xanh lá, giống như đứng ở giữa không phải một người, mà là một con dã thú vô cùng hung ác trong rừng rậm.

Ba người này nhìn thấy Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công, Phương Chấn Mi lần lượt rơi xuống, nhưng trong nháy mắt lại thấy Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công, Phương Chấn Mi lần lượt nhảy lên.

Bọn họ lập tức kết luận một chuyện, sau khi ba người này rơi xuống vẫn có thể nhảy lên, đều là do một người, Phương Chấn Mi.

Cho nên bọn họ chỉ ra tay với một người, đó là người nhảy lên cuối cùng, gần như lực cũ đã hết, lực mới chưa đến, Phương Chấn Mi.

Cho dù sư tử là vua của vạn thú, cũng có lúc yếu đuối; một con hổ rơi vào cạm bẫy, cũng không khác biệt lắm so với một con chuột bị giam trong

lồng.

Cho dù Phương Chấn Mi rơi vào cạm bẫy là vì bằng hữu, nhưng đây rõ ràng là lúc Phương Chấn Mi yếu ớt nhất. Dưới kẻ địch rình rập, bất kỳ nhược điểm nhỏ nào lộ ra đều dẫn đến chí mạng.

Đốm lửa xanh lá chính giữa không động.

Lúc Ngã Thị Thùy nhảy lên miễn cưỡng xô dịch thân thể, lao về phía khoang trái. Lúc Thẩm Thái Công bay lên cũng cố gắng gập người lại, lướt về phía khoang phải.

Ba người đứng trong bóng tối cũng không hành động.

Đợi đến khi áo trắng của Phương Chấn Mi vừa lướt lên, đốm lửa xanh lá chính giữa kia vẫn không nhúc nhích, nhưng hai người trái phải đã lướt ra.

Hai người này xé gió lướt ra, mang theo một tiếng kiếm rít, bởi vì hai người đồng thời rút kiếm nên chỉ có một tiếng gió kiếm.

Hai thanh kiếm này trong bóng tối giống như hai con rắn dài màu xanh lá, nhưng kiếm rộng chỉ như cánh của con muỗi, trong nháy mắt đã lóe lên hai mươi một lần chung quanh áo trắng của Phương Chấn Mi.

Thân hình Phương Chấn Mi giống như chim én lướt qua dòng nước, lay động chìm nổi kịch liệt, tư thái cực kỳ ưu mỹ, bốn mươi hai kiếm kia vẫn không thể chạm vào áo của hắn.

Nhưng hắn cũng không thể không lao vào khoang thuyền chính giữa.

Ba người giữa không trung lướt qua như chớp, đã giao thủ mấy chục chiêu. Hai chân Phương Chấn Mi chạm đất, đã đến trước mặt hai đốm lửa xanh lá kia. Kiếm chiêu của đối phương không gây thương tổn được hắn,

nhưng hắn cũng không thoát được lưới kiếm ác liệt chặt chẽ, hai người kia vẫn đứng ở hai bên hắn.

Mũi chân Phương Chấn Mi vừa chạm đất, một tiếng “keng” vang lên, một thanh kiếm trong bóng tối sáng đỏ như đầu nhang đã chỉ vào cổ họng hắn.

Thân hình Phương Chấn Mi đột nhiên ngừng lại, cứng đờ. Thanh kiếm đỏ bừng kia cũng đột ngột ngừng lại, cách cổ họng Phương Chấn Mi không tới ba phân.

Hai đốm lửa xanh lá kia híp lại, cười nói:

- Công phu tốt!

Phương Chấn Mi cũng không nhúc nhích, nói:

- Kiếm pháp tốt!

Hai đốm lửa xanh lá kia cười sáng sặc, nhưng mũi kiếm lại không rung chút nào:

- Ta vốn chỉ mua một ngón tay của Phương Chấn Mi, không ngờ chẳng tốn đồng nào lại mua được cái mạng của các hạ.

Phương Chấn Mi khẽ cười nói:

- “Bích Hỏa Huyết Kiếm Nhân Đầu Cổ” của phiên chủ Nhân Đầu Phiên Tư Không Thoái, tại hạ cuối cùng đã lĩnh giáo một thứ.

Hai đốm lửa xanh lá kia đột nhiên bừng lên, lại cười ha hả nói:

- Một thứ là đủ rồi. Huyết kiếm của ta đâm tới một cái, chỉ sợ người muốn chết cũng khó.

Phương Chấn Mi lại nhìn trái nhìn phải, thần sắc không đổi, nói:

- Nếu ta không đoán sai, hai vị này chính là Y Mạ và Mai Mãi trong tứ đại sát thủ dưới trướng Nhân Đầu Phiên?

Tư Không Thoái cười nói:

- Y Mạ, Mai Mãi, Trương Hận Thủ đều là hảo thủ trong Nhân Đầu Phiên.

Lông mày Phương Chấn Mi khẽ nhướng lên:

- Ta còn biết trong tứ đại sát thủ thì Hoắc Oan Nhai là cao nhất, không biết hẳn đang ở đâu?

Kiểm của Tư Không Thoái lại chợt sáng lên:

- Người tìm hãn làm gì? Người đã là thịt nằm trên thớt, ba ba trong hũ, tay của ta vừa động, người đời này kiếp này cũng không động được nữa.

Phương Chấn Mi cười, lại nói một câu:

- Kỳ quái.

Tư Không Thoái lạnh lùng hỏi:

- Người kỳ quái cái gì?

Phương Chấn Mi nói:

- Ta và Nhân Đầu Phiên không thù không oán, người muốn mạng của ta làm gì?

Tư Không Thoái nói:

- Bởi vì người thích lo chuyện bao đồng.

Ý cười nơi khóe mắt Phương Chấn Mi càng đậm hơn:

- Bởi vì ta thích lo chuyên bao đồng nên muốn giết ta, quả thật không chỉ một mình người. Có điều người mà người muốn giết, hình như không phải là ta.

Gương mặt Tư Không Thoái căng cứng:

- Hử?

Phương Chấn Mi nói tiếp:

- Ý định ban đầu của người hình như cũng không phải muốn giết người.

Ánh mắt Tư Không Thoái lạnh như băng sương, chỉ “hử” một tiếng.

Phương Chấn Mi nói:

- Ban đầu người chỉ muốn bắt người, hơn nữa còn là bắt một cô gái nhỏ đáng thương không biết võ công.

Tư Không Thoái không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi, giống như nhìn là có thể đâm xuyên đối phương thành hai lỗ máu.

Ý cười của Phương Chấn Mi đã đến khóe miệng:

- Ta cảm thấy rất kỳ quái, làm sao Nhân Đầu Phiên lại đổi nghề rồi? Không làm mua bán lớn, lại tới bắt cóc một cô gái nhỏ mồ côi, còn vì cô gái này mà không tiếc giết chết ba người chúng ta.

Ngã Thị Thùy ở một bên rống giận nháy lên:

- Đánh rắm, ai giết được chúng ta!

Nói xong liền vung quyền muốn xông lên.

Tư Không Thoái lạnh lùng nói:

- Người dám tiến lên một bước, cho dù người có thể đánh rắm, Phương Chấn Mi cũng không có rắm để đánh nữa.

Chỉ thấy thanh kiếm như răn của hắn lại nhanh chóng tiến tới hai phân.

Lúc này mũi kiếm đỏ như đầu hạc đã cách cổ họng Phương Chấn Mi không tới một phân.

Ngã Thị Thùy lập tức cứng đờ giống một cây đinh bị búa đóng vào trong gỗ. Trên trán Thẩm Thái Công cũng rỉ mồ hôi lạnh:

- Tư Không Thoái, lão bất tử người, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói!

Tư Không Thoái thở dài một tiếng, nói:

- Đáng tiếc ta và các người đã đến mức không còn gì để nói nữa.

Thẩm Thái Công kích động đến mức lắp bắp:

- Tư Không Thoái, ta... ta quỳ xuống với người cũng được, gọi người là cha cũng được, chỉ cầu người đừng giết thần tài này của ta!

Tư Không Thoái cười “hà hà” hai tiếng, nói:

- Người lớn tuổi như vậy, ta cũng không có lại con trai rùa giống như người.

Mười ngón tay Ngã Thị Thùy cắm vào lòng bàn tay, nhe răng nói:

- Người dám giết hắn, ta làm thịt toàn thuyền của người!

Tư Không Thoái cười quái gở nói:

- Bên kia thì dùng lợi dụ dỗ, bên này thì dùng uy đe dọa... Có điều, ta chỉ cần một kiếm xuyên qua cổ họng thần tài của các người, hai người các người cũng không phải là đối thủ của Y Mạo, Mai Mãi và Trương Hận Thủ.

Phương Chấn Mi bỗng nhiên nói:

- Chẳng biết người có từng nghe nói hay không...

Lông mày Tư Không Thoái nhướng lên, đốm lửa xanh lá chớp một cái, vẫn không nhịn được hỏi:

- Nghe nói cái gì?

Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Có một loại võ công...

Tư Không Thoái không kiên nhẫn nói:

- Võ công gì, nói mau!

Phương Chấn Mi:

- Có một loại võ công có thể phát sau mà tới trước, dùng nhu chế cương...

Tư Không Thoái không nghe hết.

Hắn đã hiểu ý của Phương Chấn Mi.

Ý tứ của Phương Chấn Mi rất đơn giản, hắn còn chưa chết, một kiếm chỉ vào cổ họng của hắn không giống như xuyên qua cổ họng của hắn.

Tư Không Thoái không để Phương Chấn Mi nói tiếp.

Hắn lập tức đâm ra một kiếm kia.

Kiếm chỉ cách cổ họng Phương Chấn Mi không tới một phân, hắn muốn Phương Chấn Mi vĩnh viễn không thể nói ra câu nào nữa.

Kiếm của hắn đâm ra, khoảng cách chỉ có một phân, nhưng khoảng cách một phân kia đột nhiên có thêm một thứ.

Ngón tay của Phương Chấn Mi.

Một tiếng “keng” vang lên, kiếm đâm vào ngón tay, mũi kiếm gãy bay đi, cắm vào trên khoang thuyền.

Tứ Không Thoái múa kiếm quanh người, vẽ nên những luồng ánh sáng đỏ. Hai người Mai Mãi, Y Mại cũng đồng thời xuất kiếm, đâm hai mươi ba nhát, chém bốn mươi một nhát. Nhưng thân hình Phương Chấn Mi như hạc trắng bay lên trời cao, đã thông thả đặt chân lên cột buồm.

Chỉ thấy phía trên đầu lâu xanh lục ở vài buồm, có một bộ ý phục màu trắng tiêu sái phát phơ.

Tứ Không Thoái giậm dừ hét lên:

- Vua chỉ điểm tướng, ngàn đao vạn kiếm hóa thành mềm mại quấn quanh ngón tay... Người, người đã luyện được “Điểm Thạch Thành Kim” (chạm đá thành vàng)?

Chỉ nghe giọng nói của Phương Chấn Mi trong gió truyền đến:

- Đáng tiếc chạm thì đã chạm, đá vẫn là đá, vàng vẫn là vàng.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 8 : – Múa Qua Giang Nam Múa Qua Trường An

Mai Mãi, Y Mại muốn nhảy lên truy kích, nhưng bọn họ lập tức phát hiện tình hình hoàn toàn không cho phép. Thấm Thái Công và Ngã Thị Thùy, một người nhìn chăm chú vào Mai Mãi, một người nhìn chăm chăm vào Y Mại, giống như đã quyết định làm mua bán với bọn họ.

Mà Phương Chấn Mi từ trên cao nhìn xuống, ở trên đầu bọn họ.

Dưới tình thế như vậy, có thể nói là cực kỳ bất lợi với Tư Không Thoái, Mai Mãi và Y Mại.

Tư Không Thoái trầm giọng quát một tiếng:

- Lui!

Lui về khoang thuyền mới là thượng sách.

Nhưng đúng lúc này trong khoang thuyền lại có hai người đi ra. Trong đó một người mặc áo đen, sắc mặt khô vàng, kẹp một chiếc đàn đỏ như ngọn lửa.

Một người khác, Ngã Thị Thùy vừa nhìn thấy liền ngậy ra, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng từ tim lan đến mặt, hai gò má hừng hực. Cô gái mặc y phục cổ xưa kia khoan thai bước đến, trong bóng tối vẫn trắng ngần như vậy, đôi mắt đẹp cao quý đảo qua khiến Ngã Thị Thùy không dám đối diện với nàng.

Cô gái kia nhìn tình thế nơi này một chút, hỏi:

- Tư Không, có chuyện gì?

Tư Không Thoái vừa thấy cô gái kia xuất hiện, hơi chần chừ một chút, sau đó cung kính nói:

- Kế hoạch của chúng ta đều bị mấy tên tiểu tử này làm loạn cả rồi, hôm nay bọn chúng ẩn hiện tại Linh Ẩn tự, có tám thành là liên quan đến U Linh Tam Thập.

Cô gái kia “ừ” một tiếng, cũng không nhìn Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công, hơi ngẩng mặt nhìn lên cột buồm hỏi:

- Phía trên là vị bằng hữu nào? Nếu như không liên quan đến vụ án, xin hãy mau trở về!

Nàng nói cũng không lớn tiếng, ngữ âm kiên định trong gió đặc biệt trong trẻo êm tai, cảm khê ngẩng trắng nõn động lòng người. Dưới ánh trăng, cô gái này giống như một vị giai nhân tuyệt thế, trong ôn nhu dịu dàng có một vẻ thanh tú uy nghiêm.

Thẩm Thái Công giành trả lời:

- Người là ai? Một nữ nhân lại kêu la cái gì? Mau trở về đi!

Y vốn đang bực bội vì cô gái kia không thèm nhìn mình một cái.

Cô gái kia khê mỉm cười:

- Lão công công râu bạc rất đẹp, không ngờ một người nhìn hiền lành lại nóng tính như vậy.

Thẩm Thái Công không ngờ cô gái kia chưa từng nhìn về bên này, lại giống như đã quan sát y thật lâu, nhất thời cảm thấy xấu hổ, liền lẩm bẫm nói:

- Thảo nào Long Hội Kê gần đây liên tiếp gặp phải chuyện lạ như tà ma, hóa ra ở khu vực Vân Quý phụ nữ cũng mọc mắt sau đầu rồi.

Câu này của y vốn chỉ nhằm đánh trống lảng mà thôi, không ngờ y vừa dứt lời, hán tử cầm Tiêu Vĩ cầm kia đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tiếng hét trầm này rất khàn, không hề vang động, nhưng áo đen bỗng lóe lên, hán tử mặt vàng kia đã đến trước mặt Thẩm Thái Công, ra tay nhanh như chớp.

Mỗi quyền mỗi cước của hán tử áo đen đều vô cùng quái dị, khác biệt hoàn toàn với võ công Trung Nguyên. Trong mười quyền có chín quyền là lưng bàn tay hướng xuống dưới, lòng bàn tay hướng lên trên; trong năm cước cũng có bốn cước là lòng bàn chân hướng lên trên, mặt cá chân hướng xuống dưới. Thẩm Thái Công ứng phó bảy tám chiêu, hai bóng người một đen một vàng chớp nhoáng, Thẩm Thái Công đã lui bảy tám bước.

Bỗng một tiếng rít vang lên, trong tay Thẩm Thái Công đã có thêm một chiếc cần câu. Mỗi khi cần câu đánh ra một chiêu, kinh lực truyền vào phát ra tiếng ong ong, dây câu lóe lên càng phát ra tiếng vù vù.

Cần câu vừa rời tay, lại công ra bảy tám chiêu, lần này đến phiên hán tử mặt vàng lùi lại bảy tám bước.

Nhưng lúc này hán tử mặt vàng lại gầm lên một tiếng, vặn đầu một cái, tóc vàng trên đầu xõa xuống đến hông. Hấn nhanh chóng xoay tròn, giống như một cơn lốc màu đen, lại giống như một lá cờ đen cuốn tới Thẩm Thái Công.

Thẩm Thái Công cũng nổi nóng, cũng vung đầu một cái, râu bạc trắng cuốn ra. Chỉ thấy tóc đen râu bạc cuốn lên những sợi tơ đen trắng đầy trời, đánh đến hăng say.

Râu trắng tóc đen quét ngang một cái, cuốn lại với nhau, hai người đồng thời hét lên một tiếng. Tiếng hét của hán tử mặt vàng trầm thấp khàn khàn, Thẩm Thái Công thì lại khí tức dồi dào, bật hơi cao giọng. Hán tử mặt vàng loạng choạng lui lại, chỉ thấy mười mấy sợi tóc đen đã rơi ra, tung bay giữa không trung, sắc mặt của hắn càng vàng hơn.

Nhưng trên mặt hán tử mặt vàng lại hiện lên một nụ cười kỳ dị.

Bạch Y Phương Chấn Mi chợt quát một tiếng:

- Cẩn thận!

Hắn giống như một chiếc dù màu trắng từ không trung hạ xuống.

Thẩm Thái Công cảm thấy đã thảng một chiêu, đang lúc đặc ý, chợt thấy cằm hơi đau nhói. Y trở tay nắm một cái, ngón cái và ngón trỏ đã bóp lấy một con bọ chét.

Bọ chét ở đâu ra? Lúc Thẩm Thái Công ý thức được điểm này, y đã không hỏi được bất kỳ câu nào nữa, bởi vì lưỡi của y đã lớn hơn gấp hai lần, mà bắp thịt ở hàm dưới cũng hoàn toàn tê dại.

Phương Chấn Mi đột nhiên nhảy xuống, nhanh chóng điểm bảy huyết đạo nơi cổ họng và cằm của Thẩm Thái Công, sau đó quay sang hán tử mặt vàng nói nhanh:

- Thuốc giải!

Hán tử mặt vàng cười lạnh một tiếng:

- Kẻ nào đắc tội với công chúa, cắt lưỡi cầm điếc suốt đời đã là nhẹ rồi đấy.

Phương Chấn Mi nói:

- Nếu y có chỗ nào đắc tội, ta thay mặt y xin lỗi hai vị. Nhưng y lại trúng ám toán của người, khiến y cảm điếc như vậy không thể nói là công bình.

Hán tử mặt vàng cười lạnh nói:

- Có bản lĩnh thì người cứ tới lấy!

Ngã Thị Thùy giận dữ hét lên, đánh ra một quyền.

Hán tử mặt vàng không hề sợ hãi, đón đỡ một quyền.

Sau một tiếng “bình”, hán tử mặt vàng lão đảo lui ra bảy bước, sắc mặt càng khô vàng.

Ngã Thị Thùy quát lên:

- Người có đưa thuốc giải hay không!

Lại vung quyền đánh tới.

Hán tử mặt vàng rất quật cường, lại muốn đón đỡ một quyền này của Ngã Thị Thùy. Chợt có một đôi tay nhanh như chớp giữ lấy mạch môn của hai người.

Phương Chấn Mi nói:

- Trên quyền của hãn có gian trá, đừng trúng kế!

Ngã Thị Thùy nhìn chăm chú, lúc này mới phát hiện ngón giữa của hán tử mặt vàng chẳng biết từ lúc nào đã đeo lên một chiếc nhẫn màu xanh có gai nhọn. Ngã Thị Thùy không nhịn được quát lớn:

- Thật hèn hạ...

Hán tử mặt vàng lạnh lùng nói:

- Cái gì hèn hạ, võ công chính tông của Vân Quý Tam Tư, ai cũng như vậy.

Tư Không Thoái nói tiếp:

- Chỉ có đám quê mùa như các người mới không biết chân tài thực học.

Phương Chấn Mi nói:

- Tư Không huynh đệ, một nhà hai hào kiệt, hôm nay được gặp quả nhiên lợi hại.

Hán tử mặt vàng cả giận nói:

- Người buông tay...

Nhưng tay phải vẫn bị Phương Chấn Mi nắm lấy, giãy giụa không thoát. Hấn thẹn quá hóa giận, chột vung người một cái, tóc đen quét tới Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi đột nhiên buông tay.

Hán tử mặt vàng chỉ cảm thấy tay phải buông lỏng, nhưng mái tóc lập tức căng cứng. Hóa ra Phương Chấn Mi tuy thả tay hấn, nhưng lại bắt lấy tóc của hấn.

Lần này càng đau đến thấu tim, hán tử mặt vàng khó nghiêng đầu, nhin đau không kêu thành tiếng. Phương Chấn Mi cũng mặc kệ, chỉ nói lại một tiếng:

- Thuốc giải!

Hấn vẫn luôn dùng một tay áp chế thế công của hán tử mặt vàng.

Hán tử mặt vàng cố chịu đựng không lên tiếng.

Phương Chấn Mi quay sang Tư Không Thoái nói nhanh:

- Tư Không Thoái, người thấy huynh đệ gặp nạn, còn không thay hãn lấy thuốc giải ra?

Tư Không Thoái giật mình:

- Làm sao người biết hãn là...

Phương Chấn Mi nói:

- Trong Vân Nam Tam Tư, Nhân Đầu Phiên vốn là mạnh nhất, đứng đầu là Tư Không huynh đệ. Người là huynh, hãn là đệ, người tên là Tư Không Thoái, hãn tên là Tư Không Khiêu. Sau này U Minh Vương chết, nghe nói Tư Không Khiêu đã hi sinh trong trận chiến bảo vệ Âm Hỏa công chúa. Nhưng thủ pháp “Một trượng tóc xanh ngàn giọt mưa, năm mươi dây đàn vạn ngôn từ” của hãn, người khác không thể mô phỏng được... Nếu như vị này chính là Âm Hỏa công chúa Tiết Sơ Tình... Tiết cô nương đã chưa chết, Tư Không Khiêu tự nhiên cũng không chết... Người vẫn nên đưa thuốc giải cho ta đi, ta quyết không tổn thương huynh đệ của người.

Trên mặt Tư Không Thoái lộ ra một loại thần sắc do dự, quay đầu nhìn về mỹ nhân kia. Mỹ nhân kia cười, trong nụ cười có một chút môi mệ, một chút kiêu ngạo, một chút nhã ý nhìn thấu tình đời:

- Giang Nam Bạch Y, Phương Chấn Mi?

Phương Chấn Mi gật đầu:

- Không ngờ lần này tới Vân Quý, có thể gặp mặt nhân vật như thần tiên trong truyền thuyết là Tiết cô nương, đúng là một chuyện may mắn.

Đáng tiếc... bên kia có một bệnh nhân không nói chuyện được, xin công chúa giơ cao đánh khẽ!

Âm Hỏa công chúa ôn nhu nói:

- Bên này cũng có một băng hữu không quay đầu được, xin công tử nương tay cho!

Phương Chấn Mi buông tay, lui lại, tránh qua một bên, mỉm cười nhìn Tiết Sơ Tình. Tư Không Khiêu sắc mặt hậm hực, trong lòng căm hận, đang định xuất thủ, nhưng Tiết Sơ Tình đã vung tay lên. Chẳng biết từ lúc nào, Tư Không Khiêu phát hiện bình thuốc giải trong áo mình đã nằm ở ngón tay ngọc thon thon của Âm Hỏa công chúa.

Tiết Sơ Tình mỉm cười, đưa thuốc giải cho Phương Chấn Mi. Ngón tay của nàng thanh tú như hẹ tây, thon dài trắng nõn, giống như điêu khắc bằng ngọc.

Phương Chấn Mi nói:

- Cảm ơn!

Hắn cầm lấy, đang muốn đưa cho Thẩm Thái Công ăn, nhưng bóng người chợt lóe lên, Tiết Sơ Tình vốn ở phía sau đã mỉm cười giơ tay, dáng vẻ uyển chuyển như múa, chặn giữa hắn và Thẩm Thái Công.

- Người đã thả Tư Không Khiêu, ta đã đưa thuốc giải. Nhưng người muốn cho vị lão tiên sinh này ăn vào, vậy phải dựa vào bản lĩnh thật sự.

Tiết Sơ Tình nói như vậy, nói xong ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa tay trái đã nắm lấy cầm Thẩm Thái Công.

Phương Chấn Mi nhìn sắc mặt Thẩm Thái Công một chút, nói ngay:

- Cứu người quan trọng, đặc tội rồi!

Thẩm Thái Công há miệng, ngón giữa tay trái Phương Chấn Mi búng một cái, viên thuốc bắn thẳng về phía miệng Thẩm Thái Công.

Nhưng khi viên thuốc còn cách khoe miệng Thẩm Thái Công nửa tấc, hai ngón tay ngọc như hẹ tây đã nhanh như chớp kẹp lấy thuốc viên.

Tiết Sơ Tình cười nói:

- Đã nhường rồi...

Ai ngờ còn chưa dứt lời, “xoẹt” một tiếng, một vật đã bắn vào trong miệng Thẩm Thái Công.

Hóa ra Phương Chấn Mi trong nháy mắt đã đổi thuốc, viên bắn ra trước đó chỉ là thuốc cầm máu bình thường. Thừa lúc Âm Hỏa công chúa ngăn cản thành công, đang còn đặc ý, Phương Chấn Mi lại nhanh chóng bắn ra một viên khác, Tiết Sơ Tình quả nhiên trúng kế.

Sắc mặt Tiết Sơ Tình biến đổi, che miệng cả kinh nói:

- Xin lỗi, viên thuốc mà ta đưa cho người là “Thất tâm tang hồn bất hoàn đan”!

Phương Chấn Mi nghe vậy liền biến sắc, nhanh chóng điếm mấy huyệt nơi gáy, họng, mũi, miệng của Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công lập tức nhổ ra một số thứ, trong đó có viên thuốc kia.

Phương Chấn Mi lạnh lùng nói:

- May mắn còn chưa nuốt vào. Ta đưa cho cô người sống sờ sờ, cô lại đưa cho ta thuốc độc...

Tiết Sơ Tình cuốn tay áo một cái, viên thuốc kia đã rơi vào trong tay áo, cười nói:

- Viên thuốc là thật, ta không thất tín, ai bảo người cho hẳn dùng, lại không tin là thuốc thật, đành phải lấy lại thôi.

Phương Chấn Mi bước lên nói:

- Đắc tội rồi!

Tay áo của hắn tung bay, xông đến trước mặt Tiết Sơ Tình, hoàn toàn chiếm được tiên cơ. Tiết Sơ Tình lại giống như một tiên tử bay lượn, lại như thiên nữ trong bức họa Đôn Hoàng, chu du linh động, tư thái uyển chuyển. Thế công của Phương Chấn Mi giống như vừa lúc phối hợp với nhịp điệu dáng múa của nàng.

Ngã Thị Thùy nhìn một hồi, sắc mặt dần dần trầm trọng, hai tay nắm chặt, trên trán cũng đổ mồ hôi.

Hắn đi theo Phương Chấn Mi nhiều năm nay, chưa từng nghe nói Phương Chấn Mi thất bại, cho dù kẻ địch võ công cao đến đâu, Phương Chấn Mi luôn có biện pháp để đánh bại đối phương, giành được thắng lợi.

Ngay cả trận chiến với Đường Nguyệt Lượng, dù Phương Chấn Mi thắng hơi chật vật, nhưng cũng là thắng.

Tình thế hôm nay lại hoàn toàn khác, trận chiến này thoát nhìn không hề kinh tâm động phách, nhưng thân pháp của Phương Chấn Mi vốn linh xảo thích ứng thời cơ, lại hoàn toàn biến thành phối hợp với dáng múa của Âm Hỏa công chúa. Giống như một vũ công múa ra hoa xuân trắng thu, mà Phương Chấn Mi chỉ là một người phối hợp, một cảnh nền hoàng hôn mà thôi.

Tựa như Tiết Sơ Tình là vũ công, còn Phương Chấn Mi chỉ là áo múa của nàng, tung bay phát phối đều do dáng múa và tâm ý của vũ công.

Ánh lửa vàng trong khoang thuyền khẽ lắc lư, áo trắng của Phương Chấn Mi dần ảm đạm. Tiết Sơ Tình cổ xưa yếu điệu, giống như thiên nữ trong trăng, bay đến trên sông.

Sắc mặt Tư Không Thoái, Tư Không Khiêu, Mai Mãi, Y Mại dần dần hiện lên ý cười. Sau khi U Minh Vương chết, vị Âm Hỏa công chúa thần bí khó lường này có thể xem là đệ nhất cao thủ Vân Quý, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay lúc này, hai người giống như đang nhẹ nhàng bay múa đột nhiên xảy ra biến hóa.

Phương Chấn Mi bỗng lùi lại. Khi Tư Không Khiêu còn chưa kịp phản ứng, Phương Chấn Mi đã đoạt lấy Tiêu Vĩ cầm trên tay hắn.

Tư Không Khiêu hét lớn xông lên, nhưng bóng múa của Tiết Sơ Tình lại giống như một tấm lưới vô hình, hắn căn bản không xông vào được.

Phương Chấn Mi đoạt đàn, cũng không làm gì khác, chỉ là sau mấy chiêu hắn lại đánh vài âm đàn. Người khác nghe được tiếng đàn không cảm thấy gì, nhưng rơi vào tai Âm Hỏa công chúa lại dẫn đến chấn động và biến hóa cực lớn.

Hóa ra tiếng đàn mà Phương Chấn Mi đánh, chính là bài hát mà điệu múa của nàng hóa thành võ công, dùng võ công dung nhập vào trong vũ đạo.

Nếu như đánh khúc điệu khác, Tiết Sơ Tình cũng không hoài nghi. Nhưng Phương Chấn Mi nắm chuẩn nhịp điệu bài hát vũ đạo của nàng, vừa khéo đánh đúng từng đoạn, từng ô nhịp, nội lực truyền vào tiếng đàn chấn động, khiến Tiết Sơ Tình công chúa không kịp lòng được hòa cùng nhịp điệu.

Tiếng đàn mỗi lần vang lên không hề sai lệch, dáng múa của Tiết Sơ Tình lại có biến hóa.

Nhưng tiếng đàn của Phương Chấn Mi có lúc sửa lại một vài nốt nhạc, hoặc gia tăng tiết tấu, hoặc chọt dâng cao giai điệu, hoặc cố ý đánh thiếu một âm tiết, cứ như vậy khiến cho dáng múa của Tiết Sơ Tình lộn xộn, tâm tư rối loạn, khắp nơi lộ ra sơ hở.

Đến lúc sau, Phương Chấn Mi cũng không tấn công, chỉ di động thân hình, đánh lên một khúc lại một khúc. Âm Hỏa công chúa múa theo âm vận... nhưng cách múa này đã không uy hiếp được Phương Chấn Mi, bởi vì đã hoàn toàn bị Phương Chấn Mi khống chế.

Mà Tiết Sơ Tình giống như bay ngang qua núi, bên mặt như hoa đào phản chiếu, toàn thân như én bay vào rừng. Điệu múa này giống như múa ra một tòa Giang Nam, một chốn Trường An, tràn trề vui sướng. Phương Chấn Mi cũng hiểu ngầm tập trung tinh thần vào tiếng đàn, tự thành một tuyệt khúc giữa nhân gian.

Khúc hết.

Hồi lâu.

Trăng chiếu nước sông, ngàn vệt sóng lăn, lạng lẽ trôi đi trong hồng hoang muôn thuở.

Tiết Sơ Tình xa xăm nói:

- Hóa ra công tử còn giỏi đánh đàn.

Phương Chấn Mi nói:

- Là công chúa có thể múa ra dáng hình ngoài trời. Đàn luật của ta hoang sơ, nếu không phải điệu múa của công chúa khiến ta quên mình, mới

dùng âm nhạc thô lậu quấy nhiễu tiên tư của công chúa, còn thật không dám bêu xấu như vậy.

Tiết Sơ Tình khoan thai nói:

- Lúc múa, nếu người muốn giết ta thì đã thành công rồi.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Vì sao ta phải giết công chúa?

Tiết Sơ Tình suy nghĩ một chút, nói:

- Người có thể đàn ra âm vận khiêm tốn thuần phác, ôn hoà như gió, quyết không phải hạng người mưu mô khó lường...

Nàng quay đầu nhìn về phía Tư Không Thoái:

- Tư Không, đây là thế nào?

Tư Không Thoái nhất thời không trả lời được. Tiết Sơ Tình lại nói:

- Thuốc giải của vị lão tiên sinh kia ở chỗ ta, người trước tiên cầm lấy...

Hai ngón tay từ trong tay áo lấy ra viên thuốc, chọt khẽ “ấy” một tiếng.

Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Công chúa không cần kinh ngạc, viên thuốc này chỉ là thuốc Kim Sang, thuốc giải thật sự đã cho Thấm lão ăn rồi.

Tiết Sơ Tình liếc qua, chỉ thấy Thấm Thái Công khí sắc đã hồng hào, đứng ở nơi đó giống như không có chuyện gì, đang giận đến mức mắng chửi khò khè:

- Nói đùa, một chất độc nho nhỏ mà có thể khiến Thẩm Thái Công ta ngã xuống sao? Cho dù không thuốc giải, ta vẫn có thể sống một cách thoải mái.

Tiết Sơ Tình cũng cười:

- Người sợ ta ngăn cản y hấp thu dược lực, cho nên mới động thủ với ta?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Thuốc muốn có hiệu lực, cũng cần thời gian để dược lực phát tác.

Tiết Sơ Tình híp đôi mắt phượng thanh tú, vuốt vuốt tóc mai, hít một hơi, cười hỏi:

- Người thật không sợ ta hạ độc trong thuốc của bằng hữu người?

Phương Chấn Mi hồ hững nói:

- Theo tại hạ biết, trong số nhân vật anh hùng ở khu vực Vân Quý có Tiết Mộng Sơn, Tiết Sơ Tình, cùng với Long Hội Kê, những người này cho dù đối phó kẻ địch cũng quang minh chính đại.

Hắn không đề cập tới những người khác. Đám người Tư Không Thoái, Tư Không Khiêu đều biến sắc.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 9 : – Trên Biển Có Đầu Lâu

Thẩm Thái Công trừng mắt nhìn Tiết Sơ Tình, hỏi:

- Cô chính là Âm Hỏa công chúa?

Tiết Sơ Tình nói:

- Ngài không tin sao?

Thẩm Thái Công lăm băm nói:

- Không phải Âm Hỏa công chúa đã sớm chết rồi sao?

Tiết Sơ Tình thở dài xa xăm, cũng không nói tiếp, chân mày ẩn hiện một vết sầu bi.

Phương Chấn Mi nói:

- Mỗi người đều có chuyện thương tâm, xem ra buồn vui của công chúa cũng ít người biết được.

Tiết Sơ Tình hờ hững nói:

- Đau khổ nếu có người biết thì còn tốt, nỗi khổ không ai biết mới là khổ nhất.

Lông mày trái của Phương Chấn Mi nhướng lên, nói:

- Thực ra không ai biết là vì chôn giấu trong lòng... Nếu công chúa có ưu sầu, vẫn nên nói ra thì tốt hơn. Ba kẻ hèn mọn này, không nói có thể san

sẽ cùng công chúa, nhưng không chừng có thể giảm bớt một chút sầu muộn.

Tiết Sơ Tình chậm rãi nói:

- Những chuyện này ta đã giấu nhiều năm, cần gì phải nói ra vào lúc này... Chỉ cần biết mấy vị đây là bạn chứ không phải địch, vậy thì tốt rồi.

Ngã Thị Thùy đột nhiên hỏi một câu:

- Chúng ta giúp Long Hội Kê, vậy là bạn hay địch?

Tiết Sơ Tình cười khở một tiếng, hỏi ngược lại:

- Các người thật cho rằng... Long Hội Kê đã vứt bỏ ta, dẫn ta đến chết giống như lời đồn sao?

Thẩm Thái Công trừng mắt nói:

- Mọi người đều nói như vậy.

Tiết Sơ Tình cười khúc khích nói:

- Chỉ có một việc... Long Hội Kê cũng không biết ta còn sống. Nếu như biết, y dù có chết cũng sẽ không vứt bỏ ta...

Nụ cười của nàng có bi thương không kể xiết, nhưng rất kiên định:

- Thế gian này chỉ có ta quan tâm y nhất, y cũng quan tâm ta nhất...

Nàng cười quay sang Tư Không Khiêu nói một chữ:

- Hộp!

Tư Không Khiêu lập tức cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gấm, lễ độ cung kính dùng hai tay đưa cho Tiết Sơ Tình.

Sắc mặt Tư Không Thoái càng âm trầm bất định, cặp mắt của hắn giống như một con cú đêm ẩn nấp trong bóng tối.

Tiết Sơ Tình nhận lấy chiếc hộp, nhìn thần sắc của nàng vừa quý trọng lại vừa đau khổ:

- Đây là thứ mà y đưa cho ta...

Vừa nói vừa từ từ mở hộp ra.

Bởi vì nắp của chiếc hộp quay về phía đám người Phương Chấn Mi, cho nên Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công đều không nhìn thấy trong hộp đựng thứ gì.

Nhưng một vật chợt lóe lên, Tiết Sơ Tình kinh hô một tiếng.

Nàng ngã xuống, chiếc hộp cũng rơi xuống đất.

Trong hộp có một ngón tay.

Ngón tay của nam nhân, ngón trỏ.

Trong hộp còn có một tờ giấy.

“Mai sau biến đổi ai lường được,

Lời thề chưa chắc đã giữ nguyên.”

Âm Hỏa công chúa Tiết Sơ Tình ngã xuống, giữa ngực và cổ bị một vật bắn xuyên qua.

Máu đang chảy.

Trái tim Phương Chấn Mi trầm xuống.

Bởi vì màu sắc của máu là màu đen.

Bị thương ở chỗ hiểm, hơn nữa còn có kịch độc, ngoại trừ độc tính còn có cổ rất mạnh, đã lan vào trong cơ thể Tiết Sơ Tình.

Một người võ công cao như Tiết Sơ Tình trúng độc, dựa vào chân khí trong cơ thể nàng và thời gian dài tiếp xúc với cổ thuật, vẫn có thể khắc chế được. Nhưng một loại cổ khác lợi hại hơn đã phá hủy năng lực của nàng.

Màu môi Tiết Sơ Tình trắng xám.

Phương Chấn Mi đỡ nàng dậy, nói:

- Cô muốn nói gì, cứ nói đi!

Tiết Sơ Tình nhìn chiếc hộp, run rẩy chỉ vào nó:

- Đó là... đó là ngón tay của y...

Thẩm Thái Công nhíu mày hỏi:

- Ngón tay của ai?

Tiết Sơ Tình cười, cười rất mệt mỏi:

- Ngón tay của Hội Kê...

Đôi mày rậm của Ngã Thị Thùy nhíu lại:

- Ngón tay của Long Hội Kê làm cô bị thương?

Tiết Sơ Tình đau thương lắc đầu:

- Không...

Ngã Thị Thùy nắm chặt tay:

- Không phải y thì là ai?

Tiết Sơ Tình cố sức nói:

- Là...

Ngã Thị Thùy nhìn Tiết Sơ Tình chăm chú, nói từng chữ từng câu:

- Bất kể là ai, ta nhất định sẽ báo thù cho cô, nhất định!

Tiết Sơ Tình giật mình.

Lúc này ý thức của nàng đã mơ hồ, nhưng thần sắc và giọng nói của Ngã Thị Thùy lại khiến nàng cảm thấy quen thuộc. Bao nhiêu năm trước, Long Hội Kê cầm tay nói với nàng “ta nhất định phải cưới nàng, nhất định”, cũng kiên định như vậy, thà chết không hối hận, núi có thể dời, biển có thể lật, nhưng trái tim vĩnh viễn không thay đổi.

Lúc này, sao lại xuất hiện từ trong miệng một thanh niên vẫn luôn yên lặng?

Hắn là ai?

Âm Hỏa công chúa trong mộng lung bắt giác kêu lên một tiếng:

- Hội Kê...

Sau đó ngẩng mặt về sau, đột ngột chết đi.

Ngã Thị Thùy nhìn chăm chăm vào chiếc cổ như ngọc của cô gái kia, đường nét ưu mỹ như cổ của thiên nga, nhưng đã không còn sinh mệnh nữa.

Ngã Thị Thùy không dám tin... giống như sinh mệnh của hắn cũng đã chết theo cô gái này.

Tiết Sơ Tình đương nhiên không biết, người thanh niên này trong sự trầm mặc lại có tình cảm vô tận không nói ra. Từ khi nhìn nàng múa qua khe hở bức tường Linh Ẩn tự, Ngã Thị Thùy vẫn luôn chìm đắm vào điệu múa nhẹ nhàng kia, không thoát ra được.

Hắn quan tâm đến nàng, cho dù nàng đúng hay sai.

Cho nên vừa rồi hắn vẫn không ra tay.

Hắn không đành ra tay, không ra tay được.

Nhưng Tiết Sơ Tình đột nhiên chết đi, tất cả điệu múa đẹp như thiên tiên đều đông cứng, cuối cùng chấm dứt.

Nhưng hắn vẫn sống.

Hắn sống nhìn một sinh mệnh từng múa lên vô cùng xinh đẹp chết đi.

Ngã Thị Thùy ôm lấy Âm Hỏa công chúa, mắt hổ của hắn ngấn lệ, nhưng cũng không chảy xuống.

Hán tử trẻ tuổi tận mắt nhìn thấy tình nhân chết, sự bi thống đó giống như lửa trên băng, máu trên dao, vô cùng hùng hực vô cùng đỏ. Nhưng Tiết Sơ Tình đến chết cũng không biết, nàng đã từng rung động một nam tử như vậy.

Nếu như nàng sống trong điệu múa, vậy điệu múa này đã có tri kỷ sống vì nàng, chết vì nàng.

Đáng tiếc nàng dường như chỉ sống trong giấc mộng.

Thẩm Thái Công ngập ngừng nói:

- Cô ấy, cô ấy chết thế nào...

Phương Chấn Mi lẳng lẳng nhìn thi thể Tiết Sơ Tình, trong mắt cũng lộ ra thương tiếc vô hạn.

- Trong hộp ngoại trừ ngón tay còn có ám khí, lúc mở hộp thì ám khí bắn ra.

Phương Chấn Mi cúi đầu ngồi xuống, nhặt chiếc hộp lên, trên mặt lộ vẻ suy nghĩ.

- Với thân thủ của Âm Hỏa công chúa, ám khí bình thường đương nhiên không bắn trúng được, cho dù bắn trúng cũng không gây thương tổn được nàng... Nhưng người thiết kế cuộc ám sát này đã tính chuẩn, lúc nàng mở chiếc hộp ra tâm thần sẽ xao động, không nghi ngờ có cạm bẫy; lại khám phá ra sơ hở tử huyết của nàng, hơn nữa trên ám khí còn bôi cổ rất mạnh, đã phá tan hộ thân thuật của công chúa... Vì vậy nên Âm Hỏa công chúa...

Nói đến đây, Phương Chấn Mi khẽ than một tiếng.

Tư Không Khiêu nắm chặt tay nhìn lên trời, bi thương căm hận nói:

- Là ai? Là ai ra tay độc ác như vậy, giết chết công chúa!

Tư Không Thoái hận đến nghiến răng, hai mắt phát ra tia lửa:

- Để ta tìm hãn, băm hãn ra thành ngàn mảnh...

Tư Không Khiêu khóc không thành tiếng:

- Công chúa, uổng công ngài đối xử với Long Hội Kê như vậy... hãn...

Tư Không Thoái nhảy dựng lên mắng:

- Long Hội Kê, đồ khốn kiếp tuyệt tử tuyệt tôn người! Người hại công chúa còn chưa đủ sao! Hôm nay còn muốn... xem lão phu có băm người

thành ngàn mảnh không!

Ngay lúc này, trên sông bỗng vang lên một tiếng kinh hô.

Đó là tiếng hô yếu ớt của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết vốn còn ở trên sông, trên bè gỗ.

Trên bè gỗ ngoại trừ nàng, còn có “Chu Tử Sát Thủ” Trương Hận Thủ và Mãn Thị Song Xà.

Lúc này trăng chiếu trên sông, ánh nước lóng lánh, bè nhanh chóng đi xa, trên bè còn có mấy người, lại không nhìn thấy rõ.

Phương Chấn Mi vì cứu hai người Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, mạo hiểm xông lên thuyền lớn, cho nên không kịp cũng không tiện mang theo Tiểu Tuyết, từng ủy thác cho Trương Hận Thủ chiếu cố nàng.

Lúc này bè gỗ nhanh chóng biến mất, giống như mọc cánh bay lượn trên sông.

Thẩm Thái Công biến sắc, chạy tới mũi thuyền, đang định nhảy ra, nhưng Phương Chấn Mi lập tức giữ lại. Lúc này bè gỗ đã cách thuyền lớn mấy chục trượng, Thẩm Thái Công làm sao có thể nhảy qua được? Thẩm Thái Công gấp đến độ giậm chân nói:

- Mau bảo chủ thuyền đuổi theo...

Còn chưa dứt lời, chợt thấy dưới chân bấp bênh, lại hơi trầm xuống.

Thuyền lớn này lại đang dần dần chìm xuống.

Phương Chấn Mi nhìn lại, trông thấy Tư Không Khiêu, Tư Không Thoái, Mai Mãi, Y Mạ đều đã biến mất một cách thần kỳ.

Chợt nghe Ngã Thị Thùy giận dữ hét lớn một tiếng:

- Ở chỗ này!

Hóa ra bên cạnh thuyền lớn còn cột một chiếc thuyền nhỏ, lúc này thuyền nhỏ đã cách thuyền lớn bảy tám trượng, đang dần dần đi xa.

Thuyền lớn sắp chìm, đám Tư Không huynh đệ lại tháo thuyền lạng lẽ rời đi?

Thẩm Thái Công rống giận, tóc bạc râu bạc từng sợi dựng lên. Y giống như một con cá kiếm, nhảy lên trời cao, vẽ nên một vòng cung như cầu vồng, bay vào trong sông, vừa giống như một con cá mập trắng lướt sóng đón gió, đuổi theo thuyền nhỏ.

Y nhất định phải đuổi kịp thuyền nhỏ, đánh cho đám Tư Không huynh đệ rớt xuống sông, mới trút được cơn giận trong lòng.

Sau đó lại chèo thuyền quay về, cứu Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy.

Y hành động trong cơn tức giận. Y và Ngã Thị Thùy đều giống như anh hùng hảo hán bình thường, tức giận thì lên trời xuống đất cũng dám đi, đại náo Nam Thiên môn, lật đổ Diêm Vương điện cũng dám làm. Loại người này muốn thành danh đương nhiên không khó, nhưng muốn sống sót thông thường đều phải dựa vào một chút vận may.

Vận may của Thẩm Thái Công cũng không tốt lắm, y mất nửa canh giờ mới đuổi kịp con thuyền kia, lại phát hiện trên thuyền không một bóng người. Y mắng chửi một hồi, sau đó mới nhớ tới trước khi mình nhảy xuống sông, Phương Chấn Mi dường như đã cao giọng ngăn cản.

Lúc này y cũng nhớ tới, nước sông cuộn trào, Phương Chấn Mi không rành bơi lội, Ngã Thị Thùy càng là con vịt khô, trong ba người chỉ có mình

bơi lội giỏi nhất... mà chiếc thuyền lớn kia lại đang chìm xuống.

Thẩm Thái Công lập tức bơi trở về.

Trên sông đêm gió lớn, nước sông quay cuồng giống như sóng biển. Nếu là người khác thì dù bơi lội có tốt cũng khó nổi được trong sóng lớn, nhưng đối với Thẩm Thái Công thì chỉ giống như lúc ăn thịt viên cho thêm một chút cay, càng có mùi vị, càng ngon hơn mà thôi.

Muốn chìm chết Thẩm Thái Công, cũng giống như cầm một thùng nước chìm chết một con cá vậy.

Nhưng lúc này Thẩm Thái Công không hề ung dung tự tại, bởi vì y nhớ tới hai bằng hữu của mình.

Kinh công của Phương Chấn Mi cực cao, kình lực của Ngã Thị Thùy cực mạnh, chim trên trời chưa chắc đã thoát được Phương Chấn Mi truy đuổi, đá trên đất cũng không cứng hơn tay của Ngã Thị Thùy, nhưng muốn chìm chết hai anh hào trên bờ này, chỉ cần dùng một thùng nước là đủ.

Thẩm Thái Công còn lo lắng cho Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết không biết võ công.

Tiểu Tuyết thuần khiết thông minh giống như cháu gái nhỏ Tiểu Hồng của y trước kia.

Tiếng kêu khi đó... Tiểu Tuyết thế nào rồi?

Trên biển có đầu lâu.

Thuyền lớn đã chìm nghiêng, tốc độ chìm rất nhanh, giống như thuyền này đột nhiên biến thành một cái thùng không đáy.

Lá cờ hình đầu lâu lạnh lẽo trên cột buồm đang trôi nổi trên sông. Thấm Thái Công há miệng kêu lớn:

- Thần tài, đại cầu hùng!

Nhưng không có ai đáp lại.

Thấm Thái Công lại đổi giọng gọi:

- Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy!

Y hi vọng gọi như vậy có thể thuận lợi hơn một chút, nhưng vẫn không có người trả lời.

Nước sông cuộn cuộn, chẳng lẽ... Thấm Thái Công sốt ruột, liền lặn xuống dưới nước xem thử. Đột nhiên quanh người lạnh ngắt, giống như có ngàn mũi băng nhỏ như kim cùng đâm vào trong mạch máu quanh người y.

Lúc này y mới nhớ tới, trên thuyền lớn Nhân Đầu Phiên kia vốn có một vũng nước đọng, hiện giờ thuyền chìm, chẳng phải “nước đọng” đã hòa cùng nước sông... Thấm Thái Công biết rõ mình đã trúng cổ.

Y không phải giận dữ, mà là bi ai và thương tiếc.

Ngay cả người bơi lội giỏi như y cũng trúng phải cổ của “nước đọng”, Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy thì ao sâu bảy thước cũng không nổi lên được, lần này cùng chìm với “nước đọng” trên thuyền lớn, làm sao sống sót được? Chuyện này khiến Thấm Thái Công cảm thấy bi ai.

Thương tiếc là vì y vùi thân đáy biển, còn ai đi cứu Du Tiểu Tuyết?

Y dần dần cảm thấy tứ chi mềm nhũn như một chiếc bánh dẻo, giống như hoàn toàn không thuộc về mình, hô hấp vẫn bình thường nhưng một chút không khí cũng không vào phổi được.

Lại là nước tràn vào trong phổi.

Y suy nghĩ, như vậy cũng tốt, thần tài chết rồi, đại cầu hùng cũng chết rồi, y sống một mình cũng không có ai cãi nhau đùa giỡn, gây chuyện thị phi, còn không bằng chết đi.

Đáng tiếc cho dù là cùng thủy táng, ba người cũng không an táng cùng nhau.

Y không tìm được hâm mộ Ngã Thị Thù.

Dù sao tiểu tử này cũng hạnh phúc hơn y, có thể chết cùng với Phương Chấn Mi, như vậy cũng phong quang náo nhiệt hơn nhiều...

Lúc y từ mũi trút vào nửa bụng nước, đang còn chờ chết, một cánh tay bỗng vót y lên, hỏi y một câu:

- Ngài uống đủ chưa?

Người hỏi y lại là “con vịt khô” không rành bơi lội, “thần tài” Phương Chấn Mi. Nhìn hăn áo trắng phất phơ, chẳng những giống như không nhiễm một giọt máu, còn giống như không nhiễm một giọt nước.

Chuyện này quả thật khiến Thẩm Thái Công tức xiu.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 10 : – Trận Chiến Chìm Thuyền

Phương Chấn Mi nói:

- Lúc ngài nhảy xuống sông muốn đuổi theo thuyền nhỏ kia, ta phát hiện trên thuyền dường như không có người. Hơn nữa với công lực của Tư Không huynh đệ, còn chưa đến mức chạy đến bên mạn thuyền, thả thuyền xuống mà chúng ta không phát giác. Cho nên ta bảo ngài đừng đuổi theo, nhưng ngài lại giống như cá hồi nhìn thấy ao, vì một tiếng chui vào trong nước rồi.

Phương Chấn Mi cười cười lại nói:

- Còn lại ta và A Thù hai con vịt khô, đúng là thê thảm.

Thẩm Thái Công chỉ đành cười khổ, bởi vì bây giờ xem ra người thê thảm chính là y. Y uốn lười vào trong cổ họng, gần như ói ra cả ruột, nhưng trong bụng hiển nhiên vẫn còn nửa thìa nước hôi.

- Nếu trên thuyền đã không có người, vậy chỉ là dụ chúng ta đuổi theo mà thôi, bọn chúng đương nhiên vẫn chưa đi xa. Khi đó ta nghĩ, với khả năng bơi lội của ngài không đến mức gặp nguy hiểm, liền bảo A Thù ném hai miếng gỗ xuống sông, giả vờ kêu một câu, để người ẩn nấp cho rằng ba chúng ta đã xuống nước rồi.

Phương Chấn Mi rử rử nói tiếp:

- Quả nhiên, Tư Không huynh đệ và Mai Mãi, Y Mạ đều cho rằng chúng ta thật sự xuống sông, chỉ nghe Y Mạ nói...

Khi đó thuyền lớn đang nhanh chóng chìm xuống. Mai Mãi ôm một chiếc thuyền trúc, đang định thả xuống sông. Y Mạ liền nói:

- Không cần hoảng hốt, ba tên ranh con kia đuổi theo thuyền trống rồi, không thể trở lại nhanh như vậy được.

Chợt nghe Tư Không Khiêu lạnh lùng nói:

- Sẽ trở lại.

Mai Mãi “ồ” một tiếng, hiển nhiên là không tin.

Tư Không Khiêu trầm giọng nói:

- Bọn chúng đuổi kịp thuyền trống, biết là trúng kế, nhất định sẽ quay lại xem thử. Khi đó thuyền này đã chìm, “nước đọng” lan vào khu vực sông này, chỉ cần bọn chúng bơi đến gần nhất định sẽ trúng cõ, mất mạng trong sông.

Mai Mãi cười ha hả nói:

- Cái gì Phương Chấn Mi danh chấn tám hướng, cái gì đại hiệp Ngã Thị Thùy uy chấn tám phương, cái gì Thần Điều Thẩm Thái Công quét ngang tám mặt, còn không phải đều chìm dưới đáy sông làm thức ăn cho cá sao.

Y Mạ lại nói:

- Nếu... nếu ba người bọn chúng không phải bơi trở lại, mà là leo lên thuyền trống chèo trở lại... “nước đọng” sẽ không có tác dụng.

Tư Không Khiêu lẩm bẩm nói:

- Nói vậy cũng đúng...

Tư Không Thoái nói tiếp:

- Chuyện này không cần lo lắng, nếu bọn chúng leo lên thuyền trống, vậy càng là một con đường chết. Trên thuyền ta đã bôi độc cổ “nhân đầu phi hàng”, chỉ cần bọn chúng đi lên, ba ngày sau trên bờ sông sẽ có thêm một thuyền ba thi thể... ba thi thể không mục nát, nhưng trong đầu lại đầy sâu bọ.

Ngã Thị Thùy nghe được liền nghiêng răng nghiêng lợi. Phương Chấn Mi thấp giọng nói:

- Thảm lão đã đuổi theo, khó tránh khỏi trúng phải cạm bẫy. Chúng ta bắt giữ bọn chúng, bảo bọn chúng giao thuốc giải ra, đó mới là thượng sách.

Lại nghe Tư Không Khiêu nói:

- Kế hay, kế hay, ca ca đúng là tính toán chuẩn xác.

Tư Không Thoái cười lạnh nói:

- Đây không phải tính toán chuẩn xác gì, chỉ là nhổ cỏ tận gốc, không độc không phải trượng phu mà thôi.

Tư Không Khiêu lại nói:

- Chúng ta đã sớm vạch định kế hoạch, giết chết Âm Hỏa công chúa, cũng trừ đi ba tên phế vật lo chuyện bao đồng này... bước tiếp theo nên làm thế nào đây?

Tư Không Thoái hỏi ngược lại:

- Ngày mai sẽ ra tay?

Tư Không Khiêu giống như tỉnh ngộ:

- Mai là ngày gì?

Tư Không Thoái cười âm hiểm một tiếng:

- Chúng ta trở về trong phiên gặp động chủ rồi tính sau...

Sau đó là một tiếng “tùm”, giống như Tư Không Thoái lệnh cho Y Mai thả thuyền xuống sông. Lúc này nước sông đã dâng đến mạn thuyền, “nước động” cũng bắt đầu hòa cùng nước sông, sắp tràn lên sàn thuyền.

Tư Không Thoái bỗng nói:

- Mai Mãi!

Mai Mãi đáp:

- Có!

Tư Không Thoái nói:

- Người đi đến mũi thuyền, đưa thi thể Âm Hỏa công chúa đến đây!

Mai Mãi dường như hơi chần chừ. Tư Không Khiêu hỏi:

- Âm Hỏa công chúa đã chết rồi, còn cần thi thể của cô ta làm gì?

Tư Không Thoái không kiên nhẫn nói:

- Người lại không biết, Long Hội Kê bình sinh yêu quý nhất Âm Hỏa công chúa. Lỡ may chúng ta thất bại, vậy dùng thi thể của Âm Hỏa công chúa hù dọa hãn một phen, bảo đảm hãn sẽ mất hồn mất vía, nhất định phải chết.

Tư Không Khiêu lại hòa theo:

- Ca ca cao kiến, cao kiến...

Tư Không Thoái thúc giục:

- Nhanh đi!

Mai Mãi lướt đến mũi tàu, thấy thi thể của Âm Hỏa công chúa vẫn nằm ở đó. Dung mạo của Âm Hỏa công chúa Tiết Sơ Tình rất xinh đẹp, dáng vẻ cao quý, trước kia Mai Mãi chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa. Hiện giờ sau khi nàng chết, lại có thể chạm vào thân thể nàng, đó cũng là một chuyện vui sướng. Ngay lúc này, sau vai hăn đột nhiên bị người khác nhẹ nhàng vỗ một cái.

Mai Mãi chợt quay đầu, trông thấy một thanh niên áo đen.

Mai Mãi lập tức xuất kiếm, động tác rút kiếm của hăn gần như hoàn thành cùng lúc với động tác quay đầu.

Một sát thủ ra tay, tốc độ chính là phán quyết sinh tử. Phản ứng của sát thủ giống như màu sắc trên người con tắc kè, đầu lưỡi trong miệng con cóc, công kích của rắn độc, đã biến thành phản ứng hoàn toàn tự động.

Tiền vốn lớn nhất của một sát thủ chính là ra tay nhanh.

Mai Mãi đủ nhanh.

Nhưng hăn chỉ đủ nhanh để rút kiếm xuất kiếm, sau một tiếng “bình”, hăn đã mang theo thanh kiếm cong như sắt vụn và khuôn mặt như quả hồng nát bay ngược ra sáu trượng, ngã vào trong “nước đọng”.

Từ đây không còn sát thủ Mai Mãi nữa.

Ngã Thị Thùy chậm rãi thu nắm tay lại, lạnh lùng nhìn vũng “nước đọng” kia, tự nói:

- Ta đã vỗ người một cái, đừng nói ta giết người mà không báo trước.

Lúc này Tư Không Khiêu bên thuyền đã có cảnh giác, hỏi nhanh một tiếng:

- Ai?

Y Mại cũng kêu lên:

- Lão Mai, chuyện gì...

Đột nhiên lại không có âm thanh, hiển nhiên là Tư Không huynh đệ đã phát giác không thích hợp, cấm hẳn lên tiếng.

Tư Không Thoái vung tay lên, Tư Không Khiêu liền như con báo bắn ra, nhẹ nhàng nhún lên mũi thuyền, lại giống như một viên đạn bay lên cột buồm.

Từ trên cao nhìn xuống mới có thể thấy rõ.

Tư Không Khiêu lập tức phát hiện thi hài của Âm Hỏa công chúa ở mũi thuyền, cùng với đại hán canh giữ bên cạnh tử thi giống như thần thủ hộ.

Trong lòng Tư Không Khiêu phát lạnh... Ngã Thị Thù đã trở lại rồi?

Ngay lúc này, hăn liếc thấy Y Mại đang ẩn nấp, nhanh chóng tiếp cận Ngã Thị Thù.

Tư Không Khiêu lập tức lấy ra mấy món ám khí có cỡ độc cực kỳ lợi hại, chỉ cần Y Mại vừa ra tay với Ngã Thị Thù, hăn sẽ bắn toàn bộ ám khí ra.

Ngã Thị Thù chắc chắn phải chết.

Y Mại cũng là một sát thủ giỏi.

Điều kiện để trở thành một sát thủ giỏi, ngoại trừ lúc động như rắn độc, như báo, như ong chích, lúc tĩnh cũng phải kiên nhẫn như mèo bắt chuột.

Bởi vì biết chờ đợi, mới có thể tìm thời cơ tốt nhất một kích tất sát.

Chỉ là Y Mạ đã không cần đợi thêm.

Hắn đã nhìn thấy thời cơ tốt nhất.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy thần sắc lộ ra trong mắt Ngã Thị Thùy.

Thần sắc trong mắt Ngã Thị Thùy là bi thương, là ái mộ, là tất cả tình sâu phức tạp. Người có đôi mắt này đã đắm chìm vào, rất khó tự rút ra. Ngã Thị Thùy đang ngờ ngẩn nhìn thân thể không còn sinh mệnh của Âm Hỏa công chúa.

Y Mạ có kinh nghiệm giết người nhiều năm. Lần đầu tiên hắn giết người là vào lúc chín tuổi, hắn nhìn lén cha nuôi đang vui vẻ với tình nhân, dùng búa đốn củi bổ vào sau cổ đối phương.

Y Mạ vĩnh viễn có thể nắm được thời cơ giết người tốt nhất.

Hắn lập tức xông ra, xuất kiếm... Cho dù hắn thất thủ, Ngã Thị Thùy nhất thời cũng không thể chế ngự được hắn. Mà hắn biết rõ Tư Không Khiêu trên cột buồm nhất định sẽ nắm chuẩn thời gian, ra tay giúp hắn, hơn nữa sau lưng hắn còn có Tư Không Thoái.

Một kiếm này của Y Mạ, thân pháp và xuất thủ đều hoàn mỹ như nhau.

Tư Không Khiêu trên cột buồm quả nhiên cũng ra tay.

Tư Không Khiêu cả người bay xuống, đụng trúng Y Mạ đang lao tới.

Y Mại cũng không ngờ Tư Không Khiêu lại ra tay như vậy.

Hắn vốn tưởng rằng Tư Không Khiêu sẽ phóng ám khí giúp mình, không ngờ Tư Không Khiêu lại biến bản thân thành ám khí, bắn về phía mình.

Bay đến như vậy, Y Mại không thể dùng kiếm ám sát, thân thể lướt tới cũng không dừng lại được, va chạm với nhau.

Ngã Thị Thù đột nhiên bừng tỉnh, hét lớn xuất thủ.

Thân thể Y Mại bay ngược, còn chưa rơi xuống sông thì xương mặt của hắn đã biến dạng.

Tư Không Thoái lập tức cảnh giác.

Nhưng sau lưng hắn khẽ vang một tiếng, thuyền nhỏ chông chênh. Hắn lập tức biết có người đã từ trên cột buồm nhảy xuống thuyền, cắt đứt đường lui của hắn.

Người này có thể trong nháy mắt im hơi lặng tiếng phong tỏa huyết đạo của Tư Không Khiêu, ném hắn về phía Y Mại, giải cứu Ngã Thị Thù, sau đó chiếm cứ thuyền nhỏ, cắt đứt đường lui của mình, ngoại trừ Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi thì còn có ai? Tư Không Thoái cười khổ, cũng không xoay người, chậm rãi nói:

- Xem ra ta đã coi thường người.

Tay áo Phương Chấn Mi phất phơ trên sông.

- Người cũng không nhìn ta.

- Người muốn ta nhìn người?

Tư Không Thoái chậm rãi quay đầu, lửa xanh trong mắt hắt càng âm u.

Phương Chấn Mi mỉm cười nhìn về phía hắt:

- Nghe nói lửa xanh trong hai mắt người, có thể dựa vào ý chí lực khiến đầu của kẻ địch tự động nổ tung, chẳng biết có chuyện này thật không?

Tư Không Thoái lạnh lùng nói:

- Cặp mắt của người có vẻ như nhìn vào mặt ta, nhưng thật ra là xuyên qua ta, nhìn về nơi xa phía sau lưng. Nếu như người không tin, vì sao không dám nhìn vào mắt ta?

Phương Chấn Mi lạnh nhạt nói:

- Ta không phải là thiêu thân, chẳng lẽ biết lửa nóng mà còn muốn bay vào?

Tư Không Thoái cười lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng nếu người không nhìn vào toàn thân trên dưới ta, ta tùy thời có thể phát ra một kích chí mạng với người.

Phương Chấn Mi vẫn ôn hoà nói:

- Đối mặt với cao thủ như người, ta dĩ nhiên không dám sơ suất. Nhưng khi sau lưng người có kẻ địch hùng mạnh, người làm thế nào phát ra một kích kia với ta, để hử lưng cho người khác?

Ánh sáng xanh trong mắt Tư Không Thoái càng sáng hơn.

Ngã Thị Thùy đang ở sau lưng hắt.

Tư Không Thoái hận đến nghiêng răng. Hai tay Ngã Thị Thùy nâng Âm Hỏa công chúa, lại nói:

- Đệ đệ của người đang ở trên thuyền, “nước đọng” đã sắp tràn lên. Nếu như người còn muốn có một đệ đệ, vậy thì mau đi khiêng hần lên.

Tư Không Thoái cười lạnh nói:

- Trên tay ta ôm một người, chẳng phải càng không có hi vọng sống?

Ngã Thị Thùy cá giận nói:

- Chẳng lẽ người vì an nguy của mình, cứ để mặc cho Tư Không Khiêu chết?

Tư Không Thoái lạnh lùng nói:

- Nếu không có chính ta, vậy làm gì có đệ đệ.

Phương Chấn Mi khẽ thở dài nói:

- Tư Không, chúng ta cũng không muốn làm khó dễ người, chỉ muốn biết đây là bố cục gì? Các người muốn âm mưu xúi giục chuyện gì ở khu vực này? Chuyện này có quan hệ gì đến Âm Hỏa công chúa và Long Hội Kê? Lại có liên quan gì đến Tiểu Tuyết cô nương?

Tư Không Thoái đột nhiên cười.

- Hóa ra người chẳng biết gì cả.

Phương Chấn Mi nói:

- Đang muốn người nói cho chúng ta biết.

Tư Không Thoái nói:

- Bây giờ ta đã không cần nói cho các người biết nữa.

Ngã Thị Thùy quát lớn:

- Người không cần mạng của Tư Không Khiêu, chẳng lẽ ngay cả mạng của mình cũng không cần?

Tư Không Thoái cười hà hà:

- Khi tình hình đang có lợi với ta, tại sao ta phải bị người khác uy hiếp?

Hắn chuyển sang cười sáng sặc:

- Đầu tiên, trên thuyền mà các người tới còn có một cô bé, hiện giờ đã rơi vào trong tay ta. Nếu như ta không còn sống trở về, cảnh ngộ của cô ta sẽ còn thảm hơn cái chết gấp trăm lần ngàn lần... Chỉ với điểm này, ta có thể bắt người đi lên thuyền lớn, còn ta lại đi lên thuyền nhỏ, nếu không...

- Ta hét lớn một tiếng, các người chẳng khác nào tự tay hại chết một cô gái vô tội.

Phương Chấn Mi chỉ đành lên thuyền lớn.

Tư Không Thoái nhảy xuống dưới thuyền nhỏ.

- Ngoài ra mạng của đệ đệ ta, các người cũng phải phụ trách giữ gìn giúp ta. Nếu hắn có tổn hại gì, hà hà, trong ba người các người thiếu đi một người, chắc hắn lão già kia đã đuổi theo thuyền, ta đã rải cỏ trên thuyền và trong nước, dù thế nào hắn nhất định sẽ trúng cỏ. Nếu các người muốn mạng của hắn, vậy thì phải giữ mạng của Tư Không Khiêu.

Tư Không Thoái càng nói càng đắc ý.

- Ta trước tiên đưa thuốc giải cho các người. Các người đưa đệ đệ vô dụng kia của ta lên thuyền nhỏ, cũng không được gỡ thủ đoạn gì, nếu không ta ném thuốc giải xuống sông, trên thế gian này chỉ một mình ta biết cách điều chế. Cho dù các người chế ngự được ta, bắt ta điều chế, cũng phải mất năm ngày năm đêm, vị lão bằng hữu kia của các người sẽ không thể cứu vãn được nữa. Nếu các người không tin, có thể thử một lần.

Phương Chấn Mi tin. Ngã Thị Thùy chỉ đành đưa Tư Không Khiêu lên thuyền nhỏ. Tư Không Thoái lại muốn Ngã Thị Thùy giải huyết đạo cho Tư Không Khiêu, sau đó bảo Ngã Thị Thùy nhảy lên thuyền lớn.

- Các người ở lại trên thuyền lớn, với sự đa mưu túc trí của Giang Nam Bạch Y, một chút nước sông nho nhỏ này, cộng thêm một chút nước động, dĩ nhiên không làm gì được các người.

Ngã Thị Thùy cả giận nói:

- Vậy chúng ta làm thế nào tin thứ người đưa là thật?
- Bởi vì các người không thể không tin.

Phương Chấn Mi lẳng lẳng hỏi một câu:

- Nếu như không có đảm bảo quá lớn, người đoán xem chúng ta có thể bất chấp tất cả, trước hết giết hai người các người, báo thù cho vị bằng hữu kia của chúng ta rồi tính sau.

Ánh sáng xanh trong mắt Tư Không Thoái nhất thời giảm xuống, một lúc sau mới khôi phục.

- Người sẽ không làm như vậy.
- Tại sao?

- Bởi vì người là Phương Chấn Mi. Phương Chấn Mi sẽ không vì an nguy của mình mà hi sinh tính mạng của băng hữu, thậm chí sẽ không vì sinh tử tồn vong của mình mà phá hủy bất kỳ sinh mệnh nào. Ha ha ha, Phương Chấn Mi ngay cả con mèo cũng không giết.

Phương Chấn Mi lạnh lùng nói:

- Nhưng nếu như cũng là vì an nguy của băng hữu thì sao?

Tư Không Thoái nghiêm mặt nói:

- Người yên tâm, thuốc này là thuốc giải. Bởi vì ta đang muốn người đáp ứng ta, ngày mai sinh nhật của Nhất Điều Long, người không được đi. Chỉ cần chúng ta nhìn thấy người xuất hiện, bất kể người có phá hoại chuyện tốt của chúng ta hay không, chúng ta cũng sẽ giết chết cô bé kia. Cho nên...

Hắn giục Tư Không Khiêu chèo thuyền rời đi, chỉ sợ Phương Chấn Mi thay đổi chủ ý.

- Huống hồ, chúng ta đều biết vị lão băng hữu kia của người yêu quý vị tiểu cô nương kia nhất. Chỉ cần hắn còn sống, sẽ càng chú trọng đến an nguy của tiểu cô nương, người cũng sẽ càng không đến lễ mừng thọ xen vào việc người khác... Khi mọi chuyện xong xuôi, chúng ta sẽ trả lại tiểu cô nương cho các người, như vậy được rồi chứ?

Lúc này thuyền nhỏ đã dần dần đi xa, thuyền lớn cũng dần dần nghiêng ngả. Chỉ nghe tiếng cười âm hiểm của Tư Không Thoái từ nơi xa truyền đến:

- Vì vậy chúng ta cũng giống như người, hi vọng vị lão băng hữu kia của người sống sót, đối với người hay với ta đều có lợi... cho nên thuốc giải là thật, yên tâm dùng đi!

Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy chỉ sợ chân dính vào “nước đọng”, đã nhảy lên đỉnh khoang thuyền, nhưng thuyền đã dần dần chìm xuống. Phương Chấn Mi tháo xuống toàn bộ khoang thuyền bằng trúc, lộn ngược lại trên sông, trở thành một chiếc thuyền nhỏ kỳ dị khác, dùng trục buồm ngang làm mái chèo, tuần tra chung quanh, chờ Thẩm Thái Công trở lại.

Quả nhiên nhờ vậy mà cứu được Thẩm Thái Công.

Do đó lúc Thẩm Thái Công tỉnh lại thì đã nằm ở trên bờ, độc cũng tiêu đi.

Bằng hữu của y cũng yên lành, không chết đi, ngược lại còn cứu y một mạng.

Nhưng Tiểu Tuyết thì sao?

Thẩm Thái Công không nhịn được hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc bọn chúng bắt Tiểu Tuyết đi sao?

Phương Chấn Mi trầm ngâm một chút:

- Kỳ quái, chuyện này sao vẫn luôn dính dáng đến Tiểu Tuyết cô nương?

Ngã Thị Thùy cũng hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta để mặc cho Nhất Điều Long xảy ra chuyện vào ngày sinh nhật, không để ý tới sao?

Phương Chấn Mi hỏi ngược lại:

- Nếu bây giờ chúng ta xen vào, chẳng phải là làm hại Tiểu Tuyết sao?

Thẩm Thái Công cắt lời:

- Đúng vậy, cho nên chuyện cấp bách hiện nay vẫn là cứu Tiểu Tuyết về trước, mới có thể ngăn cản âm mưu của Nhân Đầu Phiên.

Ngã Thị Thù trở mặt nói:

- Nhưng phải cứu Tiểu Tuyết trước sinh nhật của Nhất Điều Long, mà sinh nhật của Nhất Điều Long là ngày mai, nói cách khác...

Hắn ngẩng đầu, thấy trăng đã chìm về phía tây, liền đổi giọng nói:

- Là hôm nay rồi.

Thẩm Thái Công sốt ruột đến mức đi tới đi lui, giống như đã già đi rất nhiều:

- Nên đến nơi nào tìm cô ấy...

Phương Chấn Mi nói:

- Thẩm lão, độc còn sót lại trong cơ thể ngài vẫn chưa tiêu hết, hay là...

Thẩm Thái Công gấp đến độ đỏ bừng mặt, yêu cầu Phương Chấn Mi:

- Thần tài, ta biết người luôn có biện pháp. Thứ mà chó người cũng không ra, người vừa người liền biết ngay; cháu trai của Gia Cát Lượng nghĩ không ra diệu kế, người nhường mày một cái liền thông suốt. Người lợi hại... nhưng nếu người nghĩ ra phương pháp tìm được Tiểu Tuyết, xin hãy để ta đi, nhất định phải cho ta đi...

Phương Chấn Mi than một tiếng, vỗ vỗ vai y nói:

- Ta biết. Ngài trước tiên nghỉ ngơi một chút, tự mình vận công bức cổ độc ra ngoài, tránh để sót lại trong cơ thể, gây tai họa về sau...

Thẩm Thái Công vung tay một cái, cả giận nói:

- Ai da, lúc này người bảo ta... bảo ta làm sao nghỉ được?

Nói xong vội để lại một câu:

- Ta đi vệ sinh.

Trông thấy Thẩm Thái Công chạy đến bụi cây đi vệ sinh, Phương Chấn Mi quay sang Ngã Thị Thù thấp giọng than:

- Thẩm lão... nhất định là nhớ tới cháu gái Tiểu Hồng của y...

Ngã Thị Thù là một hảo hán kiên cường cương nghị, cũng không kìm được bi thương chua xót:

- Cháu gái Tiểu Hồng của y là bị Thập Bất Toàn hại... nhưng y vẫn luôn canh cánh trong lòng, cảm thấy Tiểu Hồng là do người làm ông như y liên lụy chết...

Phương Chấn Mi lắc đầu thở dài:

- Đáng thương, Tiểu Hồng là người thân duy nhất của y... hiện nay Tiểu Tuyết lại xảy ra chuyện...

Ngã Thị Thù đột nhiên hỏi:

- Người có manh mối tìm được Tiểu Tuyết đúng không?

Phương Chấn Mi không trả lời, chỉ nói:

- Không nên để Thẩm lão biết, trong cơ thể y độc chưa tiêu hết, để y nghỉ ngơi trước, sau đó ta sẽ đi tìm.

Ngã Thị Thù gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, có điều cứu người như cứu hỏa, phải nhanh không được chậm. Không bằng ta quán lấy lão bất tử, còn người đi cứu, hoặc là người quán lấy y, để ta đi cứu.

Phương Chấn Mi ngắt lời nói:

- Nào đã tới chuyện cứu hay không cứu. Ta không phải là thần tiên, cũng không tìm được sào huyết của bọn chúng, càng sợ rút dây động rừng, ngược lại làm hại Tiểu Tuyết.

Ngã Thị Thùy hỏi:

- Vậy phương pháp của người là...

Phương Chấn Mi nói:

- Ta cũng không có biện pháp gì. Có điều trước khi phi thân qua thuyền lớn, ta từng nhờ sát thủ trên sông Trương Hận Thủ chiếu cố Tiểu Tuyết...

Ngã Thị Thùy ngắt lời:

- Nhưng Trương Hận Thủ và Tư Không Thoái là cùng một bọn.

Phương Chấn Mi nói:

- Mặc dù như vậy, nhưng ta luôn cảm thấy Trương Hận Thủ không phải là một người giang hồ thất tín. Hẳn có thể ám sát ta, nhưng sẽ không phụ ủy thác của người khác, hoặc là hèn hạ đến mức ra tay với một cô bé không biết võ công...

Ngã Thị Thùy trầm ngâm một lúc, nói:

- Ta bội phục người.

Phương Chấn Mi lại không ngờ được câu này:

- Cái gì?

Ngã Thị Thù nói:

- Người lăn lộn trên giang hồ lâu như vậy, gặp quá nhiều lừa gạt và trặc trở, nhưng vẫn tin tưởng vào người khác, bao gồm cả băng hữu và kẻ địch.

Phương Chấn Mi cười một tiếng, nói:

- Thực ra băng hữu và kẻ địch đều là người, có lúc kẻ địch còn chân thành đáng kính hơn.

Ngã Thị Thù nói:

- Nhưng ta vẫn vui vì là băng hữu với người.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Có ai không vui như vậy? Nếu như có kiếp sau, ta vẫn không muốn thiếu hai cái miệng của người và Thảm lão mắng ta.

Ngã Thị Thù hào sảng cười mấy tiếng, lại quay về đề tài ban đầu, hỏi:

- Vậy manh mối của người chính là Trương Hận Thủ?

Phương Chấn Mi nhíu mày nói:

- Ta luôn cảm thấy, Trương Hận Thủ vốn muốn bắt giữ Tiểu Tuyệt, hoặc là đánh ta bị thương, nhưng sau khi thất bại lại làm như vậy, hiển nhiên không phải bản ý của hắn... chắc là hắn sẽ có bàn giao.

Ngã Thị Thù nói:

- Đừng quên tối nay nước sông chảy xiết, hơn nữa trong sông có “nước đòng”...

Phương Chấn Mi cười nói tiếp:

- Cũng đừng quên, ngoại hiệu của Trương Hận Thủ là “thích khách trong thuyền”, cũng là “sát thủ trên sông”.

Ngã Thị Thù suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy, đợi lát nữa ta quần lấy lão bất tử, người đi xem thử có thể gặp được sát thủ kia hay không.

Phương Chấn Mi nói:

-Ồ, sao Thảm lão đi lâu như vậy...

Chợt nghe Thảm Thái Công mơ mơ hồ hồ, trầm trầm khàn khàn đáp một tiếng, run run rẩy rẩy, loạng loạng choạng choạng trở về, vừa về tới liền hỏi:

- Các người có nghĩ ra biện pháp tìm được Tiểu Tuyết không?

Phương Chấn Mi nói:

- Thiên hạ lớn như vậy, không phải muốn tìm là tìm được. Dù sao ngày mai chắc chắn là một ngày vất vả, ngài trước tiên vẫn nên nghỉ ngơi một chút.

Ngã Thị Thù cũng khuyên nhủ:

- Lão sốt ruột cũng vô dụng, ta nghĩ bọn chúng cũng không dám làm gì cô bé kia đâu...

Nói được một nửa, hần nhìn phần mộ của Âm Hỏa công chúa mà mình vừa đắp lên, không tìm được thương tâm.

Thẩm Thái Công khẽ “ừ” một tiếng, mắt nửa khép nửa mở, giống như cực kỳ mệt mỏi buồn ngủ. Phương Chấn Mi thấy vậy mới yên tâm một chút.

Ngay cả Phương Chấn Mi cũng không phát giác ra, Thẩm Thái Công đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người bọn họ, bởi vì Thẩm Thái Công căn bản không đi vệ sinh. Ý nóng lòng muốn tìm Tiểu Tuyết, lại sợ Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy muốn tốt cho y, giấu giếm tung tích của Tiểu Tuyết, cho nên mới làm như vậy.

Với khả năng quan sát của Phương Chấn Mi, bình thường nếu như cẩn thận đề phòng, sẽ phát hiện ra Thẩm Thái Công nghe lén. Nhưng cho dù là người thông minh, cũng sẽ bị người nhìn như hồ đồ lừa gạt, hơn nữa người có khả năng quan sát tốt, lại thường bị người bên cạnh mình che giấu.

Cho nên tín nhiệm thường là nguyên nhân chính dẫn đến thành công và tạo thành thất bại.

Ngay khi mắt của Thẩm Thái Công nửa khép nửa mở, Ngã Thị Thùy đang ngơ ngẩn xuất thần, Phương Chấn Mi hơi thả lỏng người, ba người đều nhìn thấy nước sông trôi tới một thứ.

Một người.

Ngã Thị Thùy thất thanh kêu lên:

- Trương Hận Thủ?

Phương Chấn Mi và Thẩm Thái Công đã một trước một sau lao tới bờ sông.

Thật sự là Trương Hận Thủ.

Hơn nữa còn là Trương Hận Thủ sắp chết.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 11 : – Sát Thủ Giết Sát Thủ

Phương Chấn Mi đỡ Trương Hận Thủ ướt đầm dẫy, vừa nhìn tình hình, lập tức liên tục truyền chân khí vào trong cơ thể Trương Hận Thủ.

Trương Hận Thủ chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt của hắn rời rạc, không còn sắc bén.

- Sát thủ không thể bại, bại chỉ có chết.

- Ta biết.

- Người đã đánh bại ta, nhưng cũng không giết ta.

- Ta và người không thù không oán, tại sao phải giết người?

- Người còn nhờ ta chiếu cố cô bé mà ta muốn bắt.

- Đổi lại là người, vào thời khắc gian nguy như vậy, có thể cũng sẽ ủy thác cho ta.

- Thế nhưng.

Trương Hận Thủ khó khăn nói:

- Cô bé kia...

Thẩm Thái Công vội hỏi:

- Cô ấy làm sao rồi?

Trương Hận Thủ cười khở lắc đầu:

- Ta... đã phụ ủy thác của người.

Phương Chấn Mi nói:

- Đừng nói như vậy... cô bé kia rốt cuộc thế nào rồi?

Hắn đã nhìn ra thương thế của Trương Hận Thủ, cổ họng có một vết tích nhàn nhạt, vết tích này đã phá vỡ bảy động mạch và tĩnh mạch trên cổ Trương Hận Thủ, nếu là người thường thì đã sớm tắt thở rồi. Hơn nữa trên người Trương Hận Thủ còn dính phải “nước động” mỏng manh trong sông, nếu Trương Hận Thủ không nổi danh là “sát thủ trên sông”, khả năng bơi lội cũng là hạng nhất, vậy cho dù không trọng thương mà chết cũng sẽ ngạt thở trong sông.

Nhưng Trương Hận Thủ vẫn vùng vẫy đến trên bờ.

Hắn nhất định có lời muốn nói.

- Kẻ nào giết người?

- Hoắc Oan Nhai.

- Đệ nhất sát thủ Hoắc Oan Nhai trong Nhân Đầu Phiên?

- Cũng là đệ tử chân truyền của “Mao Sơn Động” Tư Vô Cầu?

Phương Chấn Mi cảm thấy ngạc nhiên:

- Các người cùng ở Nhân Đầu Phiên, sao hắn lại giết người?

- Hắn đâu chỉ giết ta, còn hại chết Mãn Thị Song Xà.

Trương Hận Thủ cười khở nói:

- Người nói đúng, nếu thật là chủ nhân tốt đáng để người khác quên mình phục vụ, vậy không nên để thủ hạ hảo thủ tùy tiện hi sinh tính mạng... Vừa rồi Hoắc Oan Nhai đột nhiên lên lên bè gỗ, muốn bắt tiểu cô nương kia. Ta nói “ta chịu ủy thác của người khác, nếu muốn bắt cô ta đi, vậy hãy đợi Phương Chấn Mi trở lại”. Hãn hỏi “người ăn cơm bên nào”. Ta đáp “chuyện này không liên quan đứng bên nào, chỉ là tín nghĩa giang hồ, ta dù phải liều mạng với Phương Chấn Mi cũng phải bắt được tiểu cô nương, nhưng không thể ra tay vào lúc hãn không có ở đây”. Hãn cười lạnh một tiếng nói “được, ta nghe theo người”. Ta tưởng là thật, ai ngờ hãn lại đột nhiên xuất thủ...

Phương Chấn Mi chợt hỏi:

- Hoắc Oan Nhai dùng vũ khí gì?

Trương Hận Thủ lập tức biết dụng ý Phương Chấn Mi.

- Kiếm.

Hãn đáp.

Phương Chấn Mi nhíu mày:

- Kiếm?

Trương Hận Thủ nói:

- Khi đó kiếm của ta chưa ra khỏi vỏ, vỏ kiếm bảo vệ cổ họng, mũi kiếm của hãn đánh vào đầu kiếm của ta.

Phương Chấn Mi có thể tưởng tượng được tình cảnh khi đó. Trong sông, trên bè, Hoắc Oan Nhai đột nhiên xuất kiếm tập kích Trương Hận Thủ. Kiếm của Trương Hận Thủ chưa kịp rút ra, vẫn treo ngược từ cổ họng đến bụng, đó là phương thức treo kiếm đặc biệt của hãn. Mũi kiếm của

Hoắc Oan Nhai vốn đâm vào cổ họng Trương Hận Thủ, lại đâm trúng đầu kiếm. Lực lượng của mũi kiếm xuyên thấu qua đánh vào cổ Trương Hận Thủ, phá vỡ bảy gân mạch chung quanh cổ hăn.

Trương Hận Thủ nổi tiếng là rút kiếm như chớp, nhưng một kiếm này của Hoắc Oan Nhai có thể nhanh đến mức Trương Hận Thủ cũng không kịp rút kiếm, mà lực đạo lại lớn như vậy, Hoắc Oan Nhai không hổ là sát thủ đứng trên Trương Hận Thủ.

Phương Chấn Mi gật đầu, hăn đã cảm giác được cái bóng của một kẻ địch mạnh mẽ.

- Ta biết rồi, người yên tâm đi!

Trong mắt Trương Hận Thủ có một lớp sương mù.

Hăn hiểu được ý tứ của Phương Chấn Mi.

Hăn vùng vẫy đến nơi này, để Phương Chấn Mi nhìn rõ vết thương của hăn. Phương Chấn Mi bảo hăn “yên tâm”, hăn cũng thật sự yên tâm.

Bởi vì Phương Chấn Mi nhất định sẽ để hăn chết được nhắm mắt.

Hăn cố gắng nói:

- Ta là một sát thủ. Hoắc Oan Nhai bắt tiểu cô nương đi, ta biết hăn sẽ đưa cô ấy đến tổng đàn của Nhân Đầu Phiên hoặc Mao Sơn Động. Nhưng dù sao ta cũng từng là thuộc hạ của bọn họ, ta không thể nói cho người biết chỗ đó ở đâu, ta không thể phản bội chủ nhân. Cho nên... người cũng không cần làm gì cho ta cả.

Phương Chấn Mi đồng ý:

- Con người vốn không nên phản bội người khác. Ta cũng không làm gì cho người cả, có điều Hoắc Oan Nhai ám toán người, về tình về nghĩa,

mỗi người trong võ lâm đều nên đòi lại công bình.

Trương Hận Thủ thở dốc nói:

- Tuy ta không thể nói cho người biết, thế nhưng...

Ánh mắt hắn giống như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại bắt đầu thở dốc, một tay cong lên, muốn cầm lấy tay Phương Chấn Mi. Thẩm Thái Công vội vàng giữ lấy mạch môn của hắn, sắc mặt biến đổi nhìn sang Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi hiểu ý:

- Người còn chuyện gì muốn nhắn nhủ không?

Trương Hận Thủ đột nhiên nhìn sang Thẩm Thái Công, lại nhìn sang Phương Chấn Mi, trong mắt xuất hiện an ủi và vui vẻ, cuối cùng tắt thở.

Ngã Thị Thùy chậm rãi đến gần, nói từng chữ từng câu:

- Thật là một hảo hán.

Phương Chấn Mi thở dài nói:

- Đáng tiếc... chúng ta vẫn không biết tung tích của Tiểu Tuyết.

Nói xong lại liếc sang Thẩm Thái Công.

Thẩm Thái Công than một tiếng, cũng không nói tiếp.

Sau khi chôn cất Trương Hận Thủ, ba người Phương Chấn Mi và Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy phân biệt chọn hai gốc cây lớn, ngả trên cành cây.

Người giang hồ ăn gió uống mưa vốn là chuyện bình thường.

Phương Chấn Mi vốn đang nghĩ kế cứu Tiểu Tuyết, đồng thời tìm cách chấp vá những sự kiện lại với nhau, suy nghĩ hướng đi tiếp theo, cùng với quan hệ giữa Nhất Điều Long và Âm Hỏa công chúa, nhưng một lúc sau lại cảm thấy buồn ngủ, liền ngủ một giấc.

Trời rất nhanh đã sáng, Phương Chấn Mi cũng rất nhanh tỉnh dậy.

Ngã Thị Thùy còn đang ngáy khò khò ngủ say. Chim chóc ở nơi này nếu có thể thì đã sớm dọn nhà đi rồi, nếu không thì cũng thà rằng bay đến nơi khác ở tạm, để tránh bị tiếng ngáy của Ngã Thị Thùy làm giật mình.

Phương Chấn Mi cũng rất nhanh phát hiện, Thẩm Thái Công đã không thấy nữa.

Trên đất bùn có viết mấy chữ: “Ta đi tìm Tiểu Tuyết, miễn phải suy nghĩ, sẽ nhanh trở về. Thẩm.”

Phương Chấn Mi cười khở.

Ngã Thị Thùy gãi gấu sau đầu, hiển nhiên không hiểu:

- Lão bất tử kia đi đâu tìm Du Tiểu Tuyết?

Phương Chấn Mi nói:

- Y biết chỗ.

Ngã Thị Thùy giật mình, đang đợi Phương Chấn Mi nói tiếp. Phương Chấn Mi liếc hẩn một cái, cười khở nói:

- Chúng ta bị lừa rồi. Bởi vì thực chất Trương Hận Thủ đã nói ra chỗ bọn chúng giấu Du Tiểu Tuyết.

Ngã Thị Thùy không tin:

- Khi đó ta cũng có mặt, tại sao không nghe được?

Phương Chấn Mi lắc đầu thờ dài:

- Trương Hận Thủ là một sát thủ, sát thủ có quy tắc của sát thủ. Cho dù Tư Không Thoái bán đứng hãn, hãn vẫn không muốn nói ra sào huyệt của Tư Không Thoái. Hãn là một sát thủ tốt làm tròn trách nhiệm... Ta vốn không hiểu ánh mắt của hãn trước khi chết...

Ngã Thị Thùy không rõ:

- Ánh mắt?

Phương Chấn Mi nói:

- Đúng. Ánh mắt của Trương Hận Thủ trước khi lâm chung, giống như đã nói hết tất cả, có thể yên tâm ra đi... nhưng khi đó hãn cũng không nói ra.

Phương Chấn Mi lắc đầu cười khổ nói:

- Đó là vì hãn đã đưa hành tung của đám Tư Không Thoái hoặc là biện pháp tìm được Nhân Đầu Phiên cho Thẩm Thái Công... Hãn nghĩ rằng với giao tình của Thẩm Thái Công và chúng ta, nhất định sẽ nói cho chúng ta biết, cho nên hãn cũng yên tâm ra đi...

Ngã Thị Thùy thờ hồng hộc nói:

- Vậy tại sao lão chết tiệt kia không nói cho chúng ta biết, lại một mình lén lén lút lút rời đi?

- Đều do chúng ta sơ ý không cẩn thận.

Phương Chấn Mi nói:

- Nếu ta đoán không sai, tối hôm qua chúng ta nói chuyện đã bị Thấm lão nghe được... Y sợ chúng ta không để y đi, cho nên lén rời đi trước.

Ngã Thị Thùy bực bội nói:

- Vậy ít nhất y cũng nên lưu lại địa điểm, để chúng ta đi tìm! Hoắc Oan Nhai có thể giết chết Trương Hận Thủ, mà võ công của Trương Hận Thủ còn trên lão chết tiệt, y làm sao ứng phó được! Huống hồ còn có Tư Không huynh đệ...

Phương Chấn Mi than:

- Tư Không huynh đệ còn chưa đáng sợ. Trong Tam Tư thì “Mao Sơn Động” Tư Vô Cầu có cổ lực mạnh nhất, võ công cao nhất, thân phận lại thần bí nhất, Hoắc Oan Nhai cũng chỉ là đồ đệ của hắn, có thể tưởng tượng được hắn lợi hại thế nào.

Ngã Thị Thùy vội nói:

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Phương Chấn Mi trầm mặc một lúc, nói:

- Người đi dự lễ mừng thọ của Nhất Điều Long.

Ngã Thị Thùy hỏi:

- Người thì sao?

Phương Chấn Mi đáp:

- Ta nghĩ cách đi tìm Thấm lão.

Ngã Thị Thùy không nói gì.

- Chúng ta nhất định phải chia nhau làm việc. Khi chưa cứu được Tiểu Tuyết và không biết an nguy của Thẩm lão, ta không thể xuất hiện tại lễ mừng thọ của họ Long, bởi vì Tư Không Thoái đã nói rõ không cho ta tham dự, hẳn cũng không nhắc đến người... Cho dù hẳn biết người đến tham gia, nhưng ta không có mặt, có lẽ hẳn cũng không dám ra tay với Tiểu Tuyết. Nhất Điều Long gánh vác trách nhiệm trọng đại của võ lâm Vân Quý, gần đây liên tục xảy ra những vụ án kỳ lạ, chắc chắn ẩn giấu âm mưu rất lớn. Người nhất định phải đi xem thử, lúc cần thiết giúp y một tay... Còn về ta, nhân lúc chủ lực của bọn chúng tập trung toàn bộ ở lễ mừng thọ, ta muốn nghĩ cách cứu Tiểu Tuyết trước, liên lạc với Thẩm lão, sau đó trở lại hội họp với người.

Ngã Thị Thùy chỉ cảm thấy lại có đại sự cần làm, lớn tiếng đáp:

- Được!

Hai người đập tay một cái, chia nhau lên đường.

Gánh nặng đường xa, người giang hồ cần phải mạo hiểm.

oOo

Rời khỏi hai bằng hữu tốt, trong lòng Thẩm Thái Công cũng có một chút lưu luyến buồn bã.

Nhưng y lại sợ sau khi Phương Chấn Mi và Ngã Thị Thùy tỉnh dậy sẽ không cho mình đi.

Y vẫn chưa già.

Y nhất định phải cứu Tiểu Tuyết.

Trước khi chết Trương Hận Thủ đã đưa cho y một tấm giấy da dê, lúc đó y giật mình, khi liếc thấy khu vực vẽ trên giấy, y lại lén giấu đi, không

nói cho Phương Chấn Mi biết.

Mặc dù thực ra y cũng không biết vì sao Trương Hận Thủ không dứt khoát nói ra, mà lại muốn giao địa đồ cho y, nhưng cho dù là cạm bẫy y cũng phải đi cứu Tiểu Tuyết.

Y dựa theo địa đồ đi một đoạn đường, đi tới phía sau một khu nhà lớn, chỉ nghe phía trước nhà chiêng trống vang trời, vô cùng náo nhiệt. Y đối chiếu địa đồ, thấy Tiểu Tuyết bị giấu ở gần chỗ này. Nơi này có mấy chục hộ gia đình, trong đó có một ngôi nhà xanh cửa đỏ, nằm đối diện với cửa sau của khu nhà lớn kia, nhìn vô cùng âm u, cửa đồng đóng chặt, cũng chẳng biết có người hay không.

Khu nhà lớn kia càng không biết bao sâu bao xa. Thẩm Thái Công ló đầu xem thử, muốn tìm người hỏi một chút, chợt cảm giác sau lưng có tiếng tay áo lướt nhanh.

Y đột nhiên quay đầu, đứng dựa vào cần trúc.

Tại cửa sau của khu nhà lớn yên tĩnh đến mức giống như không có cả một con mèo, chẳng biết từ lúc nào sau lưng y đã có thêm hai người, trong tay bọn họ cầm hai sợi dây xích, cột vào hai con chó. Hai con chó kia không kêu tiếng nào, lại há miệng lộ ra răng nhọn. Hàm răng kia khiến người ta vừa nhìn đã biết, bọn chúng chỉ cần cắn một cái là có thể xuyên qua xương cẳng chân người.

Thẩm Thái Công nói:

- Ta chỉ câu cá, không câu chó, con chó này có thể kéo ra một chút không?

Đại hán bên trái lạnh lùng nói:

- Người câu cá không tới bờ sông, lại tới đây làm gì?

Thẩm Thái Công cười híp mắt nói:

- Thế nào? Nhà lớn như thế không có hoa viên sao? Trong viện không phải cũng có hồ nước sao? Ta nghe nói trong viện này có một con cá tuyết, đang muốn đi vào câu thử.

Đại hán bên trái quay sang nhìn hán tử bên phải, nói:

- Hóa ra là một kẻ điên.

Hán tử bên phải lại trầm giọng nói:

- Không, hôm nay tình hình đặc biệt, bang chủ đã dặn dò nhất định phải đề phòng cẩn thận, người này đến chỉ sợ ý đồ bất thiện...

Thẩm Thái Công nghe được liền ngăn ra:

- Đây là nhà của ai...

Còn chưa nói xong, bỗng một người quát lên:

- Đường Tù, Đường Khốn, nói dài dòng với lão già này làm gì, còn không đuổi hẳn ra ngoài!

Hai hán tử đáp một tiếng, một người nói:

- Lão già, hôm nay ở đây đang có chuyện vui, người mau đi đi!

Một người khác nói:

- Người cũng nghe thấy rồi, nếu không phải là tới gây rối, vậy đi nhanh đi!

Nói xong liền đưa tay muốn đẩy Thẩm Thái Công đi.

Thẩm Thái Công cười mỉm nói:

- Ta đã nói là tới câu cá, không phải tới làm chuyện vô vị, ôi chao, lão nhân gia ta...

Y giả vờ té một cái. Hai người kia sợ y ngã thật, vội vàng đỡ lấy. Thấm Thái Công nhanh như chớp điểm huyệt đạo hai người, vòng ra sau lưng bọn họ, cười nói:

- Có điều không câu cá được, tới thừa nước đục thả câu cũng tốt.

Hai đại hán Đường Tù và Đường Khốn tuy bị điểm huyệt, nhưng vẫn kịp hét lên hai tiếng. Hai con chó ngao đồng loạt nhào tới Thấm Thái Công. Thấm Thái Công nhanh tay lẹ mắt, thân trúc quét ngang ngăn cản thế công, dây câu vung ra quấn lấy hai con chó, lại móc vào hai người bị điểm huyệt đạo, giống như hai con thoi ném đi đâu không biết.

Thấm Thái Công cúi người một cái, đã nhảy lên tường vây.

Cùng lúc đó trong tường đã có cảnh giác.

Mũi chân Thấm Thái Công vừa chạm xuống tường, còn chưa đứng vững, một hàng ám khí mấy chục loại đã bắn tới trước, trái, phải, trên, giữa, dưới người y.

Thấm Thái Công lộn nhào một cái, trở về ngoài tường.

Một tiếng “kẹt” vang lên, cửa sau mở rộng, mười hai mươi ba đại hán xông ra, lập tức đưa Đường Tù và Đường Khốn đi, mười người khác thì rút binh khí vây quanh Thấm Thái Công.

- Người là ai, tới làm gì?

Thấm Thái Công vẫn cười đùa cợt nhả nói:

- Tới câu cá.

Trong lòng y thầm kinh ngạc vì khu nhà lớn này lại phòng thủ nghiêm ngặt như vậy.

Đại hán cầm đầu giận dữ nói:

- Đây không phải là nơi để người câu cá, cút đi!

Thẩm Thái Công khép hờ mắt nói:

- Đây đúng là nơi để ta câu cá.

Đại hán kia ngẩn ra, hỏi:

- Người câu cá gì?

Thẩm Thái Công cười hì hì nói:

- Một con cá tuyết Thiên Sơn không phải là vật trong ao các người.

Đại hán kia sửng sốt:

- Nào có cá tuyết?

Thẩm Thái Công thấy khu nhà này có trận thế lớn như vậy, xuất động nhiều người tới chặn đường mình như vậy, đã sớm nhận định Tiểu Tuyết bị nhốt ở bên trong, lập tức giận dữ nói:

- Người không để ta câu, vậy mua cũng được, cứ ra giá đi, con cá này ta nhất định phải có!

Đại hán kia cả giận nói:

- Người lại dám giương oai tại Thủ Noãn bang!

Dứt lời liền đánh tới một chưởng.

Hai người đấu nhau một chưởng, cả hai đều chấn động.

Thẩm Thái Công lại giơ tay lên, đánh ra một chưởng. Đại hán kia vẫn đấu một chưởng với y, nhưng đã đổi sang tay khác.

Chưởng thứ hai vừa chạm, hai người lại nhoáng lên một cái. Thẩm Thái Công tiếp tục đánh ra chưởng thứ ba, vẫn dùng tay phải như trước.

Người nọ đành phải dùng hai tay nghênh đón.

Đờ một chưởng, lại là một chưởng khác. Thẩm Thái Công càng công đánh nhanh. Chín tên đại hán còn lại lập tức vây công, nhưng Thẩm Thái Công dùng cần câu trên tay trái điểm, đâm, ấn, quét, ngăn cản toàn bộ thế công của chín người.

Đấu bảy tám chưởng, đại hán kia đã chống đỡ hết nổi, chợt nghe có một người từ trên tường nói:

- Lão Sùng, để đó cho ta!

Lúc người này nói chuyện vẫn ở trên tường, nhưng sau khi nói xong đã chặn trước người đại hán gọi là “lão Sùng” kia, đỡ một chưởng của Thẩm Thái Công.

Sau một tiếng “bùng”, hai người đều ngã ra. Lần này Thẩm Thái Công phải hít sâu một hơi, mới có thể xuất chưởng lần nữa.

Người nọ lại đỡ một chưởng, Thẩm Thái Công không lùi nửa bước, người nọ lại lui ba bước lớn. Nhưng tay trái của Thẩm Thái Công vốn đối phó với chín người kia dễ như trở bàn tay, lúc này cũng phải cố hết sức.

Gương mặt người nọ căng thẳng, chợt quát một tiếng:

- Lui xuống!

Trong lòng Thấm Thái Công cũng thầm kinh ngạc vì chưởng lực của người nọ, nhưng vẫn quật cường nói:

- Cần gì dùng tay, gọi người trong nhà ra hết đây, chẳng phải càng sáng khoái sao?

Sắc mặt người nọ nghiêm túc, chột hỏi một câu:

- Các hạ là “Thái Hồ Thần Điều” Thấm Thái Công Thấm lão tiên bối?

Người nọ thi lễ trước, lại khiến Thấm Thái Công sửng sốt. Một tiếng “tiền bối” này làm y tiêu đi nửa bụng lửa giận. Y chống sào trúc xuống, hỏi:

- Người là tiêu bối phương nào?

Trung niên kia chấp tay nói:

- Văn bối là “Thiết Diện Thần Ưng” Diệp Biên Chu trong Thủ Noãn bang, ngưỡng mộ Thấm lão tiên bối nghĩa hiệp đã lâu. Chuyện hôm nay nhất định có hiểu lầm, xin tiền bối thứ lỗi!

- Hiểu lầm?

Thấm Thái Công nói:

- Mau trả cho ta! Ta sẽ lập tức đi ngay.

Diệp Biên Chu ngăn ra:

- Trả cái gì?

Thấm Thái Công không kiên nhẫn nói:

- Cá.

Diệp Biên Chu ngạc nhiên nói:

- Cá! Cá gì?

Thẩm Thái Công cả giận nói:

- Nhân ngư.

Diệp Biên Chu vẫn không hiểu:

- Nhân ngư? Nhân ngư nào?

Thẩm Thái Công tức giận nói:

- Người bớt giả vờ đi, đừng giả thần gạt quỷ trước mặt lão nhân gia ta!
Mau giao ra đây, nếu không...

Lúc này cánh cửa đỏ đối diện với cửa sau của khu nhà lớn đột nhiên mở ra, một nha hoàn ló đầu, yếu điệu nói:

- Lão gia tử muốn tìm người?

Thẩm Thái Công cũng không nề mặt:

- Liên quan gì đến người!

Nha hoàn kia cười nói:

- Đương nhiên có liên quan, người mà lão muốn tìm, chỗ ta có đây.

Thẩm Thái Công lập tức mặc kệ đám người Diệp Biên Chu, chỉ vài bước đã đến trước ngôi nhà kia:

- Người... người biết người mà ta muốn tìm là ai sao?

Tròng mắt của nha đầu kia đảo một vòng:

- Người mà lão gia tử muốn tìm, không phải là một con cá sao?

Thẩm Thái Công sững sốt:

- Cá?

Nha hoàn kia cười nói:

- Một con cá tuyệt nhỏ nhỏ.

Nàng giơ một ngón tay lên:

- Nhanh, nhanh, muốn tìm thì mau vào, nếu không cá tuyệt bị nấu chín, sẽ không có tuyệt nữa.

Nàng kéo Thẩm Thái Công vào trong cửa.

Sau đó cửa đồng đỏ thẫm khép lại, ngôi nhà lớn như thế lại âm u tĩnh mịch, không có một âm thanh nào.

Chỉ còn lại đám hán tử ở cửa sau khu nhà lớn, ngơ ngác nhìn một hồi. Lão Sùng hỏi:

- Người nọ là Thẩm Thái Công?

Cặp mắt Diệp Biên Chu vẫn nhìn vào cánh cửa đỏ kia:

- Đúng.

Lão Sùng lại hỏi:

- Thẩm Thái Công rốt cuộc là đến tìm người, hay là tìm cá? Y muốn tìm người nào, cá nào?

Diệp Biên Chu đáp:

- Ta không biết.

Hắn lại thở dài một tiếng nói:

- Tóm lại y đã đi vào Mao Sơn Động, không phải là chuyện tốt.

Lão Sùng gãi gãi sau đầu, lại hỏi:

- Chuyện này có cần bẩm báo với Long bang chủ không?

Diệp Biên Chu lại thở dài một tiếng, phất tay nói:

- Hôm nay là ngày gì? Sao có thể làm phiền ngài? Tự chúng ta toàn lực đề phòng là được. Đường đàn chủ, Kham đàn chủ đều bị giết hại, Hưu đàn chủ cũng bị trọng thương, chúng ta phải hao tổn tâm thần một chút...

Mọi người đều nói phải.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 12 : – Khách Trong Mao Sơn Động

Thẩm Thái Công đương nhiên không biết mình đã đi vào Mao Sơn động. Y nhìn thấy một hang động, không ngờ chính giữa ngôi nhà lớn đường hoàng như vậy lại là một sơn động. Có điều tiểu nha đầu kia đã chui vào, y cũng chỉ đành đi theo.

Nhưng lúc này trong lòng y đã cảnh giác.

Nha hoàn kia nói:

- Sắp đến rồi...

Trong động rất u ám, nha hoàn kia đưa tay muốn nắm lấy tay y.

Thẩm Thái Công chỉ để cho cô ta nắm lấy cần câu.

Nha hoàn kia ngẩn ra, cười nói:

- Ta sợ ngài không quen đường, mới đưa tay đỡ mà thôi.

Thẩm Thái Công cười lạnh:

- Ta cần người đỡ sao?

Lại nghĩ thầm: “Nơi này âm âm trầm trầm, cổ cổ quái quái, bản đồ của Trương Hận Thủ lại vẽ khu vực này, chẳng lẽ là nơi này mới là...”

Ngay lúc này y chợt nghe tiếng khóc.

Tiếng khóc non nớt Tiểu Tuyết.

Trong lòng Thẩm Thái Công giật mình, liền kêu lên:

- Tiểu Tuyết...

Nhưng lòng bàn tay chợt lạnh, y vội buông tay nháy lui, “bình” một tiếng lừng đùng vào trên vách. Y lật bàn tay nhìn, thấy trong lòng bàn tay có một vết khí màu xanh lục nhạt. Trong lòng y vừa giận vừa gấp, đã nói phải cẩn thận đề phòng, nhưng vẫn trúng kế, hơn nữa còn là trúng cổ.

Chỉ nghe Tiểu Tuyết yên tĩnh lại, nhỏ giọng hỏi:

- Có phải công công không? Có phải công công không?

Giọng nói vang vọng trong tường đá.

Thẩm Thái Công khàn giọng đáp:

- Tiểu Tuyết...

Tiểu Tuyết vội nói:

- Công công, công công, ông không nên tới, đi mau, đi mau, nơi này đều là người xấu...

Thẩm Thái Công cười khở nói:

- Quả thật đều là người xấu, nhưng Tiểu Tuyết không phải sợ, công công tới cứu cháu.

Nha hoàn kia cười mỉm nói:

- Người còn muốn cứu cô ta? Chắc chắc chắc, bồ tát bằng đất qua sông, bản thân còn khó bảo toàn.

Thẩm Thái Công lạnh lùng hỏi:

- Người... người là ai?

Nha hoàn kia cười nói:

- Tư Vô Cầu có một đệ tử thân truyền, thay người xử lý chuyện của Mao Sơn động, tên là Hoắc Oan Nhai. Người gặp ta, chỉ là trong thành chết oan nhiều thêm một oan hồn mà thôi.

Thẩm Thái Công vừa kinh vừa sợ:

- Người... người chính là sát thủ Hoắc Oan Nhai?

Y vẫn luôn cho rằng sát thủ Hoắc Oan Nhai là nam, mà Trương Hận Thủ cũng chưa bao giờ nhắc tới Hoắc Oan Nhai là nam hay nữ, Thẩm Thái Công tự nhiên suy nghĩ chủ quan cho rằng Vân Quý đệ nhất sát thủ Hoắc Oan Nhai là nam tử.

Hoắc Oan Nhai cười nói:

- Người thấy ta không giống? Có cần ta cời y phục cho người xem không?

Thẩm Thái Công hét lớn, xuất thủ.

Nhưng y đã trúng cổ, ra tay đã không có sức.

Hoắc Oan Nhai cười lạnh:

- Người chết đi!

Cô ta đột nhiên xuất kiếm.

Thẩm Thái Công giơ ngang cần câu ngăn cản, muốn gạt văng kiếm thế. Nhưng kiếm thế thẳng tắp, “cạch” một tiếng, cần gãy làm hai. Thẩm Thái Công lui nhanh, kiếm thế vẫn đuổi theo truy kích.

Thẩm Thái Công cúi người một cái, nhanh như chớp cởi áo bào trên người, quần lầy kiếm thế.

“Xoẹt” một tiếng, áo bào quần lầy mũi kiếm, nhưng vẫn bị xoắn thành mảnh vụn, bay lả tả như bướm bướm. Y phục vốn là vật mềm, nhưng vẫn bị kiếm khí phá nát.

Cản được một chút như vậy, Thẩm Thái Công đã ôm lấy một tảng đá lớn, kích cỡ khoảng chừng mặt bàn, tương đối nặng nề, ép đến kiếm thế.

“Bùng” một tiếng, tảng đá lớn cũng bị kiếm khí chấn vỡ.

Một kiếm này của Hoắc Oan Nhai, trước tiên chặt đứt cần câu, sau đó phá vỡ áo bào, lại đánh tan đá lớn, kiếm thế mới dừng lại. Hoắc Oan Nhai thu kiếm, cười lạnh nói:

- Ứng biến thật nhanh! Xem người có thể tiếp được một kiếm nữa của ta hay không?

Lại đâm ra một kiếm.

Lúc này lòng bàn tay Thẩm Thái Công trúng cổ, đã tê dại đến nửa người, cũng không có sức tránh né, đành chán nản dựa vào vách núi, trong tai nghe được tiếng kêu kinh hoàng của Tiểu Tuyết:

- Công công, công công...

Kiếm đã đến trước mắt.

Chợt nghe một người kêu lên:

- Chờ đã!

Kiếm còn cách chân mày Thẩm Thái Công ba tấc đột nhiên dừng lại.

Bởi vì lực kiếm quá mạnh, đột ngột dừng lại, khiến cho eo bàn tay cầm kiếm từ từ tràn ra máu tươi.

Thẩm Thái Công chỉ cảm thấy sau lưng bị đánh mạnh, huyết đạo bị phong tỏa, lập tức ngã xuống.

Vách núi mà y dựa vào đã đổi thành một người đứng đó, y ngã xuống mới nhìn thấy người nọ chính là Tư Không Thoái.

Hoắc Oan Nhai cả giận nói:

- Ta đã đánh bại hãn, vì sao lại ngăn ta giết hãn?

Tư Không Thoái nói:

- Hãn đã trúng cõ, đương nhiên chạy không thoát kiếm của cô.

Hai mắt Hoắc Oan Nhai phát ra ánh sáng như mũi kiếm:

- Người muốn nói, nếu như hãn không trúng cõ, ta sẽ không đánh bại được hãn?

Tư Không Thoái cười xòa nói:

- Cô có thể giết cả Trương Hận Thủ, mà lão già này còn không phải đối thủ của Trương Hận Thủ, làm sao có thể chống lại cô.

Thẩm Thái Công ngã xuống, nhưng vẫn không phục:

- Trương Hận Thủ không bại dưới tay người, là do người tấn công lúc hãn không phòng bị.

Hoắc Oan Nhai lạnh lùng nói:

- Người chán sống rồi đúng không?

Tư Không Thoái vội nói:

- Đừng giết hần!

Hoặc Oan Nhai đột nhiên ngẩng đầu:

- Tư Không phiên chủ.

Tư Không Thoái nói ngay:

- Hoắc cô nương đừng hiểu lầm. Ta chỉ muốn giữ lại mạng chó của hần, để khiến sát tinh Phương Chấn Mi kia phải e ngại. Đợi khi chuyện của Nhất Điều Long xong xuôi, võ lâm Vân Quý trở về với Tam Tư, cô muốn giết ai thì giết, không ai quản được cô, cũng sẽ không ai đi quản.

Hoắc Oan Nhai trầm mặc một lúc, nói:

- Tuy ta là sát thủ dưới cờ của người, nhưng sư phụ ta là người mà người nghe theo. Ta giữ chức dưới trướng của người, cũng là vì tôn kính sư lệnh, nhằm để hoàn thành nhiệm vụ. Cũng không có nghĩa là ta phục người, sợ người.

Tư Không Thoái cười gương nói:

- Chuyện này đương nhiên, chúng ta đều vì lệnh sư mà cúc cung tận tụy, phấn đấu đến chết.

Hoắc Oan Nhai cười lạnh nói:

- Cũng không phải như vậy. Người xúi giục âm mưu này, chủ yếu là vì Mao Sơn động và Nhân Đầu phiên lấy lại uy danh, nắm lại quyền hành, cho nên mới cam tâm cộng sự với nhau.

Tư Không Thoái vẫn nhường nhịn:

- Ai cũng như nhau.

Hoắc Oan Nhai lạnh lùng nhìn chăm chăm vào hãn, nói:

- Được, ta tạm thời không giết lão già này! Nhưng ta cho người biết...

Tư Không Thoái nghiêng tai ra vẻ cung kính lắng nghe “cao kiến” của cô ta:

- Có một ngày, ta không chỉ muốn tự tay giết chết lão bất tử này, còn muốn giết Ngã Thị Thùy, giết Phương Chấn Mi, thậm chí giết...

Cô ta cố gắng dừng lời nói lại, bỏ xuống một câu:

- Người sẽ biết ta muốn giết ai.

Sau đó rời đi.

Lúc này Thẩm Thái Công mới thở phào nhẹ nhõm, sát thủ điên cuồng này cuối cùng đã đi rồi, nhưng cái mạng già này của y có phải đã được nhặt về hay không? Tư Không Thoái đưa mắt nhìn Hoắc Oan Nhai rời đi, trong mắt xuất hiện một loại thần sắc kỳ lạ, chỉ nghe hãn lẩm bẫm nói:

- Ai giết ai, đến lúc đó mới biết.

Sau đó hãn phất phất tay, lập tức có hai nữ ni áo xám bước ra.

Tư Không Thoái phân phó:

- Nhất tên này chung với con bé kia.

Thẩm Thái Công nghe vậy tâm lý liền thả lỏng. Có thể ở cùng với Tiểu Tuyết, vốn là mục đích mà y xông vào hang hổ. Theo như tình hình vừa rồi, Nhân Đầu phiến và Mao Sơn động đã sớm liên thủ với nhau, mà thân phận và võ công của động chủ Mao Sơn Động Tư Vô Cầu, hiển nhiên

còn cao hơn phiên chủ Nhân Đầu Phiên Tư Không Thoái. Tư Vô Cầu an bài đồ đệ của y vào trong Nhân Đầu phiên, một mặt là vì đối phó với Nhất Điều Long, một mặt là muốn kiềm chế Tư Không Thoái. Từ đây xem ra, chẳng những Hoắc Oan Nhai không phục Tư Không Thoái, giữa Tư Không Thoái và Tư Vô Cầu cũng là “chó tranh nhau xương”. Mà từ giọng điệu vừa rồi, nguyên nhân bọn chúng hợp tác đối phó với Long Hội Kê, là vì muốn nắm giữ võ lâm Vân Quý, mưu đồ tái khởi, tranh vị đoạt quyền, đây chính là một chuyện lớn.

Đáng tiếc, bản thân Thẩm Thái Công lại là khách trong tù.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 13 : – Tiểu Tuyết Và Công Công

Nhìn dáng vẻ của Long Hội Kê, người ta sẽ cho rằng y từng ngủ đủ ba ngày ba đêm, từ đầu tóc đến móng chân không chỗ nào không mỹ mãn. Thực ra hoàn toàn trái ngược, y đã ba đêm không thực sự chợp mắt, hơn nữa còn phiền lòng nóng nảy.

Nhưng y nhất định phải biểu hiện tinh lực dồi dào, vui vẻ đặc ý, chào đón lễ mừng thọ của mình. Bởi vì trong giang hồ có rất nhiều kẻ nịnh trên đạp dưới, giậu đổ bìm leo, vào thời khắc này y càng không thể chán nản mất tinh thần.

Huống hồ y cũng đoán được, sinh nhật này e rằng khó mà bình an vượt qua. Càng như vậy, y lại càng phải tỏ ra mặt mày rạng rỡ.

Mặc dù trong khoảng thời gian này thanh danh của Nhất Điều Long đã đi xuống, chuyện lạ liên tiếp phát sinh khiến danh vọng của y giảm mạnh, nhưng công tích của y tại khu vực Vân Quý mấy năm nay vẫn khiến người ta khó quên lãng, vì vậy có rất nhiều khách tới chúc mừng, không sợ rước phiền toái vào người.

Những vị khách này dám đến tham dự, nếu không phải có phẩm đức, có ánh mắt thì cũng có thân thủ hơn người, có thể nói là “khách khứa tuy ít nhưng đều bất phàm”.

Khi Long Hội Kê đang tập trung tinh thần ứng phó với trận khiêu chiến này, phu nhân của y lại đau bụng, cơn đau này khiến cho Lâm Thanh Oanh chết đi sống lại, giống như trong bụng có mười cái móc đồng thời siết chặt, cũng khiến tâm thần Long Hội Kê rối loạn.

- Nàng thấy thế nào rồi? Phu nhân.

Lâm Thanh Oanh đau đớn nói:

- Thiếp... bên trong... đang xé rách thiếp...

Long Hội Kê thở dài nói:

- Nàng... nàng phải thế nào, mới...

Lâm Thanh Oanh nhào vào trong ngực Long Hội Kê, quỳ xuống ôm eo y khóc lóc cầu khẩn:

- Phu quân... vì bảo vệ đứa trẻ của chúng ta... xin chàng, xin chàng hãy dùng Diệu Biến đại pháp đi!

Long Hội Kê ngẩn ra. Y nhìn lên bầu trời trong viện, lòng bàn tay cào ra năm vết ngón tay.

Một lúc sau y giống như đã quyết định sinh tử, ngữ âm trầm trọng nói:

- Được, trước lễ mừng thọ ta sẽ giúp nàng thi triển Diệu Biến đại pháp.

oOo

Hai nữ ni, một người túm tóc Thảm Thái Công, một người tóm râu Thảm Thái Công, kéo y vào trong một phòng giam.

Thảm Thái Công đương nhiên nhận ra bọn họ.

Bọn họ chính là hai trong số bốn nữ ni đã sát hại bà lão, muốn bắt Tiểu Tuyết ở trước Linh Ấn tự.

Bọn họ đang dùng việc công để trả thù riêng. Hiện tại Thảm Thái Công mới biết, bốn nữ ni này cũng không phải là người của “U Linh Tam

Thập” Tư Khấu Tiểu Đâu, mà là thủ hạ của Tư Vô Cầu.

“Bình” một tiếng, Thăm Thái Công bị ném vào trong ngực. Y chửi như tát nước, đang lôi tổ tông mười tám đời của đám nữ ni ra mắng đến đời con cháu thứ mười bốn.

Một nữ ni quát lên:

- Lão tặc, đợi lát nữa xem chúng ta có trừng trị người hay không!

Dứt lời liền đóng cửa lại.

Thăm Thái Công cảm thấy râu tóc chân đều đang đau, y định mắng tiếp, chợt có một bóng dáng nhỏ nhắn nhào tới chỗ mình:

- Công công, công công...

Thăm Thái Công thấy Tiểu Tuyết, cơn giận lập tức giảm đi hơn nửa. Tiểu Tuyết gặp được y giống như gặp được người thân, khóc đến sụt sùi.

Thăm Thái Công vỗ vỗ nàng an ủi:

- Không sao, không sao, bọn họ không làm khó cháu chứ?

Tiểu Tuyết khóc nói:

- Tiểu Tuyết không sao cả. Bọn họ có làm khó công công không?

Trong lòng Thăm Thái Công cảm thấy ấm áp. Khi y mới bước vào tuổi già, tính khí nóng nảy, đã gián tiếp bức chết con trai của mình Thăm Hải Nhược và vợ, chỉ còn lại cháu gái nhỏ Tiểu Hồng, khiến y vô cùng hối hận. Sau đó Tiểu Hồng cũng bất hạnh qua đời, người đầu bạc đưa tiễn người đầu xanh, chỉ còn lại một mình Thăm Thái Công trợ trợ.

Y có rất nhiều cảm xúc:

- Cháu thật giống Tiểu Hồng.

Tiểu Tuyết mở đôi mắt đăm lẹ ngây thơ, hỏi:

- Tiểu Hồng là ai?

Thẩm Thái Công thở dài nói:

- Một đứa bé ngoan.

Tiểu Tuyết nín khóc mím cười:

- Công công nói cháu giống cô ấy, vậy Tiểu Tuyết cũng là đứa bé ngoan rồi?

Thẩm Thái Công xoa tóc của nàng, thương yêu nói:

- Cháu đương nhiên là đứa bé ngoan, các cháu đều là đứa bé ngoan.

Tiểu Tuyết hỏi:

- Hiện giờ cô ấy ở đâu?

Thẩm Thái Công ngạc nhiên hỏi:

- Ai?

Tiểu Tuyết nói:

- Tiểu Hồng ấy.

Thẩm Thái Công ngẩn người, ho khan một tiếng:

- Nó, nó đã đi đến một nơi rất xa rất xa...

Ánh mắt Tiểu Tuyết chân thành:

- Vì sao cô ấy không đi cùng công công?

Ánh mắt Thẩm Thái Công thoáng hiện lên vẻ ảm đạm:

- Nó đi trước, đợi công công đi sau.

Tiểu Tuyết cười hỏi:

- Cô ấy đi làm gì?

Thẩm Thái Công chần chừ một chút:

- Đi... chơi.

Tiểu Tuyết vỗ tay cười:

- Chỗ đó nhất định rất vui?

Thẩm Thái Công cười khờ nói:

- Rất vui... nếu không tại sao người người đều phải đi đến đó?

Tiểu Tuyết cười nói:

- Chúng ta móc tay đi!

Nói xong vươn ngón út ra móc vào ngón út Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công không hiểu nàng muốn làm gì.

Tiểu Tuyết cười nói:

- Móc tay như vậy nghĩa là công công đã đáp ứng, sau này phải dẫn Tiểu Tuyết đến chỗ Tiểu Hồng chơi.

Thẩm Thái Công nghe được trong lòng lạnh lẽo, vội nói:

- Không được.

Ánh mắt Tiểu Tuyết cũng buồn bã, cúi đầu nói:

- Cháu biết công công không thích Tiểu Tuyết...

Thẩm Thái Công thở dài nói:

- Công công sao lại không thích Tiểu Tuyết... chỉ là công công đã trúng cổ, còn bị điểm huyết, không thể vận công, cũng không thoát khỏi nơi này được, làm sao có thể dẫn cháu đi?

Chợt nghe một giọng nói sắc bén cất lên:

- Người còn muốn dẫn cô ta đi? Người vẫn nên ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chết, để chúng ta đưa cô ta đi!

Người nói chuyện là nữ ni mặt đao kia, ba nữ ni khác cũng đi theo bên cạnh cô ta.

Thẩm Thái Công vội chắn trước người Tiểu Tuyết:

- Các người muốn giết thì cứ giết ta, thả cô bé này đi!

Nữ ni nạt đao cười lạnh:

- Hiện tại chúng ta muốn đưa con bé này đi, giờ chết của người chưa tới, kiên nhẫn chờ đi...

Râu tóc Thẩm Thái Công đều dựng lên, chắn ở trước người Tiểu Tuyết, lạnh lùng nói:

- Không, không, ta không cho phép các người đụng đến cô ấy...

Cặp mắt sắc bén của nữ ni mặt đao trừng lên:

- Muốn chết!

Lập tức giơ chân đá vào ngực Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công “oa” một tiếng, phun ra một búng máu. Huyệt đao của y bị phong tỏa, công lực khó tụ, cộng thêm bị trúng cổ độc, toàn thân tê dại, chuyển động không linh hoạt, hoàn toàn không thể chống đỡ thế công của nữ ni mặt đao. Nhưng y vẫn chần ở trước người Tiểu Tuyết, nhất định không chịu tránh ra.

Nữ ni mặt đao vung tay mấy cái, đánh cho Thẩm Thái Công răng cửa lỏng ra:

- Cút!

Thẩm Thái Công vẫn không chịu rời khỏi Tiểu Tuyết một bước.

Nữ ni mặt đao quát lên:

- Kéo lão ra, bắt lấy con bé!

Ba nữ ni kia lắc mình đi tới, muốn kéo Thẩm Thái Công ra. Nhưng Thẩm Thái Công vẫn liều chết ngăn cản, quyết chí bảo vệ Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết vẫn luôn ở sau người Thẩm Thái Công khóc thút thít, kêu lên:

- Công công, công công, các người không được đánh công công, ta cầu xin các người...

Ba nữ ni nghe vậy càng tay dấm chân đá, nhưng Thẩm Thái Công vẫn nhất quyết không chịu tránh ra. Một nữ ni trong đó tức giận rút ra kiếm sáng loáng. Tiểu Tuyết nhìn thấy liền hét lên một tiếng. Nữ ni kia đang định xuất kiếm, vai bỗng bị chụp lấy, quay đầu nhìn lại, hóa ra là nữ ni mặt đao. Nữ ni mặt đao kia lập tức cho ả một cái bạt tai, mắng:

- Không có mệnh lệnh của Tư động chủ, người dám giết lão chết tiệt này sao? Người chán sống rồi à!

Nữ ni kia hậm hực lui ra.

Lúc này Tiểu Tuyết thấy nữ ni kia rút binh khí ra, sợ cô ta tổn thương Thẩm Thái Công, dưới tình thế cấp bách, liền từ dưới sườn Thẩm Thái Công chui ra, ôm lấy nữ ni mặt đao cầu khẩn:

- Cầu xin cô, cầu xin cô đừng...

Nữ ni mặt đao vung tay lên điểm huyết đạo của nàng, khiến nàng không thể nói tiếp. Sau đó ả cười lạnh một tiếng, nắm lấy Tiểu Tuyết quay đầu rời đi.

Thẩm Thái Công hét lớn, nhào tới nắm lấy cổ chân nữ ni mặt đao, cố gắng kêu lên:

- Bỏ cô ấy xuống...

Sắc mặt nữ ni mặt đao đột nhiên phát xanh, dùng gót chân đá vào mặt Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công đã sớm thương tích đầy mình, đứt hơi khản tiếng, lúc này cũng không chịu được nữa, hôn mê bất tỉnh, nhưng một tay vẫn nắm lấy chân nữ ni mặt đao không buông.

Nữ ni mặt đao lại lo lắng:

- Hả... có phải đã chết rồi không?

Hai nữ ni còn lại vội xem xét hơi thở và mạch môn của Thẩm Thái Công, đáp:

- Còn may, không chết được.

Nữ ni mặt đao lại quát lên:

- Vậy còn không mau mau gỡ tay lão chết tiệt này ra! Động chủ đang chờ người, chậm trễ sẽ hỏi tội các người!

Ba nữ ni kia vội vàng dùng sức gỡ ngón tay Thẩm Thái Công, để nữ ni mặt đao đi ra. Nữ ni mặt đao lại nói:

- Ta ra ngoài giao người xong sẽ lập tức trở lại, các người phải trông chừng nơi này thật tốt. Nếu xảy ra chuyện gì, các người muốn chết còn khó hơn lên trời!

Bọn nữ ni đương nhiên biết rõ “gia pháp” của Mao Sơn động, nghe vậy cũng không dám tìm được rùng mình.

oOo

Long Hội Kê quyết định thi triển “Điệp Biến đại pháp” để bảo tồn thai nhi cho thê tử của y, do đó hạ lệnh cho Diệp Biên Chu đi an bài nơi chốn và tế đàn làm phép. Họ Diệp lập tức phản đối kịch liệt.

- Bang chủ, thi triển Diệp Biến đại pháp là chuyện hao phí chân lực nhất. Huống hồ lúc làm phép, trước tiên còn phải tán đi ngũ hành chân khí, âm dương nguyên khí trong cơ thể, chín tầng Dương Hỏa thần công hộ thân của bang chủ cũng tạm thời không còn. Theo thuộc hạ thấy, tuyệt đối không thể làm vậy...

- Không được, nếu ta như không thi thuật, đứa trẻ trong bụng Thanh Oanh có thể sẽ không giữ được...

- Nhưng cho dù bang chủ thi thuật, cũng tuyệt đối không thể chọn hôm nay. Cổ thuật rất kiêng kỵ sinh nhật của người thi triển, dễ phóng cổ cũng dễ bị cổ xâm nhập. Thuộc hạ xin bang chủ suy nghĩ cho đại cục bản bang, làm phép kéo dài để ngày sau tiến hành sẽ tốt hơn...

- Ta xin lĩnh ý tốt của người. Nhưng chỉ có vào ngày sinh nhật thi triển Địch Biến mới công hiệu nhất. Thanh Oanh đã sắp không cầm cự nổi, chậm trễ một chút sẽ phải hối hận cả đời. Ta không muốn gây nghiệt thêm lần nữa.

- Nhưng hôm nay khách khứa tụ tập, trong đó cũng có người ý đồ bất thiện. Hai vị đàn chủ Kham, Đường trước sau hi sinh, Hữu đàn chủ cũng bị thương khiến gương mặt lở loét. Nếu kẻ địch động thủ, chúng ta...

- Người không cần lo lắng, trong xa xăm tự có số mệnh. Ta tự đánh giá bình sinh chỉ phụ công chúa, còn lại không có gì hối hận, sống chết cá nhân cũng không đáng tiếc. Huống hồ... có các người ở đây, cho dù kẻ địch xâm phạm, các người cũng ứng phó được.

- Chỉ là vào thời khắc thi thuật, bang chủ ngài tán đi Dương Hỏa thần công hộ thể, lại không có ngũ hành chân nguyên bảo vệ, thực sự nguy hiểm...

- Cho dù ta mất đi Dương Hỏa hộ thể, ngũ hành cạn kiệt, chân nguyên đi ngược, người bình thường muốn dồn ta đến chết cũng không dễ dàng. Cổ thuật của ta đánh trả, trên thế gian cũng không có bao nhiêu người chịu được.

- Tam Tư có thể.

- Khẩu Tâm thuật của Tư Khấu Tiểu Đậ tuy lợi hại, nhưng không móc được tim ta. Bích Hỏa Huyết Kiếm của Tư Không Thoái cũng chỉ có thanh thế mà thôi...

- Cổ độc Chỉ Thủy của Tư Vô Cầu có thể phá công lực của ngài.

- Nhưng từ sau khi U Minh Vương qua đời, Tư Vô Cầu đã gần mười năm không xuất hiện trên giang hồ.

- Nếu như... nếu như...

- Người lại lo lắng cái gì?

- Nếu như lúc thi triển Diệp Biến đại pháp...

Diệp Biên Chu nuốt nước miếng nói:

- Tể nữ kia là kẻ địch thì sao...

- Chuyện này lại đáng lo, người suy nghĩ cẩn mật, đã tiến bộ rồi.

Long Hội Kê cười vỗ vai Diệp Biên Chu nói:

- Có điều tể nữ rất thích hợp, hồn nhiên khả ái, không có khuyết điểm, là một cô gái thông minh phi phàm. Có cô ấy trợ giúp, Diệp Biến đại pháp nhất định sẽ thành công. Người cứ chờ dạy võ công cho cháu nhỏ đi!

Nói xong liền cười lớn.

- Nhưng mà...

- Còn nhưng mà cái gì?

Long Hội Kê có vẻ không vui.

- Nhưng mà, giả sử cô gái kia...

Diệp Biên Chu tỏ ra hơi ấp úng, chẳng biết có nên nói hay không.

- Người quá lo lắng rồi.

Long Hội Kê ngắt lời:

- Cô gái mà Phu nhân lựa chọn sẽ không sai lầm. Người vẫn nên nhanh chóng cùng với Tiểu Lũ đi bố trí tể đàn đi!

Diệp Biên Chu đang muốn trả lời, chợt nghe Long Hội Kê quát lên:

- Là ai?

Y lập tức vươn tay một cái, sau một tiếng “bụp”, cây tùng cách đó một trượng khẽ rung lên như mưa rơi.

Trên cây tùng cũng không có bóng người.

Long Hội Kê đập lên nhánh tùng, nhẹ như con báo, chỉ thấy nơi “Cách Không chưởng cổ” của mình đánh vào có một mảnh y phục nhỏ màu trắng rơi xuống. Y không nghe lầm, vừa rồi quả thật có người nấp ở chỗ này.

Công lực của người này tuyệt đối không dưới y.

Sắc mặt Long Hội Kê lúc sáng lúc tối, y từ trên cây nhảy xuống vẫn nhẹ như con báo, nhưng lòng bàn tay đã hơi đỏ mồ hôi.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào?

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 14 : – Ngã Thị Thùy Đấu Với Hoắc Oan Nhai

Vấn đề khiến Ngã Thị Thùy đau đầu, đó là hẳn không có cách chứng thực mình là Ngã Thị Thùy.

Lễ mừng thọ của bang chủ Thủ Noãn bang Nhất Điều Long, không phải người người đều có thể đi vào. Mặc dù có một số người không phải nhân vật võ lâm, không biết võ công cũng có thể ra vào không trở ngại, nơi này không có tình trạng xem thường người khác, nhưng ít nhất cũng phải quen biết mới có thể đi vào.

Với hiệp danh của Ngã Thị Thùy, người của Nhất Điều Long phủ dĩ nhiên là cung kính nghênh đón. Nhưng Ngã Thị Thùy lại chẳng quen biết ai, làm thế nào chứng minh hẳn là Ngã Thị Thùy? Cũng vì đối phương không phải dựa vào thân phận để từ chối khéo, cho nên hẳn không có lý do gì để phát tác.

Lúc này Nhất Điều Long phủ đang canh phòng nghiêm ngặt, nếu hẳn xông vào chắc chắn sẽ bị xem như tới gây rối.

Ngã Thị Thùy biết rõ điểm này, nhưng hẳn nghĩ tới nghĩ lui, nhất định phải tham gia lễ mừng thọ. Hẳn không nghĩ ra biện pháp nào, chỉ có cách xông vào.

Đây là biết rõ nhưng cố tình vi phạm.

Ngã Thị Thùy bình sinh nghĩ gì làm nấy, chỉ cần không có lỗi với bản thân, trời đất chứng giám là được, không quan tâm có vi phạm hay không, cho nên không biết đã gây ra bao nhiêu phiền toái.

Nhưng lần này hẳn lại không gây phiền toái.

Bởi vì có một người bị thương che mặt loạng choạng đi ra, nói với thủ vệ một câu:

- Y là Ngã Thị Thùy, để y vào!

Hắn không biết người này là ai, chỉ nghe võ sĩ của Nhất Điều Long phủ gọi người này là “Hữu đàn chủ”.

Lúc hắn đi vào phòng khách đã trễ hơn người khác, chỉ thấy phòng lớn bố trí lư hương, pháp khí, bùa chú, cờ phướn các loại, thoạt nhìn không giống như đang mừng thọ mà giống như đang cúng bái.

Ngã Thị Thùy cảm thấy người ở khu vực biên thù này luôn kỳ quái, không thể hiểu được.

Hắn vừa vào phòng khách, liền nghe được người chung quanh đang thì thầm nói chuyện.

Trong phòng lớn có đến năm sáu trăm người, đều đang thảo luận cùng một đề tài.

Long Hội Kê vì bảo vệ tính mạng phu nhân, ổn định thai nhi nên thi triển “Điệp Biến đại pháp”.

“Điệp Biến đại pháp” là cái gì? Ngã Thị Thùy không hiểu, cũng không tin, càng không có hứng thú.

Hắn chỉ nghe mọi người nói chuyện rất hưng phấn, nói rằng “Điệp Biến đại pháp” năm đó chỉ U Minh Vương là có sự kiên quyết và công lực để thực hiện, người khác nếu không phải không có tư cách, không chịu nổi hoặc không đủ pháp lực thì cũng sợ nguy hiểm, đã mười mấy năm không ai thi triển pháp thuật này trước mặt mọi người, hôm nay lại có thể mở rộng

tâm mắt. Mọi người dường như đều vui mừng vì có thể chứng kiến việc này, chứ không phải lo lắng “Điệp Biến đại pháp” này có thể cứu được người hay không. Ngã Thị Thùy nghe đến đây thì không muốn nghe tiếp nữa.

Hắn lại nhìn thấy một đám người.

Một đám ni cô.

U Linh Tam Thập.

Hắn lập tức trừng mắt nhìn qua. Tư Khấu Tiểu Đậ cũng phát hiện ra hắn, ánh mắt yêu kiều liếc qua.

Ngã Thị Thùy không dám đối mắt với cô ta, vội quay đầu nhìn sang chỗ khác, vì vậy phát hiện ra Tư Không Khiêu ở giữa đám người.

Tư Không Khiêu ở đây, Tư Không Thoái thì sao?

Quả nhiên hắn cũng phát hiện ra Tư Không Thoái.

Lại có hai người khác khiến Ngã Thị Thùy cảm thấy hứng thú.

Hai tên đại hán.

Hai tên đại hán này mặt xanh mũi sưng, giống như buổi sáng vừa ngã ba mươi tám lần, khiến cho trên người đen đỏ lam lục, lại giống như sau khi uống rượu say bị mười ba mười bốn tên lưu manh trong hẻm nghèo đánh thành như vậy.

Ngã Thị Thùy khá hứng thú với chuyện có liên quan đến đánh nhau.

Trùng hợp hai người này cũng đang nói chuyện, Ngã Thị Thùy liền ghé đầu lắng nghe. Với võ công của Ngã Thị Thùy, mặc dù khinh công

không quá tốt, nhưng cũng đủ khiến hai người lưng mỗi xương đau này không phát giác được hẳn nghe lén.

- Bà nội nó, lão chết tiệt kia thật lợi hại, ném ta thành, hừ...

Lão chết tiệt?

- Mẹ nó chứ! Không ngờ một sợi dây câu của hẳn lại khó đối phó như vậy, thân thể giống như cá chạch, hóa ra hẳn giả vờ già nua chỉ để gạt người!

Thẩm Thái Công?

- Cũng tốt, hẳn ở cửa sau náo loạn một trận, vẫn bị đám người sau nhà giải quyết rồi, xem hẳn còn dám làm ác hay không?

Đám người sau nhà?

- Mao Sơn động nào dễ trêu chọc như vậy! Không giống như Diệp đàn chủ của chúng ta luôn sợ đặc tội với người khác, kêu gọi dừng tay. Hừ, hẳn đi vào Mao Sơn động, quả nhiên là không đi ra nữa!

Mao Sơn động?

Hai tên đại hán này chính là Đường Tù và Đường Khốn, từng bị Thẩm Thái Công điểm huyết đạo sau đó ném vào trong tường. Sau khi Thục Trung Đường môn sa sút, đệ tử Đường môn phần lớn đi vào những bang hội khác mưu cầu phát triển. Trong Thủ Noãn bang có rất nhiều cao thủ họ Đường, chẳng hạn như Đường Thập Ngũ, Đường Nhị Thập.

Ngã Thị Thùy chần chừ một chút, sau đó đi ra cửa lớn. Tráng đình thấy hẳn không chờ lễ mừng thọ bắt đầu đã ra cửa, cảm thấy kỳ quái, nhưng đối phương không phải xông vào mà là lui ra, cho nên cũng không tiện ngăn cản.

Ngã Thị Thùy từ trong tường vòng trở về, đến cửa sau của Nhất Điều Long phủ. Trên đoạn đường này, hẳn có thể cảm giác được trong tường ngoài tường nhìn như yên tĩnh, nhưng lại có không ít cao thủ ẩn nấp trong tối. Xem ra Nhất Điều Long phủ của Thủ Noãn bang thật sự là tường đồng vách sắt, không thể tự tiện xông vào được.

Nhưng hẳn cũng không phải muốn xông vào Thủ Noãn bang.

Hắn đi đến cánh cửa đồng đỏ thăm đối diện với cửa sau Nhất Điều Long phủ, cũng không gõ cửa, lại nhún người nhảy vào.

Hắn vừa mới vượt qua tường vây, còn chưa đáp xuống đất, chợt nghe một giọng nói cất lên:

- Người chết đi!

Ngã Thị Thùy đương nhiên không phải khách, hẳn từ trên tường trèo vào, nếu xem như “khách” thì chỉ có thể là “khách không mời mà đến”.

Nhưng cho dù từ trên tường nhảy vào, vừa vào lập tức nghe được ba chữ này, cũng khó tránh khỏi kinh ngạc.

Ngay cả người vô cùng gan dạ, chỉ kinh ngạc một chút, nhưng khê giật mình cũng sẽ khiến cho tinh thần hơi căng cứng, hoặc là hô hấp hơi loạn. Đó có thể chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng cũng đủ để sát thủ Hoắc Oan Nhai giết chết năm lần kẻ địch công lực cao hơn mình.

Có điều Ngã Thị Thùy hoàn toàn không kinh hoảng.

Hắn từ nhỏ đã luyện võ, vào lúc ngủ say thường bị băng hữu của hắn dùng mảnh băng bất ngờ đánh vào đầu. Lúc mười tuổi hẳn đã không có cảm giác kinh hoảng khi bị đánh lén. Lúc thiếu niên, hẳn có thể dùng tay phải cầm đũa gắp một miếng thịt vịt, cùng lúc dùng tay trái giết chết ba kẻ

địch muốn ám toán hãn, máu bắn năm bước, đồng thời dùng đũa đưa miếng thịt vịt kia vào trong miệng.

Hãn mặc dù không phải sát thủ, nhưng hãn tự huấn luyện còn nghiêm khắc hơn bất kỳ sát thủ nào.

Đương nhiên nếu như hãn là sát thủ, cũng sẽ không phải là một sát thủ tốt, bởi vì hãn có tình cảm mãnh liệt, không đủ định lực, hơn nữa có việc sẽ làm có việc sẽ không làm, dùng nghĩa khí làm đầu. Đối với một sát thủ chân chính, những cá tính này chắc chắn đều là điểm yếu chí mạng.

Nhưng hãn vẫn có một chút thiên phú và huấn luyện của sát thủ. Khi Hoắc Oan Nhai kêu lên một tiếng kia, hãn giống như nhìn thấy trên trời có mây, biển màu xanh lam, gà mẹ đẻ trứng, không hề có một chút sững sốt và kinh ngạc nào.

Cho nên một kiếm vô cùng ác liệt kia đâm tới, hãn có thể kịp thời tiếp được.

Trước giờ Ngã Thị Thùy không mang theo binh khí.

Một kiếm kia từ giữa không trung đâm tới, khí thế bức người, giống như muốn đánh nát hãn trên tường.

Hãn lại dùng tay không tiếp được một kiếm kia.

Rất ít người có thể tiếp được kiếm của Hoắc Oan Nhai, huống hồ là dùng tay không.

Ngã Thị Thùy đang ở giữa không trung, đột nhiên bị tập kích, lại không chỗ mượn lực, hiển nhiên là rơi xuống hạ phong.

Một kiếm kia kinh lực vẫn còn, đánh trúng ngực hãn, khiến ngực trái ít nhất gãy một chiếc xương sườn, mặc dù thân kiếm đang bị hãn nắm giữ,

giữ rất chặt.

Hắn vừa đáp xuống đất, thanh kiếm kia còn cách ngực hắn một thước, lúc này hắn đã có thể tập trung sức lực. Người giật mình lại là Hoắc Oan Nhai.

Sống chết của một sát thủ thường chỉ quyết định trong khoảnh khắc, cho nên khả năng phán đoán của sát thủ rất mạnh.

Cô ta vừa thấy Ngã Thị Thùy vượt tường đi vào, lập tức phán đoán đó là thời cơ tốt nhất để giết người.

Cô ta lại không ngờ hán tử kia tay như sắt đúc, tiếp được một kiếm này, hơn nữa còn giữ chặt lấy kiếm, khiến cô ta không thể phát ra kiếm thứ hai.

Nếu cô ta không xuất kiếm tập kích trước, vậy có thể lợi dụng dung nhan yếu đuối của mình, nói không chừng sẽ có cơ hội tốt hơn để giết chết Ngã Thị Thùy. Nhưng cô ta đã xuất thủ, bộ mặt thật cũng đã lộ ra.

Hiện giờ cô ta chỉ có cách giết chết đối phương, không còn con đường nào khác.

Lúc này Ngã Thị Thùy mới cảm thấy kinh ngạc, kiếm lực ác liệt đáng sợ như vậy, lại đến từ một cô gái dáng vẻ giống như nha hoàn.

Hắn lại cảm thấy vui mừng, nếu không phải đối phương ám toán hắn trước, hắn thật sự sẽ không đề phòng cô gái này.

Kiểm lực như vậy, kiếm thế như vậy... Hắn không nhịn được hỏi:

- Hoắc Oan Nhai?

Hoắc Oan Nhai cười, thực ra cô ta đang dùng toàn lực muốn thu hồi thanh kiếm kia, nhưng kiếm giống như đã biến thành một ngọn núi, cô ta

thật sự không có năng lực dùng tay kéo một ngọn núi trở về.

- Ngã Thị Thù?

Ngã Thị Thù nói:

- Kiếm lực tốt!

Chợt phun ra một ngụm máu tươi.

Hoặc Oan Nhai cũng nói:

- Công lực tốt!

Ngã Thị Thù trừng mắt nhìn cô ta, nói:

- Ta không thích động thủ với nữ nhân.

Hoặc Oan Nhai cười nói:

- Vậy người buông tay đi!

Ngã Thị Thù lạnh lùng nói:

- Buông kiếm trong tay một sát thủ hạng nhất, cũng giống như bắt một con rắn không nhổ hết răng độc đặt ở trong quần vậy.

Hoặc Oan Nhai nũng nịu nói:

- Ôi chao, thật là khó nghe! Người dùng tay kẹp kiếm của ta, đây không phải là lẫn lộn đầu đuôi sao?

Ngã Thị Thù không hiểu:

- Cái gì lẫn lộn đầu đuôi?

Hoắc Oan Nhai cười duyên nói:

- Đồ ngốc, đây gọi là nam nữ đảo điên... vốn phải là chân của ta kẹp người...

Ngã Thị Thù quát lớn:

- Vô sỉ! Câm miệng!

Hoắc Oan Nhai ra vẻ kinh ngạc:

- Ấy, còn là quân tử à, lại không biết có phải còn trong trắng hay không...

Ngã Thị Thù cắt lời:

- Hoắc Oan Nhai, người tuy là nữ nhân, nhưng người không nên giết Trương Hận Thủ.

Hoắc Oan Nhai ngẩng đầu lên, cố ý lộ ra chiếc cổ trắng như tuyết:

- Ta giết hãn thì thế nào? Người muốn báo thù cho hãn sao?

Ngã Thị Thù giận đến máu nóng dâng trào, lớn tiếng nói:

- Người...

Hoắc Oan Nhai cảm giác được kiếm của mình đã bắt tri bắt giác tiến đến gần ngực Ngã Thị Thù nửa thước, trong lòng mừng thầm:

- Nếu người muốn báo thù, vậy gần đây ta đã giết một bằng hữu của người, thuận tiện báo thù một lần luôn đi!

Trong lòng Ngã Thị Thù dâng lên một cảm giác chằng lành:

- Ai?

Hoắc Oan Nhai nhìn hẩn một cái, ra vẻ nói:

- Người không biết sao? Ai da, để ta nói cho người biết...

Kiểm của cô ta lại im hơi lặng tiếng tiến lên phía trước ba tấc:

- Là lão già Thâm Thái Công kia...

Tại khoảnh khắc này, kiếm của Hoắc Oan Nhai toàn lực đâm vào ngực Ngã Thị Thùy.

Hoắc Oan Nhai có một suy đoán sai lầm rất lớn đối với Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy quả thật là một người bộc trực, Hoắc Oan Nhai nói thế nào thì hẩn tin thế đó. Đáng tiếc Hoắc Oan Nhai không biết, một khi Ngã Thị Thùy tin Thâm Thái Công đã chết trong tay cô ta, cũng chính là lúc cô ta khó tránh khỏi tai họa.

Cô ta vốn cho rằng phải chọc giận Ngã Thị Thùy mới có cơ hội, nhưng lại không biết Ngã Thị Thùy là một nhân vật hiếm có trong võ lâm, hẩn càng giận dữ thì lại càng kích phát bản năng trời sinh, võ công càng có thể phát huy một cách triệt để.

Thậm chí còn cao hơn gấp đôi so với bình thường.

Mà nếu Thâm Thái Công đã chết, đối với Ngã Thị Thùy thì không có chuyện gì kích động hơn.

Võ công của Ngã Thị Thùy vốn cao hơn Thâm Thái Công.

Võ công của Trương Hận Thủ cao hơn Thâm Thái Công một chút, nhưng nếu chiến đấu trong nước, công phu của “sát thủ trong sông” vẫn kém Thâm Thái Công một đoạn.

Võ công, xuất thủ, tốc độ của Hoắc Oan Nhai ngang ngửa với Trương Hận Thủ, chỉ có kinh lực hơn xa Trương Hận Thủ. Nhưng nếu so về công lực, Ngã Thị Thùy có thể nói vẫn cao hơn Hoắc Oan Nhai một bậc.

Hắn bởi vì đột nhiên bị tập kích, mới bị kiếm khí gây thương tích, cũng không bị mũi kiếm đâm trúng.

Khi hắn chợt nghe Thẩm Thái Công bị Hoắc Oan Nhai giết chết, hắn đã giận dữ điên cuồng. Nếu Hoắc Oan Nhai là núi, hắn có thể khiến núi lở; nếu Hoắc Oan Nhai là biển, hắn có thể khiến biển động; nếu Hoắc Oan Nhai là một thanh kiếm, hắn có thể lập tức khiến thanh kiếm này vỡ thành từng mảnh.

Cho nên kiếm của Hoắc Oan Nhai lập tức vỡ nát.

Kiếm của cô ta đâm tới ngực Ngã Thị Thùy, nhưng kiếm đã vỡ vụn như tờ giấy, đương nhiên không đâm vào được lồng ngực như sắt thép kia.

Mà cô ta dồn toàn lực đâm tới, cho nên trong tay không còn kiếm, thân thể vẫn nhào tới trước.

Tay phải Ngã Thị Thùy bóp vỡ kiếm của cô ta, quyền trái đánh ra.

Võ công của Hoắc Oan Nhai đều nằm ở thanh kiếm kia, còn lại chỉ có cổ thuật.

Cô ta đành phải dùng tay không đỡ một quyền của Ngã Thị Thùy.

Kiếm của cô ta lực tựa vạn cân, Ngã Thị Thùy có thể dùng tay trần tiếp được, nhưng cô ta dùng tay trần lại không tiếp được thiết quyền của Ngã Thị Thùy.

Một quyền này của Ngã Thị Thùy đánh vào lòng bàn tay của cô ta, khiến cánh tay của cô ta gập ngược về, xương cánh tay đâm vào trong

ngực, lập tức kết thúc tính mạng.

Ngã Thị Thùy dùng một quyền đánh chết Hoắc Oan Nhai.

Nhưng hãn lập tức cảm giác được lòng bàn tay phát lạnh.

Hiển nhiên hãn cũng trúng cô.

Mặc dù là nhẹ, nhưng khi phát tác cũng có thể dẫn đến chí mạng.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 15 : – Điệp Biến

Ngã Thị Thùy siết chặt tay, gào lên từng tiếng:

- Tại sao người lại giết lão bất tử! Tại sao người lại giết lão bất tử! Tại sao người lại giết lão bất tử...

Hắn không ngừng kêu gào khóc lóc.

Lúc này trong Mao Sơn động lại có bốn người chạy ra.

Bốn nữ ni.

Bốn nữ ni này chính là bốn người đã sát hại bà của Tiểu Tuyết. Bọn họ cùng Hoắc Oan Nhai canh giữ Mao Sơn động, chợt nghe tiếng gào khóc của một nam tử, bèn đi ra xem thử. Khi thấy được Hoắc Oan Nhai đang nằm trên đất, bốn người đều biến sắc.

Ngã Thị Thùy chợt quay đầu.

Hắn nhận ra bốn người này.

Hắn vung quyền gào thét:

- Nhất định là các người! Là các người giết chết lão bất tử...

Hắn lập tức xông tới. Bốn nữ ni đồng loạt rút binh khí ra, còn chưa kịp xuất thủ, một người đã trúng một quyền vào bụng, ngũ tạng lục phủ đều bị đánh rời vị trí, bay ngược không biết đến nơi nào.

Nữ ni mặt đao thấy tình thế không ổn, liền kêu lên:

- Chờ...

Ngã Thị Thùy rống giận:

- Tại sao người lại giết lão bất tử...

Một tiếng “rắc” vang lên, nữ ni mặt đao đột nhiên phát giác mình có thể nhìn thấy lưng của mình.

Có người cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy lưng của mình, nhưng lần này nữ ni mặt đao lại nhìn thấy rõ ràng. Cô ta phát ra tiếng rít kinh hoàng, bởi vì cô ta biết cổ của mình đã bị đánh gãy. Cô ta đã quên lúc sát hại bà lão, cộng thêm một cước cuối cùng kia, trong lòng tràn đầy sáng khoái tàn khốc, thực ra chỉ là một loại hô ứng với sự sợ hãi lúc sắp chết này.

Ngã Thị Thùy cũng trúng một kiếm.

Người chém hẳn một kiếm đã sợ đến mức la hét bỏ chạy.

Ngã Thị Thùy chụp lấy cô ta, dùng sức lắc mạnh, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao các người lại giết lão bất tử...

Hỏi bảy tám câu, lắc sáu bảy chục lần, mới phát hiện người trên tay đã không còn một đoạn xương cốt nào có thể chống đỡ thân thể đang sụp xuống.

Hắn lại quay đầu sang, trông thấy còn một nữ ni.

Nữ ni kia đã sợ đến mức dờ ra ở đó, trên tay có kiếm nhưng lại quên mất mình có tay, có một đôi chân nhưng lại quên mất mình có thể chạy.

Cô ta đã sớm bị tên hung thần ác sát này dọa cho mất hồn mất vía.

Ngã Thị Thù từng bước từng bước đi đến chỗ cô ta. Cô ta cũng giống như thấy mình đang từng bước từng bước đi qua cầu Nại Hà.

Ngã Thị Thù siết tay hỏi cô ta:

- Tại sao các người lại giết lão bất tử! Tại sao các người lại...

Cô ta rùng mình một cái, phát ra tiếng kêu khóc giống như một con nai nhỏ dưới móng vuốt của sư tử:

- Ai... ai ai ai... là lão... lão lão lão... lão bất bất tử tử tử...

Ngã Thị Thù nắm lấy vai cô ta:

- Lão bất tử chính là lão bất tử, y sẽ bất tử...

Nữ ni kia linh cơ khê động, run giọng hỏi:

- Lão bất tử có phải là là lão lão gia tử họ... họ Thâm Thâm kia không?

Ngã Thị Thù ngân ra:

- Y tên là Thâm Thái Công.

Nữ ni kia vui mừng giống như nhặt được thỏi vàng:

- Y... hảo hán tha mạng... Thâm Thái Công cũng chưa chết...

Ngã Thị Thù lại sững sốt. Nữ ni kia lười run lấy bầy nói:

- Y y... không chết. Lão nhân gia ông ta ông ta bị Hoắc... Hoắc tổng quản chế ngự, đang nhốt nhốt nhốt trong ngục ở động sau...

Ngã Thị Thù vui mừng nói:

- Thật chứ?

Hắn lập tức buông tay ra.

Nữ ni kia mềm nhũn ngã xuống, lúc này nước miếng, nước mắt, nước mũi, nước tiểu của cô ta mới đồng loạt trào ra.

Nhưng khi nữ ni này dẫn Ngã Thị Thùy đến phòng giam gặp Thẩm Thái Công, cô ta lại sợ đến mức cả người mềm nhũn.

Bởi vì trong ngục đã không có người.

Thẩm Thái Công đã đi đâu? Ngã Thị Thùy lại khẳng định nữ ni này không lừa gạt hắn.

Bởi vì vào lúc này không ai dám lừa gạt hắn.

Hắn chỉ bảo nữ ni kia kể lại toàn bộ tình hình tỉ mỉ một lần. Nữ ni kia thấy được một cơ hội sống, nào dám che giấu chút gì, lập tức nói ra hết.

Ngã Thị Thùy lại hỏi:

- Ta đã trúng cổ, đang dùng nội lực áp chế không để nó phát tác. Người có thuốc giải không?

Nữ ni kia run giọng hỏi:

- Xin hỏi đại đại đại hiệp, ngài trúng cổ cổ cổ của ai ai?

Cô ta còn chưa tỉnh hồn, lưỡi vẫn đang run rẩy.

Ngã Thị Thùy cũng không muốn gây thêm giết chóc, hắn cũng hối hận mình dưới cơn nóng giận đã giết chết bốn người, mặc dù đó đều là những kẻ đáng chết.

- Là cổ của Hoắc Oan Nhai.

Nữ ni lại hỏi:

- Là trúng trúng phải trong trong tình... tình trạng nào nào?

Nữ ni kia sợ có bất kỳ câu nào đắc tội với sát tinh này, sẽ không còn mạng nữa.

Ngã Thị Thùy cũng không muốn dọa cô ta:

- Là cổ trên tay Hoắc Oan Nhai.

Nữ ni kia run giọng nói:

- Vậy thì... thì là Vạn Tử cổ rồi... rất rất... lợi hại, tiểu nữ đạo hạnh... quá thấp, không không có cách nào cứu đại hiệp ngài...

Ngã Thị Thùy hỏi:

- Vậy người nào có thể giải cổ này?

Nữ ni kia suy nghĩ một chút, run rẩy nói:

- Trừ khi là động chủ... hoặc Tư Không phiên chủ, mới có thuốc giải...

Ngã Thị Thùy truy hỏi:

- Động chủ của các người là ai?

Nữ ni kia đáp:

- Tư Vô Cầu.

Ngã Thị Thùy tra hỏi:

- Tư Vô Cầu là ai?

Nữ ni kia cuối cùng nói ra thân phận của Tư Vô Cầu.

Ngã Thị Thùy nghe được liền nhảy dựng lên.

Đại diện đã bắt đầu.

Tiểu Tuyết bị một người hầu tên là Tiểu Lũ dẫn vào trong phòng phu nhân. Trong quá trình “hóa bướm”, đây gọi là “nhộng máu”, trước tiên dùng một giọt máu trong tử cung của phu nhân, đưa vào trong mạch máu của một cô gái linh khí thuần khiết. Chờ lúc làm phép “hóa bướm”, mới có thể dùng linh khí của cô gái, thông qua dương cương của người làm phép, truyền vào trong huyết dịch khí huyết của người bệnh, tiêu trừ tất cả tà khí bệnh tật.

Đây là trình tự của đại pháp “hóa bướm”. Trong đó điểm quan trọng là công lực và pháp lực của người làm phép nhất định phải đủ cao thâm, mà cô gái môi giới làm phép cũng phải đủ thanh thuần không tì vết.

Nếu không chỉ cần có một chút tà khí đánh vào người bệnh, người bệnh sẽ không có thuốc chữa. Đồng dạng nếu như cô gái môi giới có lòng bất chính, dẫn ngược pháp lực, có thể khiến người làm phép điên cuồng và hư thoát đến chết.

Với sự thuần khiết của Tiểu Tuyết có thể gánh vác được trọng trách này, với võ công của Long Hội Kê cũng có thể ứng phó được.

Nhưng trong quá trình này không thể xảy ra bất kỳ biến hóa nào, cũng không chịu nổi bất kỳ biến hóa nào.

Quá trình “hóa bướm” là từ nhộng hóa thành bướm, nếu không hóa được, nhộng vẫn là nhộng, thậm chí còn biến thành sâu.

Khi Long Hội Kê nhìn thấy Tiểu Tuyết, y đương nhiên không biết Tiểu Tuyết đã bị đóng huyết cam. Y ngoại trừ cho rằng cô bé này là nhân

tuyển thích hợp, trong lòng cũng có sự trù mến.

Thật là một cô bé khả ái!

Y càng không biết, sau khi Tiểu Tuyết từ trong phòng phu nhân đi ra, ánh mắt đã ngây ngốc. Nếu cẩn thận nhìn lại, trong con người vốn linh hoạt của nàng dường như còn dính một lớp màng, phát ra ánh sáng màu xanh lục yếu ớt.

Tiểu Tuyết này đã là Tiểu Tuyết không có hồn phách.

Pháp tế đã làm được một nửa.

Người đứng xem đều bị ngăn ở bên ngoài một trượng. Long Hội Kê ngang nhiên ở trước mặt người ngoài thi triển “Điệp Biến đại pháp” trăm năm khó gặp, rõ ràng là hành vi cực kỳ lớn gan, hơn nữa cũng là khiêu chiến lớn nhất khi để lộ nhược điểm của mình.

Bản thân Long Hội Kê lại biết rõ, y ngoại trừ phải dựa vào pháp tế này để cứu vãn tính mạng của thê tử và thai nhi, còn phải nhờ nó để trừ tà trục ma, văn hồi danh dự đang ngày càng giảm sút của y.

Long Hội Kê dùng bốn ngón tay trái đặt lên trán phu nhân Lâm Thanh Oanh của y, tay phải hai ngón út và áp út đặt lên mày trái Tiểu Tuyết, hai ngón cái và trỏ đặt lên mày phải Tiểu Tuyết, ngón giữa ấn vào chân mày nàng.

Thời cơ đã chín muồi.

Một cơn gió mạnh từ trong phòng thổi ra, khiến cho ánh nến trên bàn tế chao đảo, mà sắc mặt của Tiểu Tuyết cực trắng, sắc mặt Lâm Thanh Oanh cực xanh, sắc mặt Long Hội Kê lại cực đỏ.

Chợt nghe song cửa sổ các nơi vang lên kẻo kẹt, bên ngoài cát bay đá chạy, mấy ngàn vạn bóng bướm bướm hiện lên trên cửa sổ giấy, muốn lao vào trong phòng.

Long Hội Kê đã sớm dặn dò thủ hạ đóng kỹ cửa thông gió các nơi, đừng nói là bướm bướm, ngay cả một con muỗi cũng không bay vào được.

Nhưng đối với mọi người, đây có thể xem là chuyện lạ lần đầu nhìn thấy. Chẳng lẽ trong xa xăm thật có lực lượng thần bí này, có thể khiến trời đất biến sắc? Con người lại có thể sở hữu ma lực kỳ dị như vậy, có thể hô mưa gọi gió?

Long Hội Kê biết thời gian đã đến.

Sắp sửa phá nhộng chui ra. Y phải dùng “Dương Hỏa chân khí” của mình thúc giục linh khí thiên phú của cô bé, tiêu trừ dị khí tà khí trên người Lâm Thanh Oanh, lại giữ gìn thai khí nhân khí của thể tử y.

Long Hội Kê đột nhiên cảm giác không thích hợp.

Bởi vì y cảm thấy Lâm Thanh Oanh vốn suy yếu, trong cơ thể lại giống như một cái ống bễ cực lớn và trống rỗng, tạo ra áp lực cực mạnh, không ngừng hút lấy chân khí của y, giống như hút vào đầm sâu không đáy.

Lúc y phát giác thì đã muộn.

Trừ khi đối phương kịp thời thu hồi lực hút, nếu không chẳng những công lực của y sẽ bị hút sạch, ngay cả Tiểu Tuyết cũng sẽ biến thành một người ngu ngốc.

Lần này y không dám xem thường, lúc thi triển “Điệp Biến đại pháp” y đã không có thần công hộ thể, mà đây lại là lúc sự tự chủ trong cơ thể y yếu nhất, căn bản không thể dừng làm phép giữa chừng, công lực chỉ có liên tục trút ra.

Y hoảng sợ mở hai mắt, chỉ thấy Lâm Thanh Oanh cũng mở mắt ra, màng mắt hiện lên một màu xám trắng nhàn nhạt, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng ác độc, cũng đang nhìn y.

Trong khoảnh khắc Long Hội Kê đã hiểu rất nhiều chuyện, nhưng cũng có rất nhiều chuyện y không hiểu.

Nhưng y hiểu được quá trễ, những chuyện không hiểu e rằng cũng không có cơ hội để hỏi.

Long Hội Kê cảm giác được mình sắp thoát lực, mà ánh mắt của Tiểu Tuyết càng rời rạc, nụ cười của Lâm Thanh Oanh cũng càng ác độc.

Long Hội Kê mồ hôi chảy xuống như mưa, cơ mặt của y cũng đang co quắp. Mọi người nghị luận sôi nổi, nhưng một khi thi triển “Diệp Biến đại pháp”, bọn họ muốn tương trợ cũng không được. “Thiết Điện Thần Ứng” Diệp Biên Chu thấy tình thế không ổn, liền tiến lên nói với Long Hội Kê:

- Bang chủ, theo thiên kiến của thuộc hạ, hôm nay là đại thọ của bang chủ, không bằng trước tiên nghỉ ngơi một chút, sao đó lại tiến hành làm phép!

Long Hội Kê cũng muốn trả lời hẳn, nhưng chân khí liên tục tràn ra từ mũi, tai, họng, mắt, lỗ chân lông. Y vừa mở miệng, công lực toàn thân lại tan hết, không thể thốt ra tiếng được.

Diệp Biên Chu thấy Long Hội Kê không lên tiếng, cũng không dùng tay ra hiệu, nhìn khuôn mặt bang chủ giống như ngàn con sâu nhỏ đang nhúc nhích, biết rõ không ổn, nhưng nhất thời cũng không biết nên làm thế nào. Ngay lúc này, tỳ nữ Tiểu Lũ bên cạnh Lâm Thanh Oanh bỗng tiến lên cản lại:

- Diệp đàn chủ, xin đừng làm trở ngại bang chủ làm phép, mau lui về!

Diệp Biên Chu đi theo Long Hội Kê mười mấy năm, là một trong bốn đại đàn chủ của Thủ Noãn bang. Từ sau khi hai đàn chủ Kham Thiên Tòng, Đường Thập Ngũ chết đi, Diệp Biên Chu ở trong bang lại càng quan trọng, cộng thêm gần đây Hưu Tử Phù đàn chủ cũng bị trọng thương, địa vị của Diệp Biên Chu chỉ đứng sau bang chủ.

Hắn cùng Long bang chủ vào sinh ra tử mười mấy năm, hôm nay ngay cả một tiểu nha đầu phục vụ phu nhân cũng dám quát bảo hắn trước mặt mọi người, như vậy cũng được sao?

Diệp Biên Chu nói:

- Chẳng lẽ người không thấy tình hình của bang chủ sao? Mau tránh ra!

Tiểu Lũ không dờn nửa bước:

- Đây là trạng thái bình thường khi thi triển Diệp Biến đại pháp, Diệp đàn chủ không biết sao?

Diệp Biên Chu thấy thân thể của Long Hội Kê đã bắt đầu run rẩy kịch liệt, cảm giác không ổn, thuận miệng phản bác một câu:

- Chẳng lẽ nha đầu người lại biết!

Tiểu Lũ cười lạnh nói:

- Cũng không dám. Có điều phu nhân đã chính miệng dặn dò, không ai được quấy rầy bang chủ làm phép giữa chừng, nếu không pháp lực xông ngược, bất kể là thương tổn bang chủ, làm hại phu nhân hay là mất đi thai nhi, Diệp đàn chủ ngài có thể chịu trách nhiệm được không?

Diệp Biên Chu nghe được những lời này của Tiểu Lũ, mồ hôi đã chảy ròng ròng.

Mọi người thấy thần sắc của Long Hội Kê quả thật không ổn, nhưng hiện giờ người ra mặt ngăn cản lại là người trong Thủ Noãn bang, người ngoài không tiện lên tiếng. Những người khác trong bang cũng muốn đứng ra, nhưng thân phận đều không cao hơn Diệp Biên Chu, không ai biết nên làm thế nào.

Chợt nghe một tiếng “rầm”, vách tường nứt ra, một đại hán vạm vỡ sắc mặt tím bầm lao đảo xông vào, quát lên:

- Bắt cô ta lại...

- Long phu nhân chính là Tư Vô Cầu!

Mọi người đều xông xao. Tiểu Lũ lập tức quát lớn:

- Tên lỗ mãng từ nơi nào tới, lại dám bôi nhọ danh dự của phu nhân!

Tư Không Thoái chen lời:

- Nói hươu nói vượn, đúng là hoang đường!

Tư Không Khiêu lướt vào bên trong, thủ thế nói:

- Vì bảo vệ Long huynh Long tẩu, kẻ nào dám qua đây thì phải hỏi Tư Không Khiêu ta trước!

Diệp Biên Chu trong lòng rối loạn, thấy Tư Không Khiêu bước vào bên trong, liền cố ổn định tinh thần nói:

- Nơi này là trọng địa của Thủ Noãn bang, không ai có thể ở đây ra lệnh thay chúng ta.

Tư Không Khiêu cười nói:

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Diệp đàn chủ, ngài tới quản lý đại cục đi!

Diệp Biên Chu cắn chặt răng, xương quai hàm gõ lên, mồ hôi không ngừng chảy, nhất thời hoang mang rối loạn. Tiểu Lũ lại hỏi:

- Diệp đàn chủ, không phải ngài thật sự tin lời của tên vô lại kia chứ?

Diệp Biên Chu cao giọng hỏi:

- Người tới là ai?

Đại hán kia thở dốc nói:

- Ta là Ngã Thị Thùy! Người có từng nghe Ngã Thị Thùy nói dối khi nào chưa!

Tư Không Khiêu cười lạnh nói:

- Ta nghe nói đại hiệp Ngã Thị Thùy là một người hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang. Hôm nay lại ở đây chui một con mèo bệnh quỷ say tới giả mạo như vậy!

Ngã Thị Thùy hét lớn:

- Ta giết...

Nhưng lúc này cổ độc của hắn đã phát tác, toàn thân như sâu bò kiến chạy, vô cùng thống khổ, làm sao có thể xuất thủ được?

Tư Không Thoái ở một bên lạnh lùng nói:

- Diệp đàn chủ, ngài là người phụ trách dưới trướng bang chủ Thủ Noãn bang. Có kẻ tự tiện xông vào quý bang, còn nói năng lỗ mãng, si nhục phu nhân bang chủ, ngài còn không sai người bắt lại, uy danh của Thủ Noãn bang ở đâu?

Diệp Biên Chu nhất thời hoang mang, đành phải kêu lên:

- Bắt...

Chợt nghe Hưu Tử Phù ôm mặt kêu lên:

- Bắt Tiểu Lũ lại!

Diệp Biên Chu giật mình:

- Hưu đàn chủ, ngài...

Người ôm mặt vọt lên, nói nhanh:

- Ta không phải Hưu đàn chủ.

Liền lao thẳng vào bên trong.

Tư Không Thoái giật dữ quát lên:

- Kẻ nào đang giả thần giả quỷ!

Mười ngón tay của y mở ra, chụp vào hư không.

Nhưng phương hướng người nọ lướt ra đột nhiên biến đổi, hoàn toàn thay đổi. Hắn trước tiên lướt đến song cửa sổ. Khi người trong phòng khách đều cho rằng hắn muốn chạy trốn, hắn lại lướt lên xà nhà. Khi Tư Không Thoái đang phòng bị đối phương từ trên cao tập kích, thân hình người nọ lại biến đổi, lướt thẳng vào bên trong, vượt qua đỉnh đầu Diệp Biên Chu, tránh qua công kích của Tiểu Lũ, trước khi Tư Không Khiêu kịp động thủ, người nọ đã đến bên cạnh ba người Long Hội Kê, Lâm Thanh Oanh, Tiểu Tuyết.

Rất nhiều người có mặt, trái tim gần như đều nhảy ra khỏi ngực.

Chỉ có Ngã Thị Thùy hô to một tiếng:

- Thần tài!

Thần tài là thần tiên tốt trong suy nghĩ của mọi người, có mặt thần tài, tình cảnh khốn cùng đến mấy cũng có thể biến thành vinh quang.

Nhưng “thần tài” trong suy nghĩ của Ngã Thị Thùy đương nhiên chính là Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi lướt tới bên cạnh Lâm Thanh Oanh, chỉ nói một câu:

- Tư động chủ, hành thiện như leo núi, hành ác như núi lở, từ bỏ đi!

Phương Chấn Mi vừa lướt đến bên cạnh Lâm Thanh Oanh và Long Hội Kê, người trong phòng khách nhất thời đều yên tĩnh lại, cặp mắt mỗi người đều nhìn chăm chú vào bên trong. Lúc này cho dù Phương Chấn Mi ra tay với ai, bọn họ đều không thể ngăn cản được.

Mọi người ngây ra tại chỗ, không biết nên làm thế nào ứng phó cục diện này.

Lâm Thanh Oanh nhắm hai mắt lại. Một lúc sau, tiếng thở dốc của Long Hội Kê mới hơi bình ổn lại, sắc mặt biến thành đỏ, bốn ngón tay trái cuối cùng có thể rời khỏi trán Lâm Thanh Oanh.

Long Hội Kê chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt của y có vẻ mệt mỏi:

- Ta và nàng kết hôn ba năm... trước giờ không nghĩ tới nàng chính là...

Lâm Thanh Oanh lạnh lùng nói tiếp:

- Ta chính là người mười năm qua chưa từng lộ mặt, đương kim động chủ Mao Sơn động Tư Vô Cầu.

Long Hội Kê hít sâu một hơi, nói:

- Nhưng mà nàng... Tam Tư dưới trướng U Minh Vương, hai mươi năm trước đã nổi danh thiên hạ...

Lâm Thanh Oanh cũng là Tư Vô Cầu nói:

- Người hai mươi năm trước gây dựng tên tuổi sáng lập ra Mao Sơn động, chính là tiên phụ Tư Phúc Xung. Mười năm trước tiên phụ qua đời, ta là người kế nhiệm. Ta không công khai lộ diện, cũng là vì muốn gả cho người, làm phu nhân của người...

Long Hội Kê thống khổ nói:

- Nàng... nàng tại sao phải làm như vậy?

Tư Vô Cầu nói:

- Tam Tư chúng ta đi theo U Minh Vương đánh đông dẹp bắc nhiều năm. Hẳn làm nhiều việc ác, sau khi chết cơ nghiệp vốn phải giao cho Tam Tư chúng ta. Không ngờ lão tặc kia lúc sắp chết lại đổi tính, hối hận vì gây nghiệt quá nhiều, lại giao quyền lực và tài khố thậm chí là con gái một đều gả cho người, hi vọng người dùng lực lượng của Thủ Noãn bang để chuộc tội thay hẳn, dưới âm tào địa phủ tốt hơn một chút... Buồn cười ời buồn cười, hẳn là U Minh Vương pháp lực vô biên, lúc sắp chết lại hồ đồ như vậy. Tam Tư chúng ta quên mình phục vụ cho hẳn, lập được bao nhiêu công lao hiển hách. Nhất là Mao Sơn động chúng ta, đã vì hẳn đổ bao nhiêu máu, hao tổn bao nhiêu nhân thủ, bang chủ kế nhiệm của Thủ Noãn bang vốn nên thuộc về tiên phụ. Ta biết không thể dùng sức đoạt lấy, bởi vì võ công của người cao, lại có danh tiếng tốt, mọi người đều phục người. Ta chỉ có cách gả cho người, mới có thể chiếm được quyền hành của người, ép thê tử của người đi, đoạt lấy võ công của người, sau đó giết chết người.

Long Hội Kê cười thảm một tiếng:

- Những chuyện này... đến bây giờ nàng mới nói với ta...

Phương Chấn Mi ở một bên nói tiếp:

- Cho nên gần đây khu vực chung quanh liên tục xảy ra hung án, đều là do cô làm?

Tư Vô Cầu cười nói:

- Nếu không như vậy, ba chữ “Long Hội Kê” này làm thế nào từ được lòng người trở nên mất lòng người... Nhưng nếu không có sát thủ dưới cờ Tư Không huynh đệ Nhân Đầu Phiên tương trợ, ta cũng không làm được nhiều chuyện như vậy.

Phương Chấn Mi nói:

- Các người cố ý làm cho tín nam tín nữ quỳ lạy Linh Ẩn tự sẽ được bình an, khiến người của Thủ Noãn bang nghi ngờ U Linh Tam Thập của Tư Khấu Tiểu Đâu, trở thành tử địch...

Tư Vô Cầu nói:

- Không sai chút nào. Trong Tam Tư thì Tư Khấu Tiểu Đâu là hèn hạ vô sỉ nhất, lại quyết một lòng ủng hộ hòa theo người, ta muốn để các người sống mái với nhau một trận trước.

Long Hội Kê chột thấp giọng nói:

- Oanh nhi, những chuyện này nàng đều không cần phải nhận, vì sao lại thừa nhận...

Y dường như vẫn suy nghĩ cho thê tử. Thừa nhận tội ác của mình trước mặt mọi người như vậy, nhất định phải dùng máu tươi thanh tẩy.

Tư Vô Cầu lại nói:

- Nếu đã trở mặt, kế hoạch đã bị người khác khám phá, ta có gì không dám thừa nhận... Thực ra Âm Hỏa công chúa vốn không chết, hôm qua cô ta mới chết dưới bố trí của ta... chuyện này người không biết đúng không?

Long Hội Kê vừa nghe, toàn thân run lên, dùng hai ngón tay chỉ vào Tư Vô Cầu, khàn giọng nói:

- Nàng, nàng nói gì?

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 16 : – Nói Rõ Chuyện Xưa

Phương Chấn Mi ở bên cạnh nói:

- Đúng vậy, hôm qua chúng ta còn nhìn thấy Âm Hỏa công chúa ở trên sông...

Toàn thân Long Hội Kê vang lên tiếng lách cách kịch liệt:

- Thật sự? Ngài thật sự nhìn thấy nàng...

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, nói:

- Đúng.

Long Hội Kê run giọng hỏi:

- Sáng nay người đứng trên nhánh tùng ở hậu viện, đến đi không dấu vết, chính là Phương thiếu hiệp ngài?

Phương Chấn Mi nói:

- Khi đó ta không tiện biểu lộ thân phận. Ta được Hưu đàn chủ của quý bang vì đại nghĩa trong bang, tin lời của ta, để ta giả mạo y xuất hiện trong lễ mừng thọ. Chuyện này còn chưa cáo lỗi với Long bang chủ.

Long Hội Kê nói:

- Phương thiếu hiệp đừng nói như vậy. Hôm nay nếu không có thiếu hiệp, Long mỗ đã sớm sống chết do người rồi... Chỉ là, chỉ là lúc đó vì sao

Phương thiếu hiệp không nói chuyện này với ta?

Phương Chấn Mi nói:

- Ta không tiện lộ diện, là vì khi đó một vị bằng hữu của ta còn rơi vào trong tay tôn phu nhân.

Tư Vô Cầu lạnh lùng nói:

- Lúc này người dám lộ diện, chắc hẳn lão già kia đã được người cứu ra rồi?

Phương Chấn Mi gật đầu.

Ngã Thị Thùy thờ đốc, hẳn đang được Hưu Tử Phù thật sự dìu đỡ:

- Hóa ra... hóa ra lão bất tử đã được người cứu...

Tư Vô Cầu hừ lạnh một tiếng, nói với Long Hội Kê:

- Khi đó hẳn không dám nói rõ chuyện này với người, bởi vì Phương Chấn Mi tuy thông minh hơn người, nhưng vẫn không khẳng định ta chính là Tư Vô Cầu. Hơn nữa hôm nay là sinh nhật người, nếu nói cho người biết Âm Hỏa công chúa vừa mới chết hôm qua, người sẽ...

Long Hội Kê kích động nói:

- Nàng... thật nhẫn tâm...

Tư Vô Cầu lạnh nhạt nói:

- Ta muốn gả cho người, nào phải chuyện dễ dàng? Mười năm trước người và Âm Hỏa công chúa quan hệ thắm thiết như cá với nước, ai có thể tách rời các người? Hà, cũng chỉ ta có thể, bởi vì ta là nghĩa muội Lâm Thanh Oanh của công chúa, cô ta cũng giống như người không biết ta

chính là Tư Vô Cầu. Võ công của các người đều trác tuyệt đương thời, nhưng người nhiệt tình xây dựng Thủ Noãn bang, còn cô ta trầm mê trong vũ đạo nghệ thuật. Khi đó võ công của người vẫn kém Tam Tư chúng ta một chút, còn công chúa lại được chân truyền của U Minh Vương. Cô ta vì muốn võ công của người vượt trên mọi người, xứng chức bang chủ, không tiếc truyền hết “Âm Thủy chân công” kế thừa từ U Minh Vương cho người...

Long Hội Kê thống khổ nói:

- Thế nhưng, lúc nàng muốn truyền “Âm Thủy chân công” vào đan điền ta, ta lại không biết...

Tư Vô Cầu lạnh lùng cười một tiếng:

- Khi đó với sự thân mật của các người, đương nhiên sẽ không chấp nhận hi sinh người yêu để gia tăng công lực của mình. Võ công của Âm Hỏa công chúa được chân truyền từ U Minh Vương, đương nhiên hơn xa người, cô ta có cả trăm phương pháp để khiến người không thể cự tuyệt truyền thụ. Người tu luyện “Dương Hỏa chân công”, một khi có thêm “Âm Thủy chân công” của cô ta làm cơ sở, tự nhiên là làm ít được nhiều, võ công có thể đuổi kịp U Minh Vương năm đó. Nhưng võ công của Âm Hỏa công chúa lại giảm sút đi nhiều...

Long Hội Kê bi thương nói:

- Cho nên... cho nên ta tưởng rằng nàng cạn kiệt chân nguyên, ngày hôm sau đã qua đời.

Tư Vô Cầu cười lạnh nói:

- Đây thật ra là kế hoạch của ta. Cô ta truyền công lực cho người, khiến võ công của người đạt đến đỉnh cao. Trước kia ta không dám động thủ, sợ đánh không lại hai người các người. Khi đó ta càng không dám ra

tay, bởi vì biết không đấu lại người... Mặc dù võ công của công chúa hao tổn lớn, nhưng cô ta tự nghĩ ra chiêu thức biến hóa từ vũ đạo, ta cũng không phải đối thủ của cô ta. Ta chỉ có trước tiên tách rời hai người các người... Ta biết sau khi cô ta truyền “Âm Thủy chân công” cho người, chân nguyên đã suy yếu, không thể ở cùng người có âm dương khí đều toàn thịnh như người, nếu không phải cô ta không chịu nổi bỏ mình thì cũng làm hao tổn công lực của người. Do đó ta nói với cô ta: “Không bằng công chúa tạm lánh đi một thời gian, đợi bang chủ điều hòa âm dương khí, tử cũng tu luyện ‘võ múa’ đến đại thành, mới lại ở cùng bang chủ”.

Long Hội Kê lần đầu nghe được chuyện này, không nhịn được hỏi:

- Nàng... nàng nói thế nào?

Tư Vô Cầu nói:

- Cô ta à? Cô ta nói: “Không được, công lực của ta muốn khôi phục ít nhất cũng phải năm năm”. Ta liền nói: “Nếu công chúa không thể nhẫn nại tạm chia tay, vốn muốn trợ giúp bang chủ lại trở thành hại y”. Công chúa suy nghĩ một chút, ướm mắt nói: “Đúng vậy, nếu như ta ở cùng y, y nhất định sẽ đối xử tốt với ta, trong vòng năm năm, sẽ khó không chế truyền công lực âm dương vào lại trong cơ thể ta, hoặc là... tóm lại đều không tốt”. Ta thừa cơ nói: “Như vậy công chúa vẫn nên suy nghĩ lại, có câu ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, tử chuyên tâm vào vũ đạo, rèn luyện thêm mấy năm cũng là chuyện tốt. Bang chủ cũng có thể chuyên tâm gây dựng Thủ Noãn bang...”. Khi đó ta đã nói như vậy.

Long Hội Kê cả giận nói:

- Người... yêu phụ người! Nàng thật sự nghe lời người?

Tư Vô Cầu cười gằn nói:

- Cô ta nghe lời ta, suy nghĩ thật lâu thật lâu, lại lẩm bẩm: “Được, như vậy ta cũng sẽ không quấy rầy y, để y có thể chuyên tâm thành đại công, lập đại nghiệp...”. Ta thấy kế hoạch sắp thực hiện được, liền bổ sung: “Huống hồ, tạm chia tay năm năm như vậy, cũng có thể thử xem Long bang chủ có thật lòng với tỷ hay không”. Cô ta, hà, lập tức nói: “Y nhất định sẽ không thay lòng”. Khi đó ta liền nghĩ: “Hừ, ta lại khiến hắn thay lòng cho người xem, người cho rằng cả đời người là công chúa, chuyện gì cũng hạnh phúc hơn người khác sao...”.

Long Hội Kê cả giận nói:

- Người... người người đúng là lòng dạ rắn rết...

Y bởi vì quá giận dữ, ngay cả nói chuyện cũng lặp bặp.

Tư Vô Cầu cười nói:

- Rắn rết? Phần sau còn thú vị hơn. Ta linh cơ vừa động, liền đề nghị: “Công chúa, nếu tỷ cứ rời đi như vậy, sẽ khiến y lòng mang thương nhớ, không quan tâm đến sự nghiệp, đến chân trời góc biển tìm tỷ...”. Cô ta nghĩ cũng phải, liền nói: “Không được, như vậy y nhất định sẽ hoang công phế nghiệp...”, lại nói: “Ta không thể để y tìm được, như vậy sẽ làm hại y”. Cô ta lại kéo tay ta hỏi: “Muội muội tốt, muội có biện pháp nào, có thể khiến...”. Thế là ta bèn hiến tặng phương pháp tuyệt diệu cho cô ta.

Long Hội Kê căm hận nói:

- Người bảo nàng chết?

Tư Vô Cầu cười nói:

- Bảo cô ta giả chết, khiến trái tim của người nguội lạnh. Cô ta suy nghĩ thật lâu mới nói: “Không có cách nào khác, chỉ đành như vậy...”. Lúc này ta liền cố ý hỏi cô ta: “Tỷ muốn ẩn trốn thì phải trốn thật kỹ, đừng để y

biết, nếu không nỗ lực trước đây sẽ hoàn toàn uổng phí”. Cô ta nói: “Chuyện này đương nhiên, nhưng không biết trốn chỗ nào cho tốt”. Ta đáp: “Mao Sơn động của muội và Nhân Đầu phiến của Tư Không huynh đệ đều nghe lệnh công chúa”. Công chúa liền gật đầu nói: “Ta cũng muốn mượn đoạn thời gian này để rèn luyện võ đạo”. Ta bèn đề nghị: “Tư Không Khiêu tinh thông đánh đàn, có thể tấu nhạc phối hợp với võ đạo của tử”. Bản ý của ta là nhờ Tư Không Khiêu chiếm lấy tâm hồn công chúa, nhưng vẫn không đánh động được cô ta, có điều Tư Không Khiêu vẫn luôn tận lực giám thị cô ta.

Long Hội Kê giận dữ trợn mắt nhìn Tư Không Khiêu một cái, phát ra ánh sáng như kiếm va chạm:

- Đám tiểu nhân các người!

Tư Vô Cầu hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu nhân? Còn có chuyện càng tiểu nhân hơn. Khi đó ta giả vờ ngập ngừng, công chúa liền hỏi ta có chuyện gì. Ta ra vẻ khó xử nói: “Chủ công, muội muội đây có một chuyện lo lắng, không biết có nên nói hay không”. Cô ta liền bảo: “Muội cứ nói không sao”. Ta bèn nói: “Nam nhân hay thay đổi, đứng núi này trông núi nọ. Công chúa cách biệt năm năm, không biết bang chủ y, có thể cũng giống nam nhân bình thường, cưới người khác hay không...”. Cô ta nghe đến đây liền cười ngắt lời: “Sẽ không đâu, y sẽ không thay đổi, năm năm cũng không dài... Cho dù y cưới người khác, ta cũng sẽ không trách y”.

Long Hội Kê nghe đến đây liền giật mình hỏi:

- Chuyện này... trước khi nàng nhảy xuống sườn núi tự sát... không phải đã để lại thư bảo ta... bảo ta cưới người sao?

Tư Vô Cầu cười nói:

- Thế nào? Chữ của ta mô phỏng có giống bút tích của cô ta không?

Toàn thân Long Hội Kê run rẩy. Tư Vô Cầu nói tiếp:

- Cô ta biết được người cưới ta, trong lòng rất khó chịu, cũng không muốn gặp lại ta nữa. Nhưng ta vẫn có thể từ chỗ Tư Không huynh đệ biết được tin tức cô ta. Tư Không huynh đệ vẫn lừa gạt cô ta một cách trơn tru, khiến cô ta tưởng rằng vụ án này là do Tư Khâu Tiểu Đậu gây nên. Tư Không Khiêu còn dẫn cô ta đi Linh Ẩn tự xem xét một phen, nghe nói còn vô tình bị một người trong số các người bắt gặp. Có điều từ đó cô ta cũng không muốn gặp lại người... kế hoạch thứ hai của ta cũng thất bại. Tuy nhiên thi thể nữ nhân do ta giết chết sau đó làm thối rữa, lại lừa gạt được người.

Phương Chấn Mi nói:

- Kế hoạch thứ hai mà cô nói, vốn là muốn chọc giận Âm Hỏa công chúa, để cô ấy dùng “võ múa” tới liều mạng với “Âm Thủy chân công”, “Dương Hỏa chân công” của Long bang chủ... Có điều Âm Hỏa công chúa Tiết tiểu thư căn bản không muốn tìm Long bang chủ báo thù, chỉ trầm mê trong vũ đạo, dùng điệu múa để vượt qua năm tháng tịch mịch.

Long Hội Kê đột nhiên bật khóc, y siết chặt nắm tay hỏi:

- Nàng... nàng ở đâu? Nàng ở đâu! Nàng ở đâu!

Tư Vô Cầu lạnh lùng nói:

- Người không nghe sao? Vừa rồi ta đã nói, cô ta đã chết vào hôm qua rồi.

Long Hội Kê dùng hết khí lực lớn tiếng hỏi:

- Nàng chết thế nào?

Tư Vô Cầu hỏi:

- Người còn nhớ năm đó lúc người cưới cô ta, đã thề vĩnh viễn sẽ không phụ cô ta, tự chặt đứt một ngón tay, viết lên đó một câu thơ để trong hộp gấm không?

Long Hội Kê bi thương hỏi:

- Nàng... nàng vẫn mang theo? Nàng...

Nói xong lại khóc không thành tiếng.

Tư Vô Cầu lãnh khốc nói:

- Cũng vì cô ta ngày ngày vẫn mang theo, nếu không với võ công diễn hóa từ vũ đạo của cô ta, chúng ta còn không đối phó được. Mỗi lần cô ta cầm hộp gấm ra xem, luôn kích động đến mức không thể kìm nén, cho nên...

Long Hội Kê nghiêm nghị hỏi:

- Người đã bỏ thứ gì vào hộp?

Tư Vô Cầu nói từng chữ từng câu:

- Ta đã bảo Tư Không Khiêu bỏ Phi Trùng cổ vào trong hộp.

Long Hội Kê quát lên:

- Người... người tại sao lại độc ác như vậy, nhất định... nhất định phải sát hại nàng?

Tư Vô Cầu lạnh lùng nói:

- Ta vốn cũng không nhất định phải sát hại cô ta. Sau khi cô ta giả vờ nhảy sườn núi tự sát, ta vốn định gieo rắc lời đồn, nói rằng người bức tử

Âm Hỏa công chúa, hơn nữa còn làm ra rất nhiều tai họa khiến mọi người kinh hãi. Kham Thiên Tòng, Đường Thập Ngũ đều bị “Chỉ Thủy thần công” của ta giết chết, càng làm danh dự của người giám sát, như vậy cũng đủ rồi. Người chần chừ không chịu cưới ta, cho đến ba năm trước đây, mới giống như tuân theo di ngôn của Âm Hỏa công chúa cưới ta... Trái tim của người không lúc nào không nghĩ đến cô ta. Cho nên ta hận cô ta, ta muốn cô ta chết. Cộng thêm cô ta dần dần nghe được những lời đồn bên ngoài bất lợi với người, cho nên vào sinh nhật hôm nay, muốn ra mặt giải thích giúp người. Mà đám người Phương Chấn Mi thích lo chuyện bao đồng lại vừa lúc nhúng tay vào vũng nước đục này. Vì sợ sự tình bị phát giác... ta đành phải giết cô ta.

Ngã Thị Thùy ở bên ngoài lớn tiếng nói:

- Đồ yêu phụ người! Ta chính tai nghe thấy Tư Không Khiêu ở trước mặt công chúa khích bác chuyện quá khứ, muốn kích động công chúa nảy sinh sát ý với Long Hội Kê... Người!

Trên mặt Tư Vô Cầu lộ ra vẻ thê lương, cười khổ nói:

- Đáng tiếc, lại không kích động được...

Long Hội Kê nghe đến đây, đột nhiên nói:

- Tư Vô Cầu!

Tư Vô Cầu nghe được tiếng gọi này, giống như tiếng của một người đang cố nén bi thương đè ép tâm tình, trong lòng cũng không kìm được chấn động.

Long Hội Kê chậm rãi nói:

- Như vậy, ảo ảnh mà người và Tiểu Lũ thấy đều là giả?

Tư Vô Cầu nói:

- Chuyện này còn phải hỏi sao? Tiểu Lũ là cao thủ trong Mao Sơn động ta, đương nhiên cùng ta nói dối rồi. Nếu không làm vậy, sao có thể khiến người thi triển “Điệp Biến đại pháp”? Như vậy mới dễ hút lấy công lực của người, dồn người vào chỗ chết.

Long Hội Kê hỏi:

- Thực ra người đã sớm biết, công lực của ta ngưng tụ âm dương nhị nguyên chân công, không trở ngại bởi tình yêu nam nữ?

Tư Vô Cầu cười quỵến rũ nói:

- Cách nhìn của ta đối với nam nhân xuất phát từ kinh nghiệm thực tế, không cố chấp bảo thủ trên võ học giống như công chúa, hơn nữa cũng chuẩn xác hơn nhiều.

Long Hội Kê trầm giọng hỏi:

- Tư Vô Cầu, lúc người làm những chuyện ác này, có phải chưa từng nghĩ tới đứa trẻ tương lai của chúng ta hay không?

Tư Vô Cầu cười giễu cợt:

- Con của chúng ta?

Cô ta vừa cười, thân thể vừa rung động, kỳ quái là bụng lớn của cô ta mang thai nhiều tháng, đột nhiên nhanh chóng xẹp xuống. Cô ta vừa cười vừa nói:

- Người đúng là quá ngu xuẩn! Ảo ảnh đã là giả, vì sao mang thai lại không thể giả?

Cô ta cười thú nhận:

- “Mao Sơn thuật” của Mao Sơn động, có chuyện gì không làm được?

Long Hội Kê nghiêng răng nghiêng lợi, nói từng chữ từng chữ:

- Tốt, tốt, tốt!

Phương Chấn Mi rất bội phục Long Hội Kê, bởi vì hắn phát hiện Long Hội Kê vốn cực kỳ kích động dẫn đến tâm thần tan rã, lúc này đã dần dần bình tĩnh lại.

Thậm chí khi nói ba chữ “tốt” này, chữ thứ nhất lòng đau như cắt, chữ thứ hai biến thành trái tim nhói đau, đến chữ thứ ba đã bình tĩnh điềm đạm, tâm như tro tàn.

Lúc giao chiến với kẻ địch, tâm tình không ổn định, quá giận dữ hoặc quá bi thương đều dễ tạo thành sơ hở.

Trong quá trình giao thủ, sơ suất nhỏ cũng có thể dẫn đến chí mạng.

Long Hội Kê là cao thủ hàng đầu, đương nhiên hiểu được điểm này. Phương Chấn Mi bội phục, bởi vì hắn không ngờ Long Hội Kê bị đả kích lớn như vậy, vẫn có thể bình tĩnh được.

Đổi lại là hắn, e rằng cũng chưa chắc làm được.

Đương nhiên hắn không biết, lúc này Long Hội Kê sở dĩ bình tĩnh lại, là vì Long Hội Kê đã có một quyết định.

Y có lỗi với Tiết Sơ Tình.

Y quyết định dùng cái chết tuấn táng.

Nhưng trước khi đi, y phải giết chết kẻ đã khiến hai người bọn họ chia lìa, âm dương cách biệt.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 17 : – Nhất Long Tam Trùng Tử Chiến

Long Hội Kê lẳng lẳng nói:

- Như vậy cũng tốt, ta không còn gì băn khoăn nữa.

Trong bụng Tư Vô Cầu đã không có hài tử của y, y ra tay cũng không cần khoan dung.

Phương Chấn Mi đột nhiên nói:

- Tư động chủ!

Tư Vô Cầu nói:

- Người còn gì muốn hỏi?

Phương Chấn Mi nói:

- Thực ra với cục diện trước mắt, Tư động chủ được Tư Không huynh đệ giúp đỡ, có thể đánh một trận. Không biết vì sao Tư động chủ lại tự vạch trần trước mặt mọi người, nói ra chuyện cũ năm xưa, để kích động Long bang chủ nảy sinh ý định giết người?

Tư Vô Cầu nhìn Phương Chấn Mi một cái, nói:

- Ánh mắt tốt, Phương Chấn Mi quả nhiên có kiến thức.

Phương Chấn Mi mỉm cười.

Tư Vô Cầu nói tiếp:

- Bởi vì hôm nay chỉ có ta thắng, các người không có cơ hội thắng, cho nên trước khi các người chết, ta muốn nói rõ đoạn chuyện cũ này, để các người mang nuôi tiếc chết đi.

Diệp Biên Chu cả giận nói:

- Người cho rằng dựa vào người và Tư Không huynh đệ, có thể giết hết quần hào nơi này sao?

Tư Vô Cầu cười lạnh nói:

- Chỉ dựa vào chúng ta, đương nhiên không dễ.

Cô ta cười nhìn sang Tiểu Lũ.

Tiểu Lũ cười hòa nhã nói:

- Ta đã phụng lệnh phu nhân, sai Mao Sơn Thập Tam Vu đặt thuốc nổ trong trong ngoài ngoài Thủ Noãn bang, có thể trong nháy mắt phá hủy khu nhà lớn này.

Tư Không Khiêu nói tiếp:

- Hơn nữa ta còn hạ cổ trên thuốc nổ, chỉ cần bốc cháy, khói độc lan ra chung quanh, mảnh địa phương này trong mười năm khó mọc một cọng cỏ, không cần nói đến những người đang có mặt ở đây.

Mọi người kinh hãi, nhìn nhau biến sắc.

Tư Vô Cầu nói:

- Hiện tại người nào hàng phục ta, có thể miễn khỏi chết.

Hưu Tử Phù cả giận nói:

- Nếu khu nhà này bốc cháy sinh cổ, các người cũng trúng cổ hoặc chết cháy giống chúng ta thôi!

Tư Vô Cầu lạnh nhạt nói:

- Vậy thì cùng chết thôi. Huống hồ cổ là do ta thả, chúng ta đã sớm uống thuốc giải rồi.

Mọi người đều kinh hoàng, con người chỉ có một cái mạng, tất nhiên phải quý trọng, ai có gan thà chết liều mình như vậy?

Chợt nghe một giọng nữ ôn nhu thờ dài nói:

- Tư Vô Cầu, người thật sự không nên quên ta.

Tư Vô Cầu nghe tiếng nhìn sang, sắc mặt khê biến:

- Tư Khấu Tiểu Đậ?

Tư Khấu Tiểu Đậ lại thờ dài một tiếng:

- Người thật sự không nên quên ta và U Linh Tam Thập của ta.

Tư Vô Cầu lạnh lùng nói:

- Người...

Đột nhiên chu môi rít lên một trận.

Tiếng rít vang lên mấy lần, sắc mặt Tiểu Lũ cũng biến đổi.

Tư Khấu Tiểu Đậ thờ dài lần thứ ba, xa xăm nói:

- Người đang khó hiểu vì sao Mao Sơn Thập Tam Vu của người lại không trả lời đúng không?

Cô ta nhún nhún vai, buông tay nói:

- U Linh Tam Thập đã giải quyết bọn chúng rồi.

Lần này Tư Vô Cầu giận đến toàn thân run rẩy, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương:

- Tư Khấu Tiểu Đậ, người... người vì sao phải đối nghịch với ta?

Tư Khấu Tiểu Đậ hờ hững nói:

- Công đạo tự ở lòng người. U Minh Vương làm ác một đời, giao cơ nghiệp cho Nhất Điều Long để tích lũy âm đức, ta luôn luôn rất ủng hộ. Các người lại vì quyền lực, ra tay với hậu nhân của U Minh Vương, hơn nữa còn muốn giá họa cho ta, ra lệnh cho thủ hạ giả thành nữ ni hại người, muốn Long bang chủ sinh nghi với ta, để chúng ta ngao cò tranh nhau, còn các người lại làm ngư ông đắc lợi. Đúng là quá độc ác rồi. Ta chính là muốn đấu với người một trận.

Hai người Tư Không Thoái, Tư Không Khiêu đều nhìn ra tình hình không ổn, đột nhiên lui nhanh, cướp đường chạy ra.

Tư Khấu Tiểu Đậ vốn đang nói chuyện, lại giống như sau lưng mọc mắt, lật người một cái đã cản Tư Không Thoái lại.

U Linh Tam Thập bên cạnh cô ta cũng nhanh như chớp kết thành trận thế, bao vây Tư Không Khiêu.

Thân hình Tiểu Lũ chuyển động, cô ta cũng nhìn ra tình thế không ổn, cho dù Tư Vô Cầu không đi, cô ta cũng muốn chạy trốn trước.

Nhưng Diệp Biên Chu đã sớm cản đường ra của cô ta.

Tư Vô Cầu nhìn chiến cuộc, lạnh lùng nói với Long Hội Kê:

- Người còn chưa động thủ sao?

Long Hội Kê đã khôi phục sự bình tĩnh của lãnh tụ một bang, nói:

- Cũng nên đến phiên chúng ta rồi.

Lúc này bên ngoài tiếng người ầm ĩ. Long Hội Kê vung tay lên, Hữu Tử Phù lập tức dẫn cao thủ Thủ Noãn bang ra ngoài nghênh chiến. Người muốn tấn công vào chính là bộ chúng của Nhân Đầu phiên và Mao Sơn động.

Những vị khách khác, vốn là người tương đối có nghĩa khí, hơn nữa nghe được hành vi hèn hạ của đám người Tư Vô Cầu, vì muốn đả kích danh dự của Long Hội Kê nên ra tay tàn hại nhiều nhười, mà những người đó ít nhiều đều có quan hệ với đám khách này, không ai không muốn báo thù. Huống hồ Tư Vô Cầu đã nói muốn dùng thuốc nổ cổ độc sát hại người ở nơi này, do đó người người cùng chung mối thù, kề vai chiến đấu với Thủ Noãn bang, chống lại Nhân Đầu Phiên và Mao Sơn động.

Tư Vô Cầu thờ ơ lạnh nhạt, nói với Long Hội Kê:

- Chiến cuộc này đã phân thắng bại.

Long Hội Kê nói:

- Người biết thì tốt.

Tư Vô Cầu nói:

- Chiến cuộc tuy là người thắng, nhưng người chết vẫn là người.

Long Hội Kê cười lạnh:

- Chẳng lẽ võ công của người cao hơn ta?

Tư Vô Cầu nói:

- Nếu luận về võ công, ta vẫn không bằng người. Nhưng hôm nay là sinh nhật người, lúc “Dương Hỏa chân công” của người yếu nhất. Mà vừa rồi người đã sử dụng “Điệp Biến đại pháp”, công lực vẫn chưa khôi phục. Cộng thêm ba năm qua ta cẩn thận quan sát võ công của người, đã hiểu rõ tường tận, còn người lại chẳng biết gì về võ công của ta. Hơn nữa ta đã sớm dùng ngày sinh bát tự của người đóng vào trên người con rối nhỏ, dùng kim đâm vào chín tử huyết lớn, người sống không qua sinh nhật...

Ánh mắt Long Hội Kê thu lại:

- Còn nữa không?

Tư Vô Cầu nói từng chữ từng chữ:

- Kẻ địch của người không chỉ có ta...

Khi cô ta nói đến chữ “ta”, hai con người đột nhiên phát ra ánh sáng màu xanh lá, cổ họng cũng phát ra âm thanh cổ quái khàn khàn, giống như một con mèo động dục.

Long Hội Kê chợt thấy gió lạnh thổi vào lưng, không kịp được giật mình

Thực ra người giật mình không chỉ có Long Hội Kê, còn có Phương Chấn Mi.

Bởi vì người điên cuồng xuất thủ sau lưng Long Hội Kê không phải ai khác, chính là Tiểu Tuyết.

Mà hẳn lại biết rất rõ, Tiểu Tuyết vốn không biết võ công.

Phương Chấn Mi mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng lập tức ra tay.

Hắn dùng một cơn gió nhẹ gạt văng thế công của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết một kích không trúng, trong tay cầm một con dao găm sắc bén màu xanh lá, lại quay sang điên cuồng công kích hắn.

Long Hội Kê không xoay người, nhưng y cảm giác được áp lực sát khí sau lưng đã bị dẫn đi.

Chỉ có Phương Chấn Mi giống như gió nhẹ mới có bản lĩnh này.

Long Hội Kê vẫn không xoay người, bởi vì y không muốn để Tư Vô Cầu có cơ hội giết mình, càng không muốn để cô ta có cơ hội chạy trốn.

- Lúc “Điệp Biến đại pháp”, tiểu cô nương kia đã bị Tư động chủ dùng công lực hút được hòa cùng Mao Sơn pháp lực xâm nhập vào trong đầu, khiến võ công tăng mạnh, thần kinh thất thường. Không nên thương tổn cô ấy!

Phương Chấn Mi đương nhiên sẽ không thương tổn Tiểu Tuyết, nhưng cũng vì không thể thương tổn, cho nên càng khó ứng phó.

Tiểu Tuyết bị Tư Vô Cầu khống chế, tiếp nhận “Âm Thủy chân công” và “Dương Hỏa chân công” do Long Hội Kê phát ra, cộng thêm bị Mao Sơn thuật của Tư Vô Cầu dẫn dắt, giống như hoàn toàn mất đi hồn phách, đầu tóc rối bù, cầm dao găm tấn công Phương Chấn Mi quyết liệt.

Điều khiến Phương Chấn Mi bó tay nhất, đó là Tiểu Tuyết bởi vì chưa từng luyện võ công, cho nên hoàn toàn không có chiêu số. Với sự thông thái của Phương Chấn Mi, nhất thời cũng không thể dùng một bộ chiêu thức nào để chế ngự được nàng.

Phương Chấn Mi vốn đã nhìn ra ánh mắt Tiểu Tuyết rời rạc, trên mặt có một loại khí tức màu xanh lá nhàn nhạt, nhất định thần trí đã bị người

khác thao túng. Hiện giờ nghe Long Hội Kê nói như vậy, trong lòng Phương Chấn Mi càng hiểu rõ.

Phương Chấn Mi vừa né tránh thế công của Tiểu Tuyết, vừa nói:

- Long bang chủ, ngài trước tiên bắt giữ Tư động chủ, Tiểu Tuyết sẽ có thể khôi phục!

Hắn khổ sở vì không thể tổn thương Tiểu Tuyết, chỉ có thể né trái tránh phải.

Tư Vô Cầu cười lạnh nói:

- Mao Sơn thuật không giống như Khẩu Tâm thuật. Cô ta không phải bị tinh thần của ta chấn nhiếp tâm phách, mà bị ta mượn công lực và pháp lực của Long Hội Kê, truyền Mao Sơn thuật vào máu trong cơ thể cô ta. Ta chọn trúng cô ta trong ngàn vạn người, cũng vì cô ta đặc biệt ngây thơ, một khi bị cổ xâm nhập vào đầu, khó có thuốc chữa. Cho dù ta bị các người giết chết, cô ta vẫn sẽ điên cuồng công kích, đến chết mới thôi. Các người đừng uổng phí tâm tư nữa.

Long Hội Kê cũng không nhịn được nữa, rống giận một tiếng, lập tức xuất thủ.

Long Hội Kê vừa ra tay, Tư Vô Cầu cũng lập tức bay lên. Dưới chưởng lực của Long Hội Kê, nơi cô ta vừa đứng lập tức biến thành một đám lửa.

Thân hình cô ta vừa bay lên, Long Hội Kê đã chặn tới, hai người ở giữa không trung đấu nhau một chưởng.

Long Hội Kê lập tức cảm thấy lòng bàn tay tê ngứa, biết đã trúng Mao Sơn thuật, liền hét lớn một tiếng, đưa tay vào trong đám lửa.

Ánh lửa bùng cháy, gương mặt Tư Vô Cầu vốn đang đặc ý chột biến sắc.

Cổ độc Mao Sơn thuật mà cô ta truyền vào tay Long Hội Kê, đã bị Long Hội Kê dùng ngọn lửa đốt cháy vết thương phá giải.

Cô ta hét lên giận dữ, như mây cuốn gió, xông thẳng tới trước, hai tay lại xuất kích lần nữa.

Long Hội Kê xoay người, cũng đánh ra song chưởng, hai người lại đấu nhau một chưởng.

Hai người đấu hai chưởng, cả hai đều sưng sốt, kẽ ngón tay của Long Hội Kê rỉ ra máu tươi.

Tư Vô Cầu vẫn luôn rít lên, y phục trên người chột “bùng” một tiếng bốc cháy.

Tiếng rít của Tư Vô Cầu càng thê lương như sói đêm, cô ta há mồm, đột nhiên bụng lại bành trướng, trong miệng phun ra chất lỏng màu nâu.

Chất lỏng vừa dính vào y phục, ngọn lửa liền tắt.

Chất lỏng còn dư phun thẳng tới Long Hội Kê.

Long Hội Kê không tránh.

Chất lỏng vừa đến cách người y nửa thước, lại hoàn toàn bốc hơi thành khói nhẹ màu lam.

Long Hội Kê lần thứ ba xuất thủ, vẫn là đánh ra song chưởng.

Tư Vô Cầu cắn răng một cái, cũng dùng song chưởng đón đỡ.

Hai người lần thứ ba đấu chưởng.

Một tiếng “cách” nhỏ vang lên, Tư Vô Cầu lui lại ba bước.

Lúc cô ta lui bước đầu tiên, trên người lại hiện lên một tầng băng mỏng; lúc cô ta lui bước thứ hai, băng mỏng trên người bắt đầu vỡ nứt; lúc lui đến bước thứ ba, băng vụn trên người đã ào ào rơi xuống đất.

Khi Long Hội Kê lần đầu tiên đấu chưởng với cô ta, chỉ dùng công lực bình thường, bị thất thế trúng Mao Sơn thuật của Tư Vô Cầu, may mắn y đã dùng “lửa Thuần Dương” diệt đi cỗ độc; lần thứ hai đấu chưởng, hai tay y phát ra “Dương Hỏa chân công”, khiến toàn thân Tư Vô Cầu bốc cháy, nhưng Tư Vô Cầu cũng dùng “Mao Sơn Huyết Vũ” phá hết hỏa công; lần thứ ba đấu chưởng, Long Hội Kê dùng “Âm Thủy chân công” đóng băng Tư Vô Cầu, nhưng Tư Vô Cầu đã sớm chuẩn bị, dùng Mao Sơn thuật bảo vệ tâm mạch, lại dùng bộ pháp kỳ dị phá tan hàn băng.

Long Hội Kê tiếp hai chưởng của Tư Vô Cầu, sắc mặt biến đổi:

- Người... người “Chỉ Thủy”...

Tư Vô Cầu cười giễu cợt nói:

- Đúng. Ta đã dùng “Chỉ Thủy” giết chết vô số thủ hạ của ngươi, bao gồm cả Kham Thiên Tông và Đường Thập Ngũ, ngươi cũng...

Long Hội Kê quát lớn:

- Được!

Đột nhiên hai tay y đã kết một lớp băng thật dày.

Y đã vận “Âm Thủy chân công” để ngăn cản độc “Chỉ Thủy” lan tràn.

Tư Vô Cầu làm sao để y có cơ hội thở dốc chữa trị, liền hét lên một tiếng, lần thứ tư đánh ra song chưởng.

Ngay lúc này cô ta bỗng nghe được một tiếng kêu đau đớn.

Tiếng kêu là do Tiểu Lữ phát ra.

Trong Mao Sơn động, sau khi lão động chủ Tư Phúc Xung chết, Tư Vô Cầu là người có quyền lực lớn nhất, là người thừa kế chính thống. Tiểu Lữ chính là tâm phúc bên cạnh. Hoắc Oan Nhai là đệ tử thân truyền của cô ta, cũng là chủ quản Mao Sơn động. Ba đại hộ pháp khác chính là ba nữ ni kia, trong đó nữ ni mặt đao là tổng hộ pháp.

Võ công của Tiểu Lữ khá cao, pháp lực cũng không tệ, nhưng cô ta giao thủ với Thiết Diện Thần Ứng, có một điểm khác biệt rất lớn.

Khác biệt này chính là Diệp Biên Chu vừa bắt đầu đã liều mạng, còn Tiểu Lữ vừa bắt đầu đã chạy trốn.

Khác biệt này rất lớn.

Tiểu Lữ cố ý chịu một chưởng của Thiết Diện Thần Ứng, mượn lực bay ra ngoài, nhìn thấy cơ hội, lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng một thân hình cao lớn đã ngăn cô ta lại.

Đó là Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy trúng cổ trầm trọng, đã là nỗ lực hết đà, Tiểu Lữ tự tin có thể trong bảy chiêu giết chết hẳn.

Cô ta thật sự có thể.

Cô ta dùng một đôi móc vàng, móc lên móc xuống, lại móc vào cổ mình.

Chẳng lẽ cánh tay đã không nghe cô ta sai khiến? Tuy cô ta tuy trúng một chưởng của Diệp Biên Chu, nhưng đó là cố ý chịu, lại mượn lực bay

ra, hóa giải lực lượng, hẳn là bị thương không quá nặng mới đúng.

Trừ khi... trừ khi “Thiết Diện Thần Ưng” Dệp Biên Chu đã sớm nhìn thấu thủ đoạn của cô ta, trong chưởng không mang lực lượng, lại gieo cổ vào trên người cô ta.

Nghĩ đến đây, cô ta chỉ có thể kêu gào một tiếng.

Bởi vì Diệp Biên Chu đã lướt đến sau lưng, nắm hai tay cô ta, dùng sức kéo một cái... Tiểu Lữ ngoại trừ kêu gào thì có thể làm gì khác?

Trong lòng Tư Vô Cầu giật mình, nhưng vẫn xuất chưởng lần thứ tư.

Muốn cứu vẫn đại cục, nhất định phải giết chết Long Hội Kê ngay lập tức!

Long Hội Kê thở dài một tiếng, giống như rất bất đắc dĩ giơ đôi tay đóng băng lên, cản hai chưởng của cô ta.

Tư Vô Cầu nổi lên sát tâm, hai chưởng này đã vận đủ toàn lực.

Ngay lúc này, cô lại nghe thấy một tiếng gào thét.

Tiếng gào là do Tư Không Khiêu phát ra.

U Linh Tam Thập giao đấu với Tư Không Khiêu, thật ra là bên tám lạng người nửa cân, không ai chiếm được ưu thế.

Vũ khí mà Tư Không Khiêu sử dụng là “sênh”.

Sênh vốn là một loại nhạc cụ, có rất nhiều ống trúc dài ngắn không đều, có thể thổi ra âm điệu khác nhau. Nhưng sênh trên tay Tư Không Khiêu, mỗi ống trúc đều có thể thổi ra âm khí bất đồng.

Đây là “Phi Trùng cổ”, cũng tục xưng là “Phi Hàng”.

U Linh Tam Thập, ba mươi người cùng dựa vào ý chí để kiềm chế thần chí của Tư Không Khiêu, khiến hắn bị kìm hãm, mà trong đó luôn có mấy người im hơi lặng tiếng xuất chiêu với hắn, khiến Tư Không Khiêu chống trái đỡ phải, vô cùng chật vật. Mái tóc của hắn tung bay, tóc đen quét ra ngăn cản công kích như rắn, mà “Phi Trùng cổ” trên tay hắn mỗi lần thổi vang đều khiến U Linh Tam Thập hoảng hốt chống đỡ, lảo đảo tránh lui.

Vì vậy Tư Không Khiêu dùng sức một người chống lại ba mươi người, vẫn không phân thắng bại.

Nhưng Tư Không Khiêu cũng giống như Tiểu Lũ, chỉ có một ý niệm, đó là chạy trốn.

Con người muốn cầu sinh cũng là chuyện đương nhiên, huống hồ Tư Không Khiêu vừa chiến vừa quan sát tình hình, trông thấy đại sự không ổn. Tứ đại sát thủ dưới trướng Nhân Đầu Phiên là Hoắc Oan Nhai, Trương Hận Thủ, Y Mại, Mai Mãi đều đã chết, mà ba đại hộ pháp và tổng hộ pháp, chủ quản Mao Sơn động đều gặp tai ương. Thủ Noãn bang gần đây liên tiếp gặp khó khăn, lòng báo thù dâng cao, sĩ khí như cầu vồng, cộng thêm quần hào tương trợ. Hơn nữa người của Nhân Đầu Phiên và Mao Sơn động đều biết, cho dù phe mình đánh thắng trận này, cũng rất khó đặt chân tại võ lâm Vân Quý, cho nên càng thiếu chiến chí, đã có dấu hiệu thất bại.

Lúc hai quân giao phong, một bên hoàn toàn không có chiến ý, chắc chắn sẽ thất bại.

Tư Không Khiêu nhìn ra điểm này, cho nên hắn chỉ có trốn.

Trong lúc hắn phân tâm tìm cách chạy trốn, thần chí dường như hơi lơ đãng.

U Linh Tam Thập nhìn thấy điểm này, cùng nhau bật hơi, cao giọng, phát kiếm.

Vốn phần lớn U Linh Tam Thập vẫn luôn đứng yên, dùng ý chí lực mãnh liệt chuyên tâm kiềm chế tinh thần Tư Không Khiêu, lại để mấy tỷ muội tập kích đối phương, nhưng đều bị “Phi Trùng cổ” của Tư Không Khiêu bức lui.

Hiện giờ ba mươi người nhìn chuẩn thời cơ, đồng loạt xuất thủ, cũng giống như hoàn toàn bỏ qua việc nắm giữ tâm phách Tư Không Khiêu. Nhưng kiếm thế tập hợp sức lực của ba mươi người, càng không thể so sánh, không thể ngăn cản.

Tư Không Khiêu né trái tránh phải, trong đó một kiếm giống như không tránh nổi, đâm xuyên qua chân. Bước chân Tư Không Khiêu lão đảo, lập tức ba kiếm khác lại đâm thủng ngực, bụng và bên hông.

U Linh Tam Thập mừng rỡ, cho rằng đã thành công.

Trong khoảnh khắc này, Tư Không Khiêu đã lắc mình nhảy ra.

U Linh Tam Thập không kịp ngăn cản. Tư Không Khiêu trở tay ném sênh ra, năm nữ ni không kịp nhảy tránh, bị “Phi Trùng cổ” trong sênh vỡ nát chạm trúng, toàn thân co giật, lập tức mất mạng.

Lúc này những U Linh Tam Thập còn lại mới tỉnh ngộ, vừa rồi đâm trúng Tư Không Khiêu chỉ là thủ thuật che mắt sở trường của Nhân Đầu Phiên. Khi bọn họ hiểu được, Tư Không Khiêu đã nắm lấy thời cơ, xông ra bên ngoài.

Chỉ cần ra khỏi Nhất Điều Long phủ, hẳn sẽ không sợ nữa...

Thân hình hẳn đang ở giữa không trung, chợt một tiếng “vù” vang lên, một sợi dây câu đã móc lấy vạt áo của hẳn.

Hẳn vừa giận vừa sợ, chỉ thấy một người râu trắng tóc trắng, khoe miệng còn chảy máu, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Tư Không Khiêu ời Tư Không Khiêu, Thẩm Thái Công ta canh giữ ở đây, là vì chờ cái nhảy này của ngươi.

Tư Không Khiêu bị dây câu của Thẩm Thái Công móc lấy, chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng đã không kịp dùng tuyệt học của Nhân Đầu Phiên chạy trốn. Trong U Linh Tam Thập có bảy nữ ni bi phần đuổi kịp hãn, khi hãn chưa kịp thi triển bất kỳ “thủ thuật che mắt” nào, trong bảy kiếm đã có năm kiếm từ phía sau hãn xuyên qua. Tư Không Khiêu kêu thảm một tiếng, mất mạng ngay tại chỗ.

TIỂU TUYẾT SƠ TÌNH

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 18 : – Lấy Cái Chết Tạ Lỗi Hồng Nhan

Tư Vô Cầu nghe được tiếng kêu của Tư Không Khiêu lúc sắp chết, trong lòng hoảng hốt, nhưng song chưởng vẫn nhanh chóng đánh về phía Long Hội Kê.

Phải giết Long Hội Kê!

Bốn chưởng va chạm, trong khoảnh khắc này, lớp băng trên tay trái Long Hội Kê nứt ra, hiện lên màu đỏ như máu, còn tay phải vẫn đóng băng dày một tấc.

Tư Vô Cầu hét lên một tiếng, bay ngược trở ra.

Thân hình cô ta bay ra, nửa trái đã kết thành băng, nửa phải lại bốc lên ngọn lửa.

Cô ta bay ngược ra ba trượng, ngã xuống đất, đau đớn lăn lộn la hét, mang theo tiếng gào thét thê lương:

- Người... Điệp Biến đại... pháp...

Tư Vô Cầu vốn nghĩ rằng Long Hội Kê vào ngày sinh nhật chân nguyên suy yếu, hơn nữa lúc thi triển “Điệp Biến đại pháp”, một phần công lực đã bị mình hút lấy, một phần công lực khác truyền vào người Tiểu Tuyết, cộng thêm tâm tình kích động, nguyên khí tất nhiên không đủ, mình có thể nhân cơ hội này dùng “Chỉ Thủy thần công” trong Mao Sơn thuật đánh chết y, cứu vãn đại cục.

Cô ta lại không ngờ, vào lúc này Long Hội Kê vẫn có thể sử dụng “Điệp Biến đại pháp”.

“Điệp Biến đại pháp” là võ công rất hao tổn công lực, hơn nữa còn là võ công cứu người chứ không phải giết người.

Trong khoảnh khắc, Long Hội Kê lại ngưng tụ “Điệp Biến đại pháp” trên song chưởng, giải thoát hai tay bị “Chỉ Thủy thần công” của Tư Vô Cầu đông cứng, lại biến thành tay trái “Dương Hỏa”, tay phải “Âm Thủy”, hai luồng chân công đảo ngược, đón lấy song chưởng của Tư Vô Cầu.

Nước lửa giao nhau, “Chỉ Thủy thần công” của Tư Vô Cầu mặc dù âm hiểm tàn độc, nhưng cũng không chống nổi. Công lực vừa bị phá, Tư Vô Cầu nửa người lạnh cóng, nửa người bốc cháy. Cô ta lăn lộn vùng vẫy một hồi, cuối cùng lăn vào trong đống lửa sau người, chỉ nghe cô ta không ngừng gào thét, trong nháy mắt đã cháy thành than.

Tuy rằng nửa người phải đã cháy thành than, nhưng nửa người trái vẫn bị đóng băng.

Phương Chấn Mi nhìn thấy kỳ công dị thuật của võ lâm nhân sĩ khu vực này, không nhịn được cảm thán, mặt khác cũng rất kinh ngạc.

Bởi vì Tiểu Tuyết vẫn liều mạng công kích hấn. Chỉ cần nàng dừng tay một chút, hấn có lẽ sẽ thử một lần, xem có thể làm nàng tỉnh táo lại hay không. Nhưng Tiểu Tuyết từ đầu đến cuối chưa từng ngừng lại, cũng giống như không phát giác Tư Vô Cầu đã mất mạng. Cứ tiếp tục như vậy, Phương Chấn Mi dù vẫn có thể không thương tổn đến nàng, bản thân Tiểu Tuyết cũng sẽ mệt chết.

Đã như vậy, đành phải mạo hiểm thử một lần.

Trong lòng Phương Chấn Mi đã có một quyết định.

Lúc này chợt nghe một giọng nói hưng phấn và già nua kêu lên:

- Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết... hóa ra cháu ở đây!

Người kêu đương nhiên là Thẩm Thái Công.

Y phi thân ngăn Tiểu Tuyết lại, vui mừng nói:

- Được rồi, được rồi, cháu không sao, công công cũng không sao là tốt rồi... Ồ? Sao cháu lại động dao với thần tài?

Vừa dứt lời, con dao xanh của Tiểu Tuyết đã đâm về phía y.

Thẩm Thái Công hoảng hốt tránh qua. Y bởi vì bị thương chưa lành, mặt khác vì tâm tình chấn động, suýt chút nữa đã không tránh khỏi một dao kia:

- Tiểu Tuyết, cháu làm gì...

Tiểu Tuyết lại giống như điên cuồng, vung dao liều mạng đâm chém hai người bọn họ.

Thẩm Thái Công vừa né tránh vừa muốn đoạt dao găm trên tay Tiểu Tuyết, nhưng lại bị một loại lực lượng kỳ dị của Tiểu Tuyết đánh bật ra. Long Hội Kê ở một bên nói:

- Hiện giờ cô ấy thân mang công lực “Dương Hỏa”, “Âm Thủy” và “Chỉ Thủy”, thần trí đã mất, sức lớn vô cùng, đừng đến gần cô ấy!

Nói đến đây y lại phun ra một ngụm máu. Trong một ngày y liên tục thi triển “Điệp Biến đại pháp” hai lần, vào ngày sinh nhật chân nguyên suy yếu, lại vận “Âm Thủy”, “Dương Hỏa” chân công đánh chết Tư Vô Cầu, tâm tình chấn động, cộng thêm bị cổ độc “Chỉ Thủy thần công” của Tư Vô Cầu gây thương tích, bảy tám phần công lực đã trôi theo dòng nước, mà

bản thân cũng bị nội thương rất nặng, nhìn thấy tình trạng của Tiểu Tuyết nhưng lại lực bất tòng tâm.

Thẩm Thái Công nắm vai Phương Chấn Mi, lớn tiếng nói:

- Người cũng không thể xuất thủ, người không thể thương tổn cô ấy...

Tiểu Tuyết đâm tới một dao, Thẩm Thái Công dùng vai gạt ra, nhưng bị kinh lực xung kích, lập tức ngã xuống.

Tiểu Tuyết cắn mái tóc đen, khuôn mặt lạnh trắng, một dao đâm tới Thẩm Thái Công vừa ngã xuống. Thẩm Thái Công kêu lên một tiếng:

- Tiểu Tuyết...

Tiểu Tuyết dường như hơi tỉnh lại. Thẩm Thái Công lại dùng hết sức kêu lên:

- Ta là công công đây...

Ngay lúc này, trong tiếng thở dài, Phương Chấn Mi đã ra tay.

Hắn dùng một chỉ ấn vào giữa chân mày Tiểu Tuyết.

Thẩm Thái Công ngậy người.

Tiểu Tuyết cũng bất động, hoàn toàn bất động.

Ngay cả Phương Chấn Mi cũng không biết một chỉ này của hắn tính toán trước bao nhiêu.

Một tiếng “bùng” vang lên, ánh lửa ngút trời. Nguyên lai cao thủ Thủ Noãn bang đã đánh đến đỏ mắt, đốt lên một đống lửa lớn giữa chiến trường. Trong ngọn lửa, người của Thủ Noãn bang đều trở nên dửng dưng mãnh phi thường, hễ có người bị thương, tinh lực không đủ, lập tức đến gần đống

lửa, mượn uy thế của lửa khô phục tinh lực, lại lao về phía tàn quân của Nhân Đầu phiên và Mao Sơn động.

Pháp lực chủ yếu của Thủ Noãn bang nằm ở lửa, lửa đang bốc cháy, sĩ khí của Thủ Noãn bang đều phấn chấn. Huống hồ tình hình liên tiếp có lợi, bang chủ Thủ Noãn bang Long Hội Kê đã đánh chết động chủ Mao Sơn động Tư Vô Cầu, Tiểu Lũ bị Diệp Biên Chu giết chết, mà Tư Không Khiêu cũng chết dưới kiếm của U Linh Tam Thập, càng khiến mọi người không còn ham chiến.

Tư Không Thoái nhìn thấy tình thế, càng không dám đánh nữa.

Võ công của hắn và Tư Khấu Tiểu Đậ vốn ngang nhau, dưới sự truy kích của Tư Khấu Tiểu Đậ, hắn muốn chạy trốn cũng không dễ dàng.

Tư Không Thoái tên một chữ “thoái” (lui), công phu tiến tới của hắn không biết ra sao, nhưng bản lĩnh “rút lui” thì đúng là hạng nhất.

Hắn đột nhiên xoay người một cái, lại dùng kiếm xanh trong tay chặt đứt chiếc đầu trên cổ mình.

Tư Khấu Tiểu Đậ giao chiến với hắn, từ đầu đến cuối chưa từng liếc hắn một cái, đồng dạng Tư Không Thoái cũng không dám nhìn Tư Khấu Tiểu Đậ nhiều. Đây là vì Tư Không Thoái sở trường Nhiếp Tâm thuật “Bích Hỏa Thần Nhân”, mà Tư Khấu Tiểu Đậ cũng tinh thông “Nhân cổ”.

Ánh mắt của hai người đều không thể khống chế được nhau.

Tư Không Thoái chợt có hành động khác thường. Lúc Tư Khấu Tiểu Đậ nhìn lại, Tư Không Thoái đã biến thành một người không đầu, chiếc đầu bay thẳng về phía cô ta.

Trong khoảnh khắc này, Tư Khấu Tiểu Đậ cũng không biết nên tiếp hay không nên tiếp thì tốt hơn.

Cô ta chỉ có thể dùng phát trần gạt nó ra.

Sau khi gạt ra, chợt thấy năm ngón tay chấn động, giống như có năm con giun lạnh giá, đồng loạt từ đầu ngón tay lèn vào trong mạch máu.

Tư Khấu Tiểu Đậu vội ném phát trần, ngằm vận chân nguyên áp chế khí độc, tay trái rút kiếm chém đứt cổ tay phải của mình.

Tư Không Thoái cười sảng sặc. Tư Khấu Tiểu Đậu lạnh lùng hỏi:

- Nhân Đầu cô?

Chiếc đầu của Tư Không Thoái vẫn yên lành nằm trên cổ hăn, vừa rồi chỉ là thủ pháp che mắt, chém đầu một tên binh chủng Nhân Đầu phiên ở phía sau, nhanh chóng hạ cổ, dùng oan khí và huyết khí của người sống bị đứt đầu, khiến cho Tư Khấu Tiểu Đậu công lực thâm hậu cũng trúng cổ.

Tư Khấu Tiểu Đậu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Quả không hổ là “Bích Hỏa Huyết Kiếm Nhân Đầu Cô”!

Vẻ mặt Tư Không Thoái đặc ý:

- Bây giờ người mới biết thì quá trễ rồi.

Tư Khấu Tiểu Đậu căm hận nói:

- Ta vẫn luôn khó hiểu vì sao người lại gọi bang hội là “Nhân Đầu phiên”, hóa ra...

Tư Không Thoái cuồng vọng nói tiếp:

- Hóa ra ta thật có thủ đoạn dùng đầu người hạ cổ...

Nói đến đây, Tư Không Thoái đột nhiên im lặng.

Tư Khấu Tiểu Đậ đã bị đứt cổ tay trọng thương, không thể còn nói những lời thừa thãi này với hắn, trừ khi là có mục đích khác... Hắn phát hiện không thể nói là không nhanh, nhưng lời nói của hắn đã tiếp nối chủ đề của Tư Khấu Tiểu Đậ, lập tức hắn cảm giác được trong ngực giống như có hai người không lồ, không ngừng dùng chân đá vào trái tim của hắn.

Trái tim của hắn càng đập càng nhanh, giống như trống lớn đang đánh, lại đau đớn như bị xé rách.

Tư Không Thoái hét lớn, phun máu.

“Khấu Tâm thuật!”

Tư Khấu Tiểu Đậ từng dùng “Khấu Tâm thuật” suýt giết chết Thẩm Thái Công, Ngã Thị Thùy và Tiểu Tuyết, may mà Phương Chấn Mi kịp thời ngăn cản. Hiện giờ Tư Không Thoái vừa sơ sẩy, trả lời mấy câu, cũng lâm vào trong ma lực của “Khấu Tâm thuật”.

Tư Không Thoái vừa hộc máu vừa giãy dụa, điên cuồng hét lên một tiếng, “Huyết kiếm” trong tay giống như một con rồng đỏ ném về phía Tư Khấu Tiểu Đậ.

Tư Khấu Tiểu Đậ lắc mình tránh khỏi. “Khấu Tâm thuật” phải tập trung tinh thần mới có thể thi triển, dừng lại một chút như vậy, Tư Không Thoái liền cố gắng chạy trốn.

Tại khoảnh khắc này, trên mặt Tư Khấu Tiểu Đậ đột nhiên xuất hiện một loại thần sắc cực kỳ quái dị.

Thần sắc này là nửa mặt bên trái tràn đầy vui vẻ, nửa mặt bên phải lại vô cùng bi thương, nhìn từ chính diện lại là không vui không buồn, dở khóc dở cười.

Tư Không Thoái vừa nhìn thấy, cả người giống như tê liệt.

Chỉ nghe hấn kêu lên:

- Bi Hi Tuyệt Nhân Hoàn... Tư Khấu tha mạng!

Nguyên lai Tư Khấu Tiểu Đậ thi triển chính là “Bi Hi Tuyệt Nhân Hoàn đại pháp”, Tư Không Thoái đang trọng thương, biết rõ mình không cách nào tiếp được một kích như thần ma này.

Lúc này Ngã Thị Thùy trông thấy Thủ Noãn bang và quần hào đã giành được toàn thắng, đánh cho tàn quân của Nhân Đầu phiên và Mao Sơn động tan tác, bỏ chạy tứ tán, những kẻ còn lại cũng bó tay chịu trói, quỳ xin tha mạng. Nhất là vào thời khắc cuối cùng, Tư Không Thoái lại vì an nguy của mình mà chém đầu một tên thuộc hạ, càng khiến lòng người suy sụp, thất bại thảm hại. Ngã Thị Thùy quay đầu đi, vừa lúc nhìn thấy dáng vẻ của Tư Khấu Tiểu Đậ.

Ngã Thị Thùy trước giờ thấy gì nói đó, lần này hấn thấy Thẩm Thái Công không việc gì, tâm tình càng tốt, vừa thấy hình dạng của Tư Khấu Tiểu Đậ, liền hô lên:

- Thảo nào ta cảm thấy giống như đã từng gặp cô... hóa ra cô chính là Tế Sinh nương nương, cô thờ bồ tát cũng là thờ chính mình.

Hấn từng ban đêm lén vào Linh Ẩn tự thăm dò, nhìn thấy tượng thần của Tế Sinh nương nương nửa vui nửa buồn, sau đó gặp Tư Khấu Tiểu Đậ lại cảm thấy quen mặt, cũng không biết từng gặp ở đâu, suy nghĩ không ra, hôm nay mới xem như đột nhiên tỉnh ngộ.

Thế nhưng hấn lại không biết, U Linh Tam Thập cũng là dùng tà thuật cổ lực dựng bang lập phái, môn phái này có quy tắc xem chính mình là thần linh để bái tế. Nhưng lúc này là giây phút quan trọng để Tư Khấu Tiểu Đậ thi triển pháp lực, lại bị tiếng kêu này của Ngã Thị Thùy phá tan. Tư Khấu Tiểu Đậ lập tức giống như bệnh nặng ngã xuống, sát chiêu “Bi Hi Tuyệt Nhân Hoàn” cũng không thể thi triển được nữa.

Tư Không Thoái nhìn thấy cơ hội tốt như vậy, nào chịu bỏ qua, lập tức bước đến, một tay nắm lấy mái tóc đen của Tư Khấu Tiểu Đậ, kéo về phía sau, một tay ấn vào trên đỉnh đầu cô ta.

Sau khi Ngã Thị Thùy kêu lên một tiếng, thấy thần sắc Tư Khấu Tiểu Đậ biến đổi, biết rằng đã gây họa, nhưng trên người đang trúng cổ độc, hành động không nhanh nhẹn như lúc trước, muốn cứu Tư Khấu Tiểu Đậ đã chậm một bước.

Lúc này Phương Chấn Mi đang chậm rãi thu hồi ngón giữa tay phải.

Mà cặp mắt Tiểu Tuyết đang nhắm chặt cũng từ từ mở ra, gương mặt tái nhợt cũng dần dần khôi phục màu máu.

Chân lực “Nhiều Chỉ Nhu” của “Điểm Thạch Thành Kim”, cuối cùng đã khiến thần trí của Tiểu Tuyết khôi phục lại bình thường.

Thẩm Thái Công thấy khuôn mặt thanh tú khả ái của Tiểu Tuyết dần dần có sinh khí trở lại, trong lòng vô cùng cao hứng, thấp giọng kêu lên:

- Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết...

Tiểu Tuyết khẽ mở cặp mắt thanh tú, hơi ngấn ra, sau đó nhào vào trong lòng Thẩm Thái Công, khóc lóc kêu lên:

- Công công, công công...

Phương Chấn Mi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Hắn dùng chỉ lực “Điểm Thạch Thành Kim”, truyền nội gia chân khí thuần túy nhất vào trong ấn đường của Tiểu Tuyết, cuối cùng trấn áp ba luồng kinh lực “Chỉ Thủy”, “Dương Hỏa”, “Âm Thủy trong cơ thể Tiểu Tuyết, hoàn toàn biến thành của nàng.

Do đó Tiêu Tuyết trong thoáng chốc đã có bốn loại nội lực hàng đầu khác nhau, mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng đã đủ khiến nàng trở thành nội gia cao thủ hiểm có trong võ lâm.

Mặc dù đến bây giờ nàng vẫn không biết võ công.

Tiêu Tuyết và Thẩm Thái Công ôm nhau, vui mừng khó tả.

Có điều phía bên kia Tư Không Thoái đã chế ngự Tư Khấu Tiêu Đậ, lạnh lùng nói với kẻ địch đang đến gần:

- Các người tiến thêm một bước, ta lập tức giết cô ta!

Long Hội Kê đứng ra nói:

- Mọi người tránh ra!

Mọi người lập tức nhường ra một con đường.

Tư Không Thoái thở dốc nói:

- Được, họ Long, Tam Tư chúng ta, bây giờ họ Tư Không đã thất bại thảm hại, họ Tư đã sớm về trời dưới tay người, còn lại họ Tư Khấu này, có mạng hay không phải xem một câu nói của người!

Long Hội Kê hỏi:

- Người muốn câu nói nào?

Tư Không Thoái hung hãn nói:

- Người ở khu vực Vân Quý, nói một câu là một thỏi vàng, chỉ cần người lên tiếng thả ta đi, bọn họ cũng không dám cản ta!

Long Hội Kê nói:

- Ta thả người, người hãy thả Tư Khấu ra trước!

Tư Không Thoái nói:

- Long bang chủ lên tiếng trước, sau đó Tư Không mới thả!

Long Hội Kê đưa mắt nói:

- Tư Khấu đã dốc sức không ít cho địa phương, hôm nay cô ấy gặp nguy nan như vậy cũng vì chính nghĩa võ lâm, còn có ơn nặng như núi với tề bang. Long mỗ tự tin nếu Tư Không thả Tư Khấu ra, huynh đệ trong bang nhất định sẽ thả Tư Không một con đường sống. Nhưng chuyện ở đây hôm nay, các vị võ lâm đồng đạo cũng đã ra sức, không phải một mình Long mỗ có thể gánh vác được. Không biết các vị võ lâm tiền bối khác ý như thế nào?

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người một hồi. Có bảy tám nhân vật võ lâm bối phận khá cao, đồng loạt nói:

- Chúng tôi đều nghe theo Long bang chủ.

Còn có hai ba người nói:

- Long bang chủ nói thả, chúng tôi tuyệt đối không dám cản.

Long Hội Kê quay sang Tư Không Thoái nói:

- Lời nói của bằng hữu võ lâm Vân Quý, người đã nghe rồi chứ?

Tư Không Thoái lạnh lùng nhướng mắt, nói:

- Nhưng ở đây cũng có bằng hữu không thuộc võ lâm Vân Quý.

Long Hội Kê nói:

- Vậy sao người không tự mình hỏi bọn họ?

Tư Không Thoái quay sang Phương Chấn Mi, nói:

- Bằng hữu của người đã trúng cổ độc rất nặng, Tư Vô Cầu đã chết, hiện giờ chỉ ta mới có thể giải cứu hẳn. Nếu người nói một câu thả ta, bằng hữu của người chắc hẳn cũng không ngăn cản ta. Ta trước sau đã hai lần đưa thuốc giải cho hai vị bằng hữu của người, người... người cũng nên thả ta một lần!

Phương Chấn Mi không nói một lời, chỉ đưa tay ra.

Ngã Thị Thùy hét lớn:

- Đừng để hắn uy hiếp, ta thà rằng...

Tư Không Thoái sợ Phương Chấn Mi nuốt lời, một tay vẫn giữ lấy Tư Khấu Tiểu Đâu, một tay bỏ thuốc giải vào lòng bàn tay Phương Chấn Mi.

Trong khoảnh khắc này, ngón tay Tư Không Thoái đụng phải ngón giữa của Phương Chấn Mi. Hắn giống như bị sét đánh, bắn ra ba trượng, ngã xuống đất, lập tức bị mấy chục tên cao thủ giận dữ bao vây.

Tư Không Thoái chỉ cảm thấy xương cốt quanh người giống như bị tháo rời, không có sức chống cự, sợ hãi nói:

- Người... người...

Phương Chấn Mi đưa thuốc giải cho Ngã Thị Thùy uống vào, quả nhiên công hiệu, liền đi đến gần, nói:

- Thả thì vẫn sẽ thả, bởi vì bang chủ đã đáp ứng người. Ta chỉ muốn nói cho người biết, chúng ta đều không quen đáp ứng điều kiện khi bị người khác uy hiếp.

Sau đó hắn nói:

- Người đi đi!

Tư Không Thoái chật vật cố sức đứng lên. Ngã Thị Thùy đi đến trước mặt hắn, nói với hắn một câu:

- Hiện giờ người đã bị trọng thương, có lời nói của Long bang chủ và Phương đại ca, ta sẽ không giết người. Nhưng ta đã đáp ứng với Âm Hỏa công chúa, những kẻ hại chết cô ấy, ta sẽ không tha cho một tên nào. Tư Vô Cầu đã chết, đệ đệ người Tư Không Khiêu cũng chết, chỉ còn lại người. Người trốn đi, người có chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ truy sát đến cùng, dùng để tế hồn thiêng của công chúa.

Tư Không Thoái giật mình nói:

- Người và công chúa... rốt cuộc có quan hệ gì...

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Hoàn toàn không có quan hệ, nhưng thế gian này vốn có loại người như ta. Từ đầu đến cuối ta chỉ gặp công chúa hai lần, một lần là lúc cô ấy khiêu vũ, một lần là lúc cô ấy động võ...

Ngã Thị Thùy ngâng đầu nói:

- Đối với ta, có hai lần này là đủ rồi.

Tư Không Thoái cúi đầu xuống.

Chợt nghe một tiếng kêu đau đớn. Mọi người theo tiếng nhìn lại, trông thấy Long Hội Kê đang run rẩy, trên ngực cắm con dao găm mà Tư Vô Cầu đưa cho Tiểu Tuyết.

Phương Chấn Mi tiến lên đỡ lấy:

- Sao ngài lại khỗ...

Đám Diệt Biên Chu nhào tới trước, bi thương kêu lên:

- Bang chủ...

Long Hội Kê cười thảm nói:

- Vị tráng sĩ kia liệt kê hung thủ giết công chúa, còn thiếu mất ta đây. Ta mới là người thật sự hại chết công chúa... ta chỉ có thể chết, để đền đáp hồng nhan tri kỷ.

Phương Chấn Mi vừa nhìn, liền biết trên dao găm của Tư Vô Cầu có kịch độc, không thể cứu Long Hội Kê được nữa. Lại nghe Long Hội Kê gian khổ nói:

- Sau khi ta chết, đại cục của Thủ Noãn bang và võ lâm Vân Quý, xin do Tư Khẩu tới chủ trì. Cô ấy đức cao vọng trọng, luôn không tranh quyền đoạt lợi, là lựa chọn thích hợp nhất. Ta...

Y phát ra một tiếng thở dài nho nhỏ:

- Sơ Tình, ta xin lỗi nàng...

Giọng nói dần dần yếu ớt, cho đến khi hoàn toàn không có âm thanh nữa.

Bang chúng Thủ Noãn bang đều rất đau thương.

Người trong võ lâm Vân Quý, nhớ tới đủ loại công đức của “Nhất Điều Long” Long Hội Kê, cộng thêm mấy năm nay người bình thường chửi bới hiểu lầm y, càng cảm thấy thương tiếc hổ thẹn.

Tư Không Thoái lại nhân lúc hỗn loạn chuồn mất.

Lúc Tiểu Tuyết bị Tư Vô Cầu khống chế, mơ mơ màng màng, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. Hiện giờ khôi phục thần trí, nhìn thấy

người chết đầy đất, kinh hãi đến ngậy người. Phương Chấn Mi thấy vậy, thấp giọng nói một câu với Thẩm Thái Công:

- Giang hồ máu tanh, võ lâm tàn khốc, vẫn không nên làm bản tâm linh đứa trẻ...

Table of Contents

Mục lục

Chương 1 : Báo Thù Cho Ta

Chương 2 : – Cỗ

Chương 3 : – Thiếu Nữ Bên Sông

Chương 4 : – Vũ Công Cổ Xưa

Chương 5 : – Tiếng Sáo Nơi Núi Hoang

Chương 6 : – Khúc Ca Bi Tráng Trên Thuyền

Chương 7 : – Mềm Mại Quấn Quanh Ngón Tay

Chương 8 : – Múa Qua Giang Nam Múa Qua Trường An

Chương 9 : – Trên Biển Có Dầu Lâu

Chương 10 : – Trận Chiến Chìm Thuyền

Chương 11 : – Sát Thủ Giết Sát Thủ

Chương 12 : – Khách Trong Mao Sơn Động

Chương 13 : – Tiểu Tuyệt Và Công Công

Chương 14 : – Ngã Thị Thù Đấu Với Hoắc Oan Nhai

Chương 15 : – Điệp Biển

Chương 16 : – Nói Rõ Chuyện Xưa

Chương 17 : – Nhất Long Tam Trùng Tử Chiến

Chương 18 : – Lấy Cái Chết Tạ Lỗi Hồng Nhan